VB 1978

IRÁNY ARGENTÍNA!

LABDARÚGÁS

Különkiadás
Ára: 12,—Ft.

Négyen az I. csoport mezőnyéből: Törőcsik
Gatti (argentin)
Causio (olasz)
Platini (francia)

Argentína előtt...

Írta: BARÓTI LAJOS

Rohan az idő, s a labdarúgás hívei számára örvendetesen közeleg június 1., az NSZK–Lengyelország nyitó mérkőzés időpontja, a *világbajnokság* küzdelmeinek megkezdése. Az elmúlt évben még arról folyt a vita, hogy mely csapatok kerülnek be a 16-os döntőbe, mely csapatok okozzák az elkerülhetetlen meglepetéseket.

Ki gondolta volna, hogy Dél-Amerikában *Bolívia* csoportgyőztes lesz *Uruguay* előtt, hogy *Peru* biztosan előzi meg *Chilét*, vagy Európában az Európa-bajnok *csehszlovák* csapat, a favoritnak tartott *szovjet* válogatott, aztán a legutóbbi VB legjobb nyolc csapata közt szereplő *NDK* és *Jugoszlávia*, vagy még a „nagy tanító" *Anglia* csapata sem lesz tagja a 16-os döntőnek. De ahogy Európa és Dél-Amerika csapatai között is ismétlődtek a selejtezőkön a meglepetések, úgy nem volt ez alól kivétel sem *Afrika*, sem *Ázsia*, hiszen a fekete világrészt *Tunisz*, Ázsiát pedig *Irán* először képviseli a legjobbak versenyében. Így volt ez eddig is, és így lesz a jövőben is. Meglepetések, váratlan eredmények nélkül nincs labdarúgás. Talán e bizonytalanság miatt is szeretik oly sokan.

Argentínában Európát 10 csapat képviseli, Dél-Amerikát 3. Az arány látszatra Európának kedvező. Érdekes képet kapunk, ha összehasonlítjuk az 1974. és az 1978. évi világbajnokságokon részt vevő csapatokat. Az 1974. évben részt vett 16 együttes közül 8 indulhat Argentínában. Ott lesz a VB-döntő első négy helyezett csapata, a világbajnok *NSZK*, az ezüstérmes *holland*, a bronzérmes *lengyel*, valamint a negyedik, a *brazil* csapat. Továbbá a *skót*, a *svéd*, az *argentin* és 1974-ben a legjobb nyolc közé nem jutott *olasz* csapat.

A nyolc „újonc" a magyar, a francia, a mexikói, a tuniszi, az osztrák, a spanyol a perui és az iráni. Igaz, csak két igazi újonc van: Irán és Tunisz.

Szerte a világon sokat vitatkoznak, vajon a legutóbbi, vagy az argentínai VB képvisel-e nagyobb játékerőt? Minden összehasonlítás — amelynél az igazságot nem lehet órával vagy méterrel mérni — magában hordja a szubjektivitás veszélyét. Mégis, úgy vélem, az argentínai mezőny erősebb! Egy érv a sok közül: a 16 együttes közül 6 ott volt a legutóbbi legjobb 8 között, a most bekerült 8 újonc közül 7 pedig a legutóbbi VB-mezőny valamelyik résztvevőjét verte ki!

Nagy vihart kavart a januárban megtartott csoportbeosztás. Különösen az első és a harmadik csoportba soroltak zajongtak, s kifogásolták a besorolást. Valóban igazságtalanság történt? Azt hiszem, *nem!* A vak sorsolás eleve elvetendő, hiszen nem lehet a szerencsekerékre bízni egy VB szakmai, de még gazdasági sikerét sem. Vak sorsolással pl. kialakulhatott volna egy olyan csoport, amelyben az NSZK, Hollandia, Lengyelország és Brazília, vagy olyan, amelyben Tunisz, Irán, Mexikó, Peru kap helyet. *Egyik sem lett volna sem reális, sem igazságos.*

A sorsolást *reálisnak* tartom. Ha a mi szempontunkból nézem, a második csoportban az NSZK és Lengyelország, a harmadikban Brazília és Svédország, a negyedikben Hollandia és Skócia a papírforma szerint nehezebb ellenfélnek látszik, mint nálunk a francia és az olasz együttes. Argentína a hazai környezet miatt biztos továbbjutónak tűnik, bár nem az előnyök és hátrányok küzdenek majd egymással a pályán. Egy biztos: az első és a harmadik csoport a *legkiegyensúlyozottabb*, e csoportokból *bármelyik* csapat továbbjuthat, de óriási küzdelem lesz! A másodikból az NSZK és Lengyelország (itt csak Mexikó lehet veszélyes a lengyelekre), a negyedikből Hollandia és Skócia sikerére számíthatunk, Peru csak a hollandoknak okozhat nehézséget. De ezek csak latolgatások.

Az utóbbi két évben látottak alapján megállapítható, hogy mindenütt keresik a csapatot. Újabb és újabb játékosoknak adnak lehetőséget a bizonyításra. Ez azt a látszatot kelti, hogy *kevés a kialakult együttes.* A próbálgatások érthetők, hiszen nem csupán egy 11 főből álló csapatot, hanem 19–22 megfelelő játékost kell készenlétben tartani a VB sorozatmérkőzéseire. Mindenütt keresik az újat játékosokban és játékban egyaránt. Ez a magyarázata a szokatlan nagy számban már lejátszott és a május végéig még sorra kerülő mérkőzéseknek. E találkozókból azonban nem szabad messzemenő következtetéseket levonni, sem a játékerőre, sem a várható VB-szereplésre, mert ezek a szó igazi értelmében *próbamérkőzések*, melyeken senki nem mutatja be igazi tudását, a VB-re elképzelt játékát. Hamis képet alakíthat ki az ellenfél kiválasztása is. Én így értékeltem az NSZK–Anglia mérkőzést is, de így nézem a brazilok európai portyáját, a holland, a lengyel, az olasz és francia válogatott előkészületi mérkőzéseit, de a magyar csapatét is ebben az előkészületi szakaszban. *És jó lenne, ha a nézők is így tekintenék e felmérő játékokat.*

Az NSZK keresi Beckenbauer, Gerd Müller, Breitner, Overath, Hoeness utódait. A hollandokat Cruyff és Van Hanegem bizonytalan szereplése, Neeskens sérülése aggasztja, hiszen megbomlani látszik a félelmetes középpályás sor. A lengyel csapat szerkezete is megbomlott azzal, hogy Gadocha visszavonult, Lato pedig középcsatár lett. A svéd válogatott volt a legutóbbi VB legidősebb csapata, így hát fiatalítani kell. A „régiek" közül a skót látszik a legkiegyensúlyozottabbnak még a féktelen Bremner nélkül is. Kérdés, hogy a megfiatalított olasz válogatott ki tud-e törni a bajnokságukra jellemző defenzív játékfelfogásból. Az angolok elleni sikerük arra mutat, hogy *igen.*

A többi európai csapat sikereinek legfőbb tényezője a töretlen győzniakarás, a jó csapatjáték volt, miközben a nemzetközi élvonalban alig ismert, új, fiatal játékosokat vonultattak fel.

A rendező Argentína, előnyös helyzetének *súlya* alatt néha kapkodóbb, mind a csapatépítés, mind a játék tekintetében. A sok egyforma képességű, de fegyelmezetlenségekre hajlamos, otthoni vagy európai klubokban szereplő játékosból nehezen lesz képes ütőképes együttest kialakítani. A brazilok új csapattal jelennek meg, hiszen jóformán csak Leao, Ze Maria, Rivelino maradt a régiek közül. A peruiak a kiöregedett védők helyett keresik az utánpótlást. Mexikó eddig is csak a tengerszint feletti nagy magasságokban volt veszélyes. A két újonc: Tunisz és Irán bizonyára szép játékot mutat majd be, valószínűleg eredmény nélkül.

Látni kell tehát, hogy nemcsak a részt vevő csapatokban jelentős a változás 1974 óta, hanem a játékosállományban is. A nagy egyéniségek közül sok fog hiányozni: Beckenbauer, G. Müller, Breitner, Cruyff, Bremner, Gadocha, Rivera, Mazzola, Jairzinho, Babington és mások, akik a korábbi VB nívóját határozták meg. Ennek ellenére hiba lenne azt hinni, hogy nívótlan mérkőzések jellemzik majd a VB-t. Egészen bizonyos ugyanis, hogy ez a VB is — hasonlóképpen minden eddigihez — a tehetségek egész sorát helyezi reflektorfénybe. A mérkőzések színvonalát olyanok fogják biztosítani — hogy csak néhány nevet említsek —, mint a brazil Cerezzo, Reinaldo, Edinha és Zico; az argentin Ardiles, Bertoni; a perui Munante, Velasquez; a francia Platini, Bathenay; az olasz C. Sala, P. Rossi, Tardelli; a spanyol Leal, Juanito s nem is utolsósorban a mieink közül *Török*, *Nyilasi*, *Pintér* vagy *Törőcsik*, akik mindannyian a nagy elődők nyomaiba léphetnek.

Mi jellemezte a legutóbbi VB-t? Legfőképpen az, hogy korszerűsödött a játék, szabadabb, kötetlenebb lett a játékosok mozgási területe. Nem különült el annyira a támadó- és a védőfeladat — mint még Mexikóban is. Alig akadt tét-

(Folytatás a 4. oldal alján)

Húszan a keretből

A VB-selejtezők óriási izgalmak közepette zajlottak le, mert talán még sohasem volt annyi bizonytalan kimenetelű, úgynevezett háromesélyes mérkőzés, mint a XI. világbajnokság előtt. Igaza lett azoknak, akik már évek óta hangoztatják, hogy a világ labdarúgásában az erők kiegyensúlyozottságának a korszakába kerültünk, amelyben nincsenek többé toronymagasan kiemelkedő nemzeti válogatottak, hanem egy nagyobb létszámú kiegyensúlyozott mezőny alakult ki. S ebben minden egyes találkozón alaposan meg kell izzadni a győzelemért vagy akár csak a döntetlenért is!

Ezt a véleményt csak alátámasztják a különböző országok nemzeti bajnokságai, hiszen szinte mindenütt több közel egyforma képességű csapat küzd csaknem egyenlő esélylyel a bajnoki címért, a helyezésekért.

S ha figyelemmel kísérjük a tizenhatos mezőnybe került nemzeti válogatott csapatok összeállítása körüli eseményeket, elmondhatjuk, egy-egy posztra több labdarúgó pályázik, alig akadnak olyanok, akik már páholyban ülhetnek. Minden előjel arra mutat, hogy az argentínai VB nem a *sztárok*, hanem a *csapatjáték* világbajnoksága lesz!

Nézzük meg, mi a helyzet a magyar válogatott körül 1978 márciusában, abban az időszakban, amikor folyik a bajnoki év tavaszi idénye, amikor *Baróti* Lajos szövetségi kapitány noteszában még mindig 28 válogatott szintű labdarúgó neve szerepel.

Persze, a magyar szövetségi kapitány egy-két lépéssel előbbre tart néhány héttel a Buenos Aires-i rajt előtt, mint néhány kollégája. A magyar válogatott gerince ugyanis az elmúlt évek tervszerű munkája következtében, különösen a selejtezők és a tavaly őszi egyéb válogatott mérkőzések során kialakultnak tekinthető. Mi úgy ítéljük meg, hogy legfeljebb néhány poszt ad okot kisebb-nagyobb fejtörésre. Ebből az következik, hogy a 28 név jelentős hányada a biztonsági tartalékot jelenti. Alapvető változásokra nem kell, nem is lehet számítani. Inkább csak arról lehet szó, hogy kirobbanó és tartósan kiemelkedő forma révén kerülhet valaki be abba a csapatba, amely a selejtezők tüzében kovácsolódott össze és állta ki a nehéz próbákat.

Szóljunk először arról a húsz ladbarúgóról, akikre a szakemberek és a szurkolók fő figyelme irányul, s akiknek játékát árgus szemmel figyelik minden mérkőzésen, mert az eddigi és a jelenlegi teljesítmények alapján elsősorban ők válthatják meg a repülőjegyüket.

Az őszi mérkőzéseken így festett a magyar válogatott összeállítása: (A játékos neve mellett azt tüntettük fel, hányszor szerepeltek kezdő- vagy cserejátékosként):

Gujdár 4 (Mészáros 1) — Martos 3 (Török 2), Kocsis I. 4 (Bálint 1), Kereki 5, Tóth 5 — Nyilasi 3 (Halász 2), Pintér 4 (Rab 1), Zombori 5 — Fazekas 5 (Pusztai 3), Törőcsik 5, Váradi 3 (Nagy László 4). Mind az öt őszi mérkőzésen szerepelt Kereki, Tóth J., Zombori, Fazekas és Törőcsik, míg Gujdár 1, Pintér 1 és Nyilasi 2 mérkőzésről sérülése miatt maradt távol. Az említett 18 játékoson kívül egy alkalommal szerepet kapott cserejátékosként Tóth András is!

Ezek után hadd mutassuk be néhány jellemző mondattal úgy, ahogyan most látjuk őket a VB előtt.

Kapusaink

Gujdár Sándor (született 1951. november 8-án, 184 cm magas, súlya 70 kg, 1978 február végéig 17 alkalommal volt tagja a magyar nagyválogatott csapatnak), a Bp. Honvéd játékosára már 1973-ban felfigyeltek a szakemberek, amikor még Szegeden védett az NB I-ben. A Labdarúgás különszáma már akkor úgy foglalkozott vele, mint a jövő reménységével. Igazi kapusalkat, csodás reflexekkel a legkényesebb pillanatokban is. Nagy érdeme, hogy ismerte már kezdetben is saját korlátait — mint pl. rossz ütemű kifutásait, hibás felugrásait a beívelt labdáknál — s nagy akaraterővel, sok-sok munkával sikerült azokat átugrania. Ha csak válogatott szerepléseire gondolunk vissza, szinte most is látjuk, hány reménytelennek vélt helyzetben lépett közbe eredményesen, amikor már szinte mindenki gólt látott. Teljesen mindegy, hogy magasan vagy alacsonyan érkező labdát kell ártalmatlanná tennie.

Gujdár Sándor igazi sportember: soha nem kell figyelmeztetni őt, mert tudja, hogy csak a szorgalmas, becsületes felkészülés teheti tartóssá a formát, a tudásszintet, s mindehhez szerény emberi magatartása párosul. Ezért is örülnek oly sokan sikereinek, ezért becsülik őt játékostársai a klubjában és a válogatottban egyaránt.

Mészáros Ferenc (Vasas, 1950. április 11., 183 cm, 70 kg, 13-szoros válogatott) már ifi korában úgy szerepelt a szakemberek feljegyzésében, mint a nagy kapusígéret. „Meglátja — mondotta e sorok írójának annak idején az egyik edző egy ifi bajnoki mérkőzésen —, nemsokára ez védi a magyar válogatott kapuját." Elhittük neki! S hogy a Vasas kapuvédője még *csak* 13-szor állt a válogatott kapujában, ez annak tudható be, hogy elég kacskaringós utat tett meg, amíg *Bubu* igazán komoly sportemberré változott. Csak kevesen vannak ezen a fontos poszton, akik eleven, párducra emlékeztető mozgással képesek olyan bravúrokra, mint ő.

Fazekas

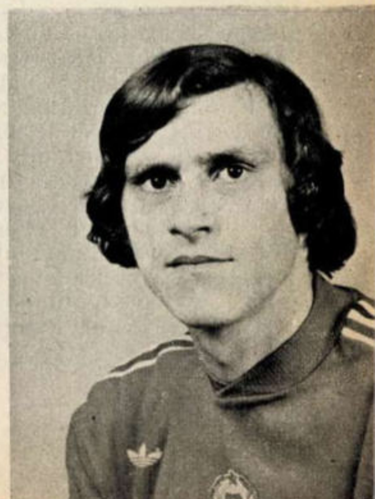
Tóth J.

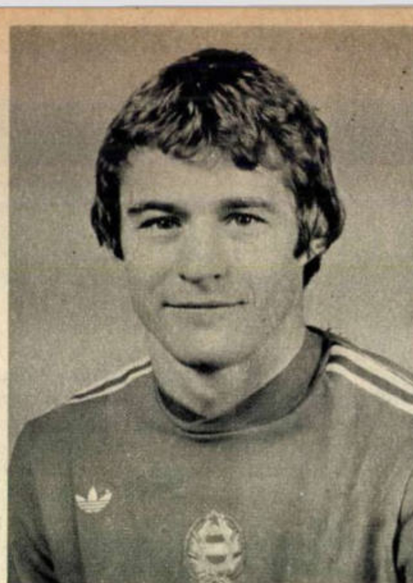
Bálint

Zombori

Kocsis

Török

Mészáros

Martos

Három szélsőhátvéd

29. **Martos Győző** (FTC, 1949. december 15, 180 cm, 71 kg, 10-szeres válogatott) elég későn tört be az élvonalba, de attól kezdve, hogy helyet kapott a zöld-fehérek hátvédsorának jobb oldalán, a megbízható, modern hátvéd szerepkörét tölti be. Jól helyezkedő, jól szerelő védő, aki megnézi, hova adja a labdát. Kivételes képessége, hogy gyorsaságát a támadásokban is érvényesíti, szélső módjára ad be, s az így beérkező labdákból társai sok gólt rúgnak. Martosban csak azok csalódhatnak, akik a feltűnő látványosságok hívei még a hátsó alakzatokban is, mi azonban a célszerűségre törekvő, cikornya nélküli megoldásait nagyra értékeljük. 28

Török Péter (Vasas, 1950. április 11., 183 cm, 70 kg, 27-szeres válogatott) jó néhány évvel ezelőtt, amikor a piros-kékekhez került, hamarosan belopta magát a szurkolók szívébe — a jobb szélen! Akkor azt hitték, elindult útjára egy nagyon tehetséges szélsőcsatár, aki kiválóan cselez, erőszakos, gyors és lőni is tud. Aztán egyszer feltűnt a hátvéd poszton — közben középpályást is játszott — s a rablóból pandúr lett, nemcsak csapatában, hanem a válogatottban is közmegelégedésre játszott hátvédet. Azért jó hátvéd, mert ismeri a szélsőjáték csínját-bínját, ismeri a szélsők gondolkodásmódját. S azért is jó hátvéd, mert mer felfutásokra vállalkozni, jó cselezőképességét megőrizve fel tud menni az alapvonalig. Beadásai azonban olykor pontatlanok.

Martos és Török — bármelyik kap bizalmat — jó, megnyugtató megoldás, s bizonyára az lesz még sokáig. 27

Szemben a jobbhátvéd poszttal, a bal oldalon minden tavaly őszi mérkőzésen is **Tóth József** játszott (Újpesti Dózsa, 1951. december 2., 176 cm, 72 kg, 23-szoros válogatott) mindenki teljes megelégedésére. Az igazi harcos, kemény, lelkesedéstől fűtött, elveszett labdát nem ismerő hátvédek családjába tartozik, aki egészen kivételes rajtgyorsasággal is rendelkezik, ezért gyakran tudja alkalmazni a megelőző szerelést. Erősen illik rá az erőszakos jelző, ami viszont a mai *verekedős* labdarúgásban nem jelent hátrányt. Csak arra kell vigyáznia, nehogy a nagy akarásban, igyekezetben szabálytalanságba forduljon olykor a játéka, különösen ha a kapunk közelében történik az akció. Tóth Jóska játékstílusa egyébként elfogadott nemzetközi viszonylatban, hiszen a kisasszonyfutballt már réges-régen száműzték. (Tessék csak megnézni az angol, a skót, a svéd, az NSZK, az NDK és nem utolsósorban az olasz védők játékfelfogását.)

29.

Középhátvédek és beállósok

Kocsis István (Bp. Honvéd, 1949. október 8., 182 cm, 80 kg, 4-szeres válogatott) már Pécsett is erőssége volt csapatának és sokszor megkeserítette az ellenfél csatárainak életét. Kispestre kerülvén, nem egyik hétről a másikra találta meg a helyét a piros-fehéreknél, de azután ment minden, mint a karikacsapás. Kocsis a védelem oszlopa lett, s nem kis része van abban, hogy ebben a bajnokságban ők kapták a legkevesebb gólt. Az eddigi 4 válogatott szereplése során mindig átlagon felüli teljesítményt nyújtott, vele biztonságosabbá vált a védelem. Őt úgy lehet jellemezni: szabályos, de nagyon kemény játékot játszik — kifinomult technikával. Ez a játékfelfogás eléggé ritka ezen a poszton, de annál hasznosabb.

(Folytatás a 2. oldalról)

len, a játék fázisaiba be nem avatkozó játékos. Megnyúlt a játékos mozgási területe. A labdarúgás három alapvető mutatója közül — a labda birtokbavétele, birtoklása, továbbítása — a labda megszerzése során a szabályos és megelőző szerelésre törekedtek, felismerve annak — különösen az ellenfél térfelén történő — taktikai előnyét. A labdavezetés és cselezés célszerű alkalmazására összpontosítottak. Egy-két érintés után, avagy egyből továbbították a labdát, a játék gyorsítása érdekében a tért ölelő, időzített átadásokra törekedtek. A párok harcából kikerült játékos számbeli fölényt biztosított a támadó-, illetőleg a védőjátékban. A legsikeresebb támadásokat a széleken vezették. Felgyorsult a labdarúgás a gondolkodásban és a végrehajtásban egyaránt.

Mit lehet várni Argentínában?

Mindenekelőtt hatalmas küzdelmet, győzniakarást. Ha lehet, még gyorsabb lesz a játék. Ez erőnlétileg és pszichikailag jól felkészített együtteseket kíván. Ismét lesz újszerű, meghökkentő — elsősorban taktikai vonatkozásokban. A sikeres szereplés alapja a folyamatos csapatjáték lesz, tehát nem egy-két játékos kiemelkedő tudása, hanem az egységesebb csapatjáték fog diadalmaskodni. Persze, az is bizonyos, hogy látunk majd kiemelkedő egyéni teljesítményeket is. *Milyen jó lenne, ha ezek a játékosok a mi csapatunkban szerepelnének.*

Úgy érzem, ezen a világbajnokságon ismét a *támadójáték* lesz a vezető szerep.

Felső sor (balról): dr. Botár, Baróti, Mészáros, Fazekas, Bálint, Váradi, Kántor, Fülöp, Lukács, Gujdár, Kovács F. Középső sor: Vinkovics, Tóth A., Török, Pusztai, Zombori, Kocsis, Tóth J., Nagy, Fekete, Martos. Térdel: Halász, Kovács L., Nyilasi, Borsó, Ebedli, Tőzsér, Pintér
(MTI Foto, PETROVITS L. felv.)

Kántor

Halász

Nagy

Lukács

Bálint László (FTC, 1948. február 1., 179 cm, 75 kg, 54-szeres válogatott, eddig 2 gólt szerzett), aki néhány hete töltötte be a 30. életévét, sok nagy mérkőzés hőse volt, s most bizonyára nagy küzdelmet folytat helyéért. Ő még ma is kiváló labdarúgó a megszokott posztján, s olykor komoly teljesítményre képes, ám Kocsissal szemben azért került bizonyos lépéshátrányba, mert vesztett biztonságából, s ez ezen a poszton nem elhanyagolható dolog. Az *egy az egyben* való küzdelemben már adódnak problémák, különösen akkor, ha a fejelőképességnek is érvényre kell jutnia, s ez a kapu körzetében igen kényes dolog. Persze, Bálint teljesítményének ma is jóval több a pozitívuma, s így reá feltétlenül számít a szövetségi kapitány. Biztosak lehetünk benne, adott esetben nem okoz csalódást.

Kereki Zoltánnak (Szombathelyi Haladás, 1953. július 13., 183 cm, 76 kg, 22-szeres válogatott, 6 gól szerzője) a beállós poszton nem akadt mostanáig egyenrangú konkurrense. Ereje nagyszerű helyezkedési érzékében, egészen különleges fejjátékában és példátlan helyzetfelismerő képességében rejlik. Annak idején, amikor *Sípos* Ferenc fénykorát élte, őrá mondtuk, hogy a megbízhatóság mintaképe. Most Kerekire illik ez a meghatározás, azzal a változtatással, hogy Síposnak a fejjáték volt a gyengéje, a szombathelyi fiúnak pedig ez az erőssége. Ennek a *kiművelt* fejnek köszönhetjük többek között azt a gólt is, amivel Athénban az elveszettnek látszó mérkőzést döntetlenné tette, s végül is ennek a gólnak lett olyan óriási jelentősége a továbbjutásunkat illetően. Kereki egyike azoknak a magyar játékosoknak, akikre bizonyára felfigyelnek majd a VB küzdelmei során, mert az ő teljesítménye nemcsak hasznos, célszerű, hanem esztétikus is, valóságos csemege lehet a futball ínyenceinek.

Rab Tibor (FTC, 1955. október 2., 182 cm, 72 kg, 11-szeres válogatott) és **Lukács Sándor** (Bp. Honvéd, 1951. szeptember 20., 180 cm, 72 kg, 7-szeres válogatott) az a két labdarúgó, aki a beállós posztra kerülhet, amennyiben Kereki valamilyen ok miatt esetleg nem játszhatna. Mindketten igen tehetséges játékosok, s megütik a válogatott mércét — ennek több ízben tanújelét adták. Bizonyos fokig mindketten előbbre tartanának, ha sorozatos sérülések nem akadályozták volna fejlődésüket az utóbbi időben.

Nincs gond a középpályán

Nyilasi Tibor (FTC, 1955. január 16., 189 cm, 76 kg, 24-szeres válogatott, 16 gól szerzője) játékát nemcsak mi, magyarok értékeljük igen sokra, hanem azok a külföldi szakemberek is, akik látták ezt a ma 23 éves tehetséget. Egy világhírű olasz válogatott játékos, aki ma már edzősködik, s hónapokon keresztül figyelte a zöld-fehérek kitűnőségét, ezt mondta e sorok írójának: „A középpályát ennek a fiúnak találták ki, aki a *mélyből* úgy indít, hogy ő maga legyen ott a befejezésnél. S ha megfelelően kapja vissza a labdát, akkor a kapuig megállíthatatlan. Szinte megdöbbentő, hogy érzi a labdát, hogyan tud a megfelelő helyen megjelenni sem előbb, sem később egy pillanattal sem, mint ahogyan kell. A modern labdarúgó megtestesítője, arról nem is beszélve, hogy nagyszerű alakja van, magassága a kapu előtt kitűnően érvényesül. Kitűnő technikája, csiszolt és ravasz labdakezelése teljesen összhangot biztosítanak." Ezt mondta róla Corso, az Inter egykori ásza! Ő pedig tudja. Örülünk, hogy hihetünk neki... Egy érdekesség: Nyilasi Tibi középpályás létére 24 meccsen 16 gólt szerzett, mindössze eggyel kevesebbet, mint a csatár Fazekas 69 találkozón...

Pintér Sándor (Bp. Honvéd, 1950. július 18., 174 cm, 79 kg, 30-szoros válogatott, 2 gól szerzője), most már évek óta a magyar válogatott motorja. Úgy nem *húz* senki mint ő, annyit senki nem vesz a hátára, mint ő, aki úgy robog keresztülkasul a zöld gyepen, mintha az egész pálya minden négyzetcentije saját vadászterülete lenne. És ma már elmondhatjuk róla, hogy nincs a magyar válogatottban egyetlen játékos, aki önmagához képest anynyit fejlődött volna akarati tulajdonságokban és technikában egyaránt, mint ő. Egy görög újságíró Athénban negyedórai játék után Pintérre mutatva így vélekedett: „Ez az ember a második félidőben lépni nem lesz képes, már eddig is egy teljes meccsre valót futott!" Tíz perc sem volt már hátra a második félidőből, amikor kollégánk újból megszólalt: „Ez még mindig úgy robog, mintha most kezdené. Nem is értem..."

Mi viszont értettük, mert tudtuk, hogy Pintér az a magyar labdarúgó, aki a mindennapi edzésmunkában annyi tartalékot gyűjtött össze, hogy egy mérkőzés meg sem kottyan neki. S azt is tudjuk, hogy egy ilyen lokomotív nem egyedül szalad, hanem húzza magával az egész *szerelvényt*.

Zombori Sándor (Vasas, 1951. október 31., 174 cm, 70 kg, 14-szeres válogatott, 2 gól szerzője) bombagólját sem a nézők, sem a bolíviaiak nem tudják elfeledni. Ennek a fiúnak legnagyobb értéke a rúgótechnikája, amit csak értékesebbé tesz, hogy abszolút kétlábas. Nagyszerű érzéke van ahhoz, hogy a szélsőjét — Váradiról van szó, akivel valósággal összenőttek a Vasasban — megfelelő módon indítsa. Emellett jó érzékkel követi a támadást, a lepattanó labdákat rendre birtokba veszi. Pintérhez hasonlóan ő is sokat van játékban, habár a védőmunkában jóval haloványabb, ami összefüggésben van azzal is, hogy fejelőtechnikája elmarad a követelmények mögött. Zombori keresztlabdáinak viszont szeme van, s időzítésük is kifogástalan.

Halász István (Tatabánya, 1951. október 12., 174 cm, 79 kg, 2-szeres válogatott, 2 gól szerzője) még alig játszott néhány NB I-es mérkőzést, amikor neve már bekerült Baróti Lajos noteszébe. Játékára az őszi *Csehszlovákia—Magyarország* talál-

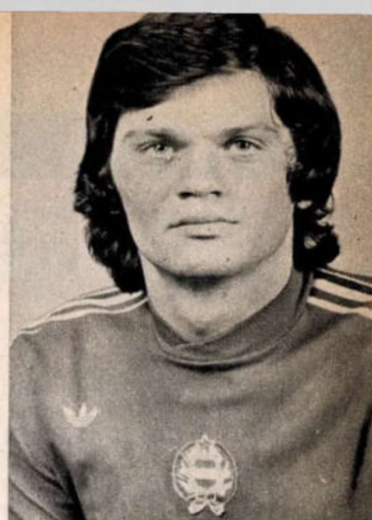
Tóth A.

Csongrádi

Pusztai

Kovács I.

kozón úgy került sor, hogy a beteg Nyilasit kellett helyettesítenie. Hogy a bemutatkozása milyen sikerrel járt, arra csak annyit: senki nem csodálkozott azon, hogy a Bolívia elleni visszavágón is helye volt az együttesben, s akárcsak Prágában, La Pazban is gólt rúgott. Két válogatott szereplés — két gól a középpályáról: ez mindennél többet mond.

A legidősebb és a legfiatalabb a csatársorban

A két legidősebb játékosa a jobb szélső *Pusztai* és *Fazekas*, a legfiatalabb pedig a középcsatár *Törőcsik* és a balszélső *Magyar*.

Fazekas László (Újpesti Dózsa, 1947. október 15., 178 cm, 64 kg — ő a súlyra legkönnyebb —, 69-szeres válogatott — ő tartja ebben a csapatban a szereplés csúcsát —, 17 gól szerzője). Tulajdonképpen ő sem szélsőnek készült, inkább belül szeretett játszani, de végül is meg kellett barátkoznia ezzel a poszttal. Erre a vékonydongájú labdarúgóra régóta azt mondják, hogy valóságos művésze a labdának. Valóban azt csinál vele, amit akar, ám a lényeg: a góllövés nem sikerül neki oly gyakran, mint az szükséges lenne. A magyar labdarúgás elég komoly szélsőínségben szenved, ezzel magyarázható, hogy tulajdonképpen Fazekasnak sincs valami kiemelkedő vetélytársa. Talán Pusztai?...

Pusztai László (FTC, 1946. március 1., 179 cm, 76 kg, 22-szeres válogatott, 3 gól szerzője) valóban komoly vetélytárs lehetne ma is, ha úgy menne neki a játék, mint ahogyan az abban az időben ment, amikor a Bp. Honvédból átkerült a zöld-fehérekhez. Itt nemcsak a gyorsaságával tündökölt, mint a kispestieknél, hanem kibontakozott, kiszínesedett a játéka is. Valóságos lendítője lett az FTC támadósorának, s ezt játszotta a válogatottban is. Ennek köszönhette, hogy viszonylag rövid idő alatt 22-szer esett rá a választás. Az utóbbi időben mintha lelassult volna, mintha visszafogottabban, mintha bátortalanabbul játszana. Most lenne szükség ismét a kivirágzásra. Lehet, hogy ezt nem hiába várjuk, hiszen ebben a labdarúgóban nagy az akarat.

Törőcsik András (Újpesti Dózsa, 1955. május 1., 172 cm, 67 kg, 9-szeres válogatott, 6 gól szerzője). A válogatott keret egyik legapróbb tagja (Nagy Laci, Magyar Pista és Tóth Jóska is egyaránt 172 cm magas) a magyar labdarúgás óriásává nőheti ki magát, ha azon az úton jár tovább, amelyre nemrégiben érkezett. Ismeretes, elég problémás ifjú volt. — Ha nem az lett volna, legalább annyiszor ölthette volna magára a címeres mezt, mint a vele szinte teljesen egyidős Nyilasi. Mert Törőcsiknek nemcsak a kora, hanem a tehetsége is hasonló Nyilasiéhoz. Törőcsik nemcsak színesen, ötletesen, kiismerhetetlenül kergeti, táncoltatja a labdát, hanem mindezt tudatosan teszi! Nincs ma a mi labdarúgásunkban olyan csatár, aki úgy meg tudná ragadni a cselekvés pillanatát, mint ő. Nem siet — de nem is késik a leadással, a kiugratással. Egy tizedmásodperccel sem lő előbb vagy később, mint ahogyan kell. Természetesen nincs olyan ember, aki minden gólt láthatott, de mi azt hisszük, tavaly az év két legszebb, legokosabb gólját ő lőtte. Törőcsik nagy egyéniség, a VB-n is bizonyára felfigyel rá a világ. Kizárólag tőle, az ő emberségétől, sportszerűségétől, akaraterejétől függ, hogy nagyon sokra vigye.

Váradi Béla (Vasas, 1953. április 12., 184 cm, 80 kg, 12-szeres válogatott, 10 gól szerzője) Európa legeredményesebb balszélsője volt tavaly, *Ezüstcipős* lett. Az idei bajnokságban ezt a teljesítményt nem tudja megismételni. Bombalövései, szabadrúgásai, beadásai, keresztlabdái sok gondot okoztak az ellenfélnek nemcsak a bajnoki, hanem a válogatott találkozókon is. Mindebből az őszi idényben s az eddigi tavaszi bajnoki mérkőzéseken jóval kevesebbet láttunk. Mintha megtorpant volna, mintha lelohadt volna a vállalkozó kedve. Persze ezek a negatív jelenségek összefüggésben lehetnek a bajnokcsapat általános visszaesésével. Biztosak vagyunk abban, hogy a megtorpanás átmeneti, és még több akarással ki lehet lendülni a hullámvölgyből.

Nagy László (Újpesti Dózsa, 1949. október 21., 172 cm, 66 kg, 19-szeres válogatott, 6 gól szerzője) képzett játékos, balszélső, de több poszton képes átlagon felüli játékra. A válogatottban a balszélső posztján kerül számításba, ahol gyorsasága, leleményessége alapján lehet igen hasznos — ha hozza formáját. Jó formában ellenállhatatlan tud lenni, s a megfelelő pillanatokban jelenik meg a kapu előtt, amikor erősen gólveszélyessé válik.

Magyar István (Ferencváros, 1955. augusztus 4., 172 cm, 67 kg, 14-szeres válogatott, 1 gól szerzője) az egyik legtechnikásabb magyar csatárjátékos, akit alig lehet szerelni, ha formában van. Az a hibája, hogy a gólhelyzetekben nem elég higgadt, pedig jó képességei miatt nagyon gyakran kerül ilyen helyzetbe. E fogyatékossága miatt ritkán kerül fel a góllövőlistára. El kell ismerni, hogy sérülései, betegségei miatt sok kihagyása volt — ősszel egyszer sem játszott a válogatottban —, de mivel ezeken szerencsésen túl van, akár kirobbanó teljesítmény is várható tőle.

E húsz játékoson kívül legtöbb esélye a kapuban **Kovács Lászlónak** (Videoton, 12-szeres válogatott); szélsőhátvéd poszton: **Paróczai Sándornak** (Bp. Honvéd, 1-szeres válogatott); középhátvéd szerepében: **Kerekes Attilának** (Békéscsaba, 6-szoros válogatott); középpályás poszton: **Ebedli Zoltánnak** (FTC, 9-szeres vál.), **Tóth Andrásnak** (Ú. Dózsa, 14-szeres vál.), **Borsó Jánosnak** (MTK-VM); a középcsatár helyén **Fekete Lászlónak** (Ú. Dózsa, 13-szoros vál., 1 gól szerzője) és **Kovács Istvánnak** (Vasas, 7-szeres vál., 1 gól szerzője) van.

Félévszázados csorbát köszörülni

Kissé formabontóan kezdjük, talán azzal, hogy ki is vezeti Argentína válogatottját a XI. világbajnokság csatájában, először Magyarország, majd Franciaország és végül Olaszország ellen az I. csoportban. Az érdekeltek nem, a hazaiak azonban arról is meg vannak győződve, hogy az argentin csapat útja tovább tart, a legjobb nyolcig, s így tovább...

Nos, az argentin „hadvezér" *Cesar Luis Menotti*, a „cingár". A nagy szövetségi kapitányi „járásban" 14 év alatt ő a 15. Nem tréfa, jöttek-mentek a felelős szakvezetők, míg nála most már hosszabb ideje megállapodtak. 1974. október 1-én vette át a teljhatalmat, s az még mindig tart, sőt nem is inog.

Az 1938. november 5-én született Menotti vezetésével az argentin válogatott 30 mérkőzéséből 16-ot megnyert, 6 alkalommal döntetlenül mérkőzött és nyolcszor szenvedett vereséget, 63:32-es gólaránnyal. Brazíliában már megbukott volna, itt azonban a közvélemény és a sajtó is mögötte áll, zavartalanul végezheti munkáját, amely azonban közel sem bonyodalom nélküli. Menotti egyébként játékos korában nagyon fegyelmezett labdarúgó volt, mentes minden kényeskedéstől, finomkodástól. Karrierje a Rosario Centralban kezdődött és a Buenos Aires-i Boca Juniorsban folytatódott. Négyszer kapott helyet az argentin válogatottban, ezután külföldön próbált szerencsét, Pelé csapatában, a brazíliai Santosban. Ittjárta rövid ideig tartott. Edzőként 1971-ben lát először neve napvilágot, a Huracan Buenos Aires szakvezetőjeként. Olyan játékosok kerültek ebben az időben a keze alá, mint pl. Carrascosa, Brindisi, Houseman és a jelenleg a nyugat-németországi Wattenscheidben szereplő Babington. Csapatával 1974-ben bajnokságot nyert, s nem illett kikerülnie azt a felkérést, hogy a válogatott felelős vezetője legyen. Hogy menynyire élvezi munkássága a bizalmat, arra talán ez a mondás a legjellemzőbb: „Az a válogatott, amelyik júniusban megnyeri a világbajnokságot, csak Cesar Luis Menotti együttese lehet. Majd meglátjuk...

Ideje volna...

Nagyok a remények, s mindenki úgy véli, nagyon is ideje volna, hogy Argentína válogatottja feliratkozzon a győztesek sorába, a délamerikai kontinens olyan remek képviselői mellé, mint a háromszoros világbajnok Brazília, s a kétszer aranyérmet nyert Uruguay. Ez alkalommal ötödször randevúznak a világ legjobb csapatai a tengerentúlon, ebből háromszor Dél-Amerika volt a házigazda, s az értékes trófea innen sohasem került más kontinensre. De Mexikóból sem... Az argentinok bizalmának ez az egyik legnagyobb alapja, no, meg az a nagy akarás, hogy egyszer oda kell érni... Mert eddig nem nagyon sikerült. Legszebb napjaik 1930-ban voltak, amikor a finálét is kiharcolták s csak ott kellett meghajolniuk a jobb Uruguay előtt (2:4). Négy év múlva Olaszországban, a negyeddöntőben Svédországgal szemben maradtak alul (2:3), ezután három VB-t is kihagytak. 1958-ban jelentek meg ismét a nemzetközi életben, de a svédországi csoportból nem sokra vitték, sőt... (NSZK 1:3, Észak-Írország 3:1, Csehszlovákia 1:6). „Hazai földön", Chilében nem sikerült a nyolc közé jutniuk, s ebbe a magyar válogatott is belejátszott a 0:0-lal – egyébként a magyar csapat jutott a negyeddöntőbe ebből a csoportból, Anglia és Argentína előtt. 1966 nem volt rossz éve az argentin futballnak. Az angliai világbajnokságon a nyolc közé küzdötte magát, s itt a későbbi világelső Angliától kapott ki 1:0-ra. 1970-ben már a selejtező is nagy akadályt jelentett számukra, míg az NSZK-ban, a második szakaszban csak a negyedik hely jutott az argentin csapatnak, s vehette „batyuját"... Jogosnak látszik tehát a nagy várakozás, hiszen idő is volt a felkészülésre, a csapatalakításra, a rendező országnak ez alkalommal még selejtezőt sem kellett játszania.

Mi a leggyakoribb hiányosság?

Érthető, ha a szakemberek állandóan azt kutatják, hogy miért és miben maradnak el az argentin labdarúgók nagy ellenfeleiktől, például az európaiaktól. Az elmúlt nyáron az „El Grafico" szakírói kimutatást készítettek hét válogatott mérkőzésről, s többek között a következőket állapították meg:

labdaleadás után az argentinok gyors iramban 655 méter lefutásával igyekeztek ismét jó helyzetbe kerülni, az európaiak 766 méter teljesítésével;

labda nélküli sprint: argentinok 1205 m, európaiak 1418 m;

labdavezetés: a. 248 m, eu. 153 m;

labdaérintés: a. 51, eu. 43;

helyezkedő mozgás: a. 3119 m, eu. 3333 m;

kapura lövés (játékos, átlagban): a. 1,27, eu. 1,54.

Mindebből az derül ki, amit mindig a dél-amerikaiak rovására írnak: szeretik tartani a labdát, a csapatmunkát feláldozzák az egyéni csillogásért, s bár ez nem tűnik ki a fenti kimutatásból, a közelharcban rendre alulmaradnak nem kielégítő fizikai felkészültségük miatt. Mindezeket már az argentinok is tapasztalhatták a nemzetközi küzdőtéren, s csak őrajtuk múlik, hogy mennyi tapasztalatot vontak le, éppen abból eredően, hogy most otthonukban olyan teljesítménnyel rukkoljanak ki, amely végre meghozza az oly régen várt eredményt is. A világbajnokságot!

A mérleg

Argentína az első csoportban Franciaországgal, Olaszországgal és Magyarországgal játszik együtt, mérkőzik a továbbjutást jelentő 1–2. helyért. Mérlegük a három csapat ellen:

Franciaország

1930. július 15., Montevideo: 1:0 (VB, Uruguay),

1965. június 3., Párizs: 0:0,

1971. január 8., Buenos Aires: 3:4,

1974. május 18., Párizs: 1:0,

1977. június 26., Buenos Aires: 0:0.

5 mérkőzés, 2 gy., 2 d., 1 v., 5:4

Olaszország

1954. december 5., Róma: 0:2,

1956. június 24., Buenos Aires: 1:0

1961. június 15., Firenze: 1:4,

1966. június 22., Torino, 0:3,

1974. június 19., Stuttgart: 1:1 (VB, NSZK),

5 mérkőzés, 1 gy., 1 d., 3 v., 3:10

Magyarország

1962. június 6., Rancagua: 0:0 (VB, Chile),

Áll (balról): Pasarella, Gallego, Killer, Pernia, Baley, Tarantini. Guggol: Bertoni, Ardiles, Luque, Bochini, Ortiz

1976. március 27., Budapest: 0:2,

1977. február 27., Buenos Aires: 5:1,

3 mérkőzés, 1 gy., 1 d., 1 v., 5:3

A három táblázat minden bizonnyal nagyban változik majd a XI. világbajnokságon.

Miért is kapott VB-t Argentína?

Régóta vágytak világbajnokság rendezésére, főleg amiatt, hogy a nagy riválisok, Brazília és Uruguay már részesültek ebben a kitüntető megbízatásban. No, meg azért is, mivel élenjárónak tartják magukat a sportág népszerűsítésében, hiszen labdarúgó szövetségük megalakításának éve 1893 volt, s 1912 óta számítanak FIFA-tagországnak. A legújabb statisztikák szerint a 25 000 000 főt számláló országban 230 000 igazolt játékos rúgja a labdát, közülük 2100 ezzel keresi meg mindennapiját. A 2650 klubban 13 350 csapatot foglalkoztatnak. A szövetség elnöke: dr. Alfredo F. Cantilo. A válogatott színe: világoskék ing, fehér nadrág és fekete sportszár.

A rendezéssel kapcsolatban a FIFA különböző bizottságainak helyszíni jelentései szerint rendben mennek a dolgok. A kijelölt színhelyeken — Buenos Aires, Mar del Plata, Rosario, Mendoza, Cordoba — új, átépített és korszerűsített stadionok várják a részvevőket, mindenről igyekeznek gondoskodni, hogy „ne érje majd szó a ház elejét"... Különösen a biztonságra fektetik a fő súlyt, s ha nehéz dolguk volt az újságíróknak az NSZK-beli világbajnokságon vagy a montreali olimpián, semmi ahhoz képest, ami Argentínában vár rájuk. Hogyan tudják majd ellátni feladatukat, ha még a csapatok közelébe sem kerülhetnek, azt ma még nem tudni. Jó, hogy már ma azzal biztatják magukat: *„sohasem volt még úgy, hogy valahogyan ne lett volna".* S ez igaz!

Menotti Európában

Az argentin kapitány az elmúlt év késő őszén Európában járt, hogy szemügyre vegye a döntőbe jutott válogatottakat, s közben a különböző klubcsapatokban szereplő „fiait" is megnézze. Kíváncsi volt a „franciákra", Bianchira, Bargasra és Piazzára, de ugyanígy a „spanyolokra" is, az ibériai félszigeten az általa megfigyelt játékosok: Kempes, Ayala és Wolff voltak. Aztán azzal tért haza, hogy

Gallego

közülük csak azokat veheti majd számításba a világbajnokságra való felkészülésben, akik legalább két hónappal a nyitány előtt a rendelkezésére állnak. Tapasztalatai szerint ez nem nagyon fog menni, s éppen ezért ma már úgy számol, hogy az „idegenlégiósok" nélkül kell majd megvívni a nagy harcot.

Ami megnyugtatólag hatott rá az öreg kontinensen:

— *Jólesően győződtem meg arról, hogy ma már lényegesen kisebb a különbség az argentin és az európai játékosok fizikai erőállapota között. Ami hiányosság még van, azt igyekezünk a hátralevő időben felszámolni. Olyan csapatot akarok kialakítani, amelyik lassan már fél évszázados csorbát köszörül majd...*

Aminek még örül...

— *Még nem volt példa nálunk arra, hogy egy válogatott csapatot négy hónapig készíthetünk fel a nagy feladatra. Most ezt a lehetőséget is megkaptuk, élünk vele. Valamennyi játékos többször is alkalmat kap a bizonyításra, nem kapkodom el a végső döntést. Minden formációt, taktikai változatot kipróbálunk, valamennyihez meg akarom találni a megfelelő játékost. Még azt is, akinek esetleg majd csereként kell folytatni a társára rótt feladatot. Nem sürget az idő, a végleges csapat mellett csak majd május közepén teszem le voksomat, azokat választom, akiknek felkészültsége a legjobb lesz.*

Menotti mindent megkapott eddigi munkájához és a jövőben is megkap, azzal a feltételezéssel, hogy világbajnoki címmel „fizet vissza".

Ismét a múlt

A VB-mérkőzések örökranglistáján Argentína a 10. helyen áll. Hat VB-n vett részt, összesen 22 mérkőzést játszott, s ennek mérlege: 9 győzelem, 4 döntetlen, 9 vereség, 40:39 gólarány, a megszerzett és az elvesztett pontok száma egyaránt 22–22.

A 22 mérkőzésen összesen 90 játékos szerepelt. A listavezető Perfumo 8 mérkőzéssel (1966 és 1974).

A további élsorrend:

7: Marzolini (1962, 1966),

6: Roma (1962, 1966), Heredia (1974), Houseman (1974), Ayala (1974), Kempes (1974),

5: Della Torres (1930), Rattin (1962, 1966), Gonzalez (1962, 1966), Carnevali (1974), Wolff (1974), Sa (1974), Telch (1974), Babington (1974).

A 4-szer szerepeltek között olyan nagy nevek találhatók, mint Monti, Stabile, N. Rossi, Onega, Artime, Mas, Brindisi és Balbuena.

A legtöbb világbajnoki gólt Stabile rúgta, 1930-ban, szám szerint 8-at. Utána 4-gyel következik Corbatta (1958).

A maiak

Február 15-én Menotti 24 játékossal vonult a Mar del Plata melletti edzőtáborba. Naponként háromszor tartott edzést a Kimberly klub környékén. Kemény fizikai munka tette ki ekkor a gyakorlás nagy részét, s Menotti nem ismert irgalmat. A kezdetén hiányzott a gárdából a korábbi kapitány Carrsacosa és a kapus Gatti. No, meg az európaiak, akik ha idejében még „bevonulnak", számításba jöhetnek, ellenkező esetben nem.

A névsor:

Fillol, Baley, La Volpe, Pasarella, Luque, Ortiz, Ardiles, Houseman, Pagnanini, Hugo Alves, Larossa, Galvan, Bertoni, Killer, Villa, Capurron, Olguin, Bottaniz, Valencia, Bravo, Ovideo, Maradona, Tarantini, Gallego.

Érdemes ezzel kapcsolatban kissé visszaemlékezni a magyar válogatott 1977 eleji dél-amerikai útjára,

amikor is az utolsó mérkőzésen Buenos Airesban 5:1 arányú vereséget szenvedett az argentin csapattól. Mindezt azért, mert a fenti nevek bizony nem sokat mondanak a magyar szurkolóknak a dél-amerikai ország futballsportja erejéről, s esetleg az erők megítélésében rossz utakra tévedhetnek. Idézzük ezért *Baróti Lajost*:

— *Argentínáról sok jót feljegyeztem és véleményem szerint a VB favoritjai. Rendezett, fegyelmezett a játékuk, nem hiányoznak az együttesből a klaszszisok sem és ha a hátralevő időt ugyanolyan komoly munkával töltik el, mint amilyenbe belekezdtek, akkor az argentin szurkolóknak sok örömük lesz kedvenceikben.*

Egy éve mondta ezt a magyar szövetségi kapitány, s az argentinok mintha meg akarták volna fogadni tanácsát, soha nem tapasztalt akarással, lelkesedéssel végzik a világbajnoki felkészülést. Sőt időnként még bele is erősítenek...

Baróti abban az időben összeállította a túrán látott labdarúgókból az általa vélt legjobb csapatot, s ebbe öt argentin játékost tett be, mégpedig a kapus Gattit, a középpályás Villat és a teljes támadósort: Houseman, Luque, Bertoni összetételben. Gatti kivételével benne vannak most is Menotti csapatában...

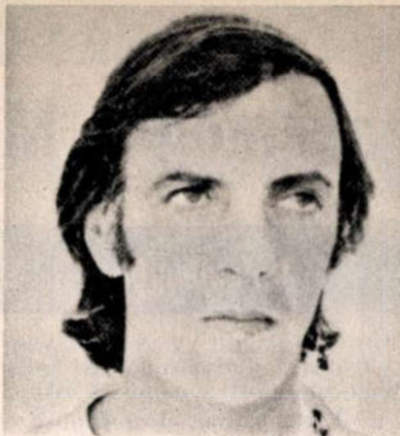
Néhány adat

Hector Baley (Huracan)

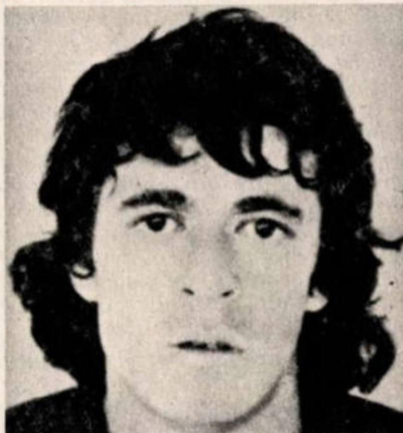
Kapus, 27 éves, 4-szeres válogatott, Menotti rá akarja bízni az 1-es számú mezt. 181 cm magas, 75 kg a testsúlya. Eléggé fegyelmezetlen játékos, Menotti sokat bajlódik vele. Ha „magához térne", a szövetségi kapitányának nem volna gondja.

Ricardo Julio Villa (Racing)

Középpályás. Barótinak a legjobban tetszett a tavaly Dél-Amerikában látott játékosok közül. 25 éves, legnagyobb erénye, hogy nagyszerű az áttekintőképessége, mesteri módon irányítja társait, ugyanakkor a „közmunkából" is bőven kiveszi a részét, támad, védekezik, ahogyan a helyzet megkívánja. Képességeire jellemző, hogy Argentínában rekord összegért került a Racingba az Atletico Tucumanból. Nagyszerűek a fizikai adottságai (1,85 m, 83 kg), nem lehet könnyen elválasztani a labdától, vagy éppen elsodorni. Az argentin válogatott egyik kulcspontja, de valószínűleg nem tudják majd otthon tartani.

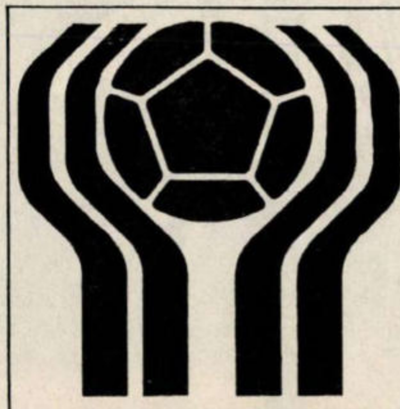
Cesar L. Menotti

Rene O. Houseman

Jorge Olguin

a VB után ugyanis az Egyesült Államokba kíván szerződni. A világbajnoki részvétellel vételárát szeretné a legmagasabbra „pumpálni", persze a legtöbbet nyújtva képességéből.

Daniel Bertoni (Bahia Blanca)

Csatár. 22 éves, 1,75 m, 70 kg. 24-szer volt már válogatott. Bármelyik oldalon játszik, hiszen kétlábas. Kitűnően cselez, megszédíti az ellenfelét jobbra-balra húzogatásával. A gólerősség is nagy erénye.

Rene Houseman (Huracan)

24 éves, szélsőjátékos, az NSZK-ban négy éve nagyon felhívta magára a figyelmet, és csak rajta múlott, hogy nem kötött ki utána egy nagy európai csapatban. 36-szoros válogatott, ha így folytatja, bekerülhet az argentin futballtörténelem legjobbjai közé. Számára is mindegy, hogy jobb- vagy balszélsőt kell-e játszania. Bertoni és Houseman nagyban könnyítik Menotti dolgát taktikája kidolgozásában, hiszen szélsőire számíthat, s ez a mai korszerű játékban nem rossz adu.

Leopold Jacinto Luque (River Plate)

Középcsatár. Ő is nagyon megnyerte Baróti tetszését lendületével, törtelen akaratával, harcosságával, minden ízében gólratörésével. 1,77 m, 75 kg, 20-szoros válogatott. Nemrég került a Santa Fé csapatából a River Platéba, s egycsapásra átformálta új együttesének a támadójátékát. A válogatottban is kiharcolta azonnal a helyét és ezt megingathatatlanul tartja is.

Kitűnő játékos még a hátvéd Alberto Tarantoni (Boca Juniors), az ugyancsak védő Jorge Olguin, a középpályás Osvaldo Ardiles (Huracan), valamint a csatár Oscar Ortiz. Ő Brazíliából tért vissza Argentinába, pontosabban „vált" argentinná. Szédületesen cselező játékos, s bizony Menottinak sok gondot okoz, melyik posztra állítsa őt, hiszen nincsen a számára szokatlan pozíció.

Menotti a tavasz folyamán hat tesztmérkőzésen igyekszik még felmérni a csapat képességeit, többek között mérkőzése lesz csapatának Wales és az Európa-bajnok Csehszlovákia ellen is. Az utolsó mérkőzését Buenos Airesban játssza Argentína, mégpedig Portugália ellen. Menotti tehát az európai csapatokkal alaposan ki akarja tanulmányozni az öreg kontinens futballsportjának jelenlegi felkészültségét.

XI Campeonato Mundial de Fútbol

Argentina 1978

FRANCIAORSZÁG

Nem állnak meg a Mundiallal

Utolsó mérkőzésén, 1977. november 16-án győznie kellett a francia válogatottnak Bulgária ellen ahhoz, hogy az európai selejtező 5. csoportjának az élén végezzen, s ezzel elnyerje az argentínai repülőjegyet. Éppen úgy, mint a magyar válogatott, a francia együttes is 1966-ban szerepelt utoljára VB-n, nagyon jogos volt tehát szurkolóik igénye, hogy végre-valahára jó volna ismét a világ legjobbjai között lenni. Azért kellett mind a két pont a befejezésen, mert Írország Dublinban ugyanennyit vett el tőlük, s ezt csak itt lehetett már behozni.

Ezrek maradtak jegy nélkül ezen az estén, a Parc des Princes stadionban az 50 000 néző felforrósította a levegőt, ez volt az, amire általában azt szokták mondani: a hazai környezet előnye. 3:1-re nyert Michel Hidalgo gárdája, de ez az eredmény egyáltalán nem volt olyan biztos és meggyőző, és végül is csak a 87. percben alakult ki, amikor Lacombe beadását Dalger juttatta Goranov hálójába. Addig „félsz" volt mindenki szívében, hiszen a bolgárok a 85. percben lőtt szépítő góljuk után nagy lendületbe jöttek, ellenállhatatlanul támadtak, s bizony a levegőben lógott egyenlítő góljuk. Az pedig az ő argentínai részvételüket jelentette volna. Egy biztos, a francia labdarúgás évkönyveiben ez a mérkőzés kiemelt helyen, a minden nap használttól jóval eltérő betűtípussal szedve kerül majd a „fényes" hasábokra.

Vélemények

Érdekes, amit *Fernand Sastre*, a Francia Labdarúgó Szövetség elnöke mondott a nagy sikerről:

— A nagyszerű eredmény az én szememben csak egy jó indulást jelent. Hogy válogatottunk ott lehet a XI. világbajnokságon, elsősorban a klubokban végzett színvonalas munkának, a szövetség technikai bizottsága kitűnő irányításának és a jó központosításnak az eredménye. De csak a kezdet. Nem szabad, hogy az argentínai részvétel csak szalmaláng legyen. A VB-n kell igazolni elsősorban labdarúgósportunk jelentős fejlődését, mégpedig újabb eredményekkel, de utána, a hamarosan kezdődő Európa-bajnoki sorozaton is ismételten le kell tenni a névjegyünket, hogy elhiggye nekünk a világ, nem beszélünk a levegőbe. Argentína egy nagyon fontos szakasz futballsportunk számára, de azért még nem jelent mindent.

— Hogy milyen lesz az esélyünk az első, a legnehezebb csoportban Argentína, Olaszország és Magyarország ellenében? Válogatottunkban az új generáció legjobbjai kaptak helyet, élükön a lassan világklasszisnak számító Platinivel és Tresorral. Ez az együttes képes megállni a helyét akármilyen nagyszabású világ- vagy európai tornán. Képesnek tartom a gárdát, hogy az első vagy a második helyen elérje a nyolcas mezőnyt. Ismételnem kell azonban: a Mundiallal nem áll meg válogatottunk élete. Utána is sorban következnek a szép és nagy feladatok, ismételten bizonyítanunk kell, hogy mindig, legalább a világ legjobb 16 csapata között van a helyünk, valamint mindennapos töretlen fejlődésünket. Ha így lesz, az jelenti majd számunkra a legnagyobb boldogságot.

Nagyjából ugyanezt mondja a szövetségi kapitány, *Michel Hidalgo* is, csak más szavakkal:

— Harmadik évem következik ebben a tisztségben, a világbajnokság azonban új az én számomra. Az első lépések jól sikerültek, hiszen ott lehetünk Argentínában. Írják és mondják, hogy a legnehezebb csoportot fogtuk ki. Lehet, de ez nem számít, fő, hogy tovább játszhatunk, és bizonyíthatunk. Nem mondom előre, hogy Argentína, Olaszország és Magyarország skalpját vesszük, de azt igen, hogy a tőlünk telhető legjobbat akarjuk adni, ez dönti majd el, hogy mi lesz tovább.

— Ez a csapat sohasem csap be. Mindig azt nyújtja, amit várunk tőle, legalábbis megközelítőleg. Fiatalok, jó futballisták, örülnek annak, hogy a trikolórt képviselhetik a nemzetközi küzdelmekben. Ezeket az érzéseiket akarjuk bennük tovább fejleszteni, a VB-ig is, s akkor úgy gondolom, nem lehet nagyobb baj. Valahogyan úgy érzem, jó formában lesz a csapatunk Argentínában, megvannak ehhez a máris kedvező előjelek. Azt egyenesen kimondani, hogy továbbjutunk, nagy merészség lenne, de azt nem, hogy ezt akarjuk. Számomra egyébként már az, hogy május végén utazhatunk, valami csodálatos dolog...

A francia és az argentin most újra találkozhat...

VB múlt

A franciák legszívesebben az 1958. évi, svédországi világbajnokságra emlékeznek, amikor Albert Batteux vezetésével egészen a dobogóig játszottak, s bronzérmet szereztek. Hogy nem előbbre? Peléék állták útjukat (2:5), de a vigasz hamar megvolt. A 3. helyért lejátszott mérkőzésen 6:3-ra legyőzték az NSZK-t, s a francia sikereket tovább gyarapította Just Fontaine, a gólkirályságával. Összesen 13 gólt lőtt, s ezt máig még senki sem múlta felül. A magyar Kocsis Sándor következik utána az örökranglistán, a svájci VB-n elért 11 góljával. Az 1930-as első kiírásban Uruguayban az Argentínától és Chilétől elszenvedett vereség után csak némi írt jelentett a francia csapat számára Mexikó

Áll (balról): Rey, Janvion, Rio, Bathenay, Bossis, Tresor. Guggol: Rocheteau, Lacombe, Platini, Guillou, Six

legyőzése az I. csoportban. A további út tehát bezárult. 1934-ben a nyolcaddöntőben: Ausztria–Franciaország 3:2. Négy év múlva már a negyeddöntőben: Olaszország–Franciaország 3:1. Hosszú szünet után a negyedik VB-n Jugoszlávia már a selejtezőben útját állta a francia csapatnak, majd Svájcban Brazília és Jugoszlávia került be előtte a legjobb nyolcba, az első csoportból. 1958-ról még annyit, ez volt a nyugatnémeteket legyőző csapat összeállítása: Abbes – Kaelbel, Lafont, Lerond – Penverne, Marcel – Wisnieski, Douis, Kopa, Fontaine, Vincent.

1962-ben Bulgária volt az akadály a francia csapat Chilébe kerüléséhez (harmadik mérkőzés döntött közöttük Milánóban), 1966-ban Angliában ott volt ugyan a francia gárda, csoportjában azonban csak a 4. helyen végzett, nem sok jót jegyeztek fel a legjobbak szigetországi szerepléséről. Ezután hosszú szünet, s most jön Argentína...

Hidalgo útja

A francia labdarúgó-válogatott mezét legtöbbször Roger Marche (Reims, Racing Paris) öltötte fel 63-szor. Mindössze egyszer érte ez a kitüntetés a mai szövetségi kapitány Michel Hidalgót, aki a Monaco játékosaként 1962. május 5-én Firenzében az Olaszország elleni 1:2-es mérkőzésen csereként játszott a csapatban, Bruey helyett.

S ma Hidalgo a szövetségi kapitány. A tisztséggel az 1976-os év beköszöntével bízták meg, s csapata a Csehszlovákia elleni 2:2-vel kezdte. Első felfedezettje Platini, aki már premierjén góllal mutatkozott be, s azonnal sejttetni engedte, hogy még nagyon sok várható tőle. További mérkőzései ebben az évben így következtek: Lengyelország 2:0, Magyarország 0:1, Dánia 1:1, Bulgária 2:2, Írország 2:0.

1977: NSZK 1:0, Írország 0:1, Svájc 4:0, Argentína 0:0, Brazília 2:2, Románia 2:0, Szovjetunió 0:0, Bulgária 3:1. Persze legnagyobb sikere az argentínai VB kiharcolása.

Hidalgo két évig asszisztenskedett elődje, *Kovács István* mellett, sokat tanult tőle, elsősorban a csapatszervezés terén. Tanítómesterével ellentétben nem igazi híve az úgynevezett totális futballnak. Véleménye szerint egy játékos akkor van igazán hasznára a csapatnak, ha a számára megfelelő helyen kamatoztatja speciális képességeit. Pontosabban, ha inkább támadó típusú labdarúgó, akkor ne igen fecsérelje az idejét a védekezéssel, amelyhez kevésbé ért, mert ilyenkor több a kár, mint a haszon. Szereti, ha játszik a csapat. Nem híve a kapu elé behúzódásnak, majd a viharos ellentámadásoknak. Hogy ezt alkalmazza, át kellene „alakítania" játékosait, s erre már nincsen idő. Szereti a jól megszervezett akciókat, taktikailag néha kockáztat is, és ezt még nem bánta meg. Ifjú gárdája szemre is tetszetős futballt játszik a nézők örömére, s eddig még az eredményekkel sem volt komolyabb baj. A támadójáték híveként megnyerte a közvélemény és a sajtó rokonszenvét is, sikerült maga mellé állítani edző kollégáit, s a szövetség illetékeseit, még a legváratlanabb húzásaihoz is. Például mindenkit megdöbbentett előbb, amikor a Bulgária elleni sorsdöntő mérkőzésre beválogatta a 32 éves nizzai Guillout, aki másfél éve már szóba se jött. Neki lett igaza. Guillou és Platini a pálya közepén uralták a mezőnyt, biztosították a francia csapat fölényét, a játék irányítását.

Hidalgo nem titkolja, hogy az Argentínára nevezhető 22 játékosból 17 helye már biztosnak látszik.

Janvion

Ezek:

kapusok: Rey, Bertrand-Demanes;

hátvédek: Janvion, Tusseau, Lopez, Tresor, Rio, Bossis;

középpályás: Michel, Guillou, Bathenay, Platini;

csatárok: Rocheteau, Dalger, Six, Lacombe, Soler.

Az öt helyre a kapusok közül Baratelli és Dropsy, a védő Flak és Battison, a középpályás Synaeghel, Jouve és Papi, valamint a csatár Pécout, Berdoll, Francoise és Sarramagna pályázhat. Nehéz lesz döntenie Hidalgónak. Kiharcolhatja még a helyet magának a négy hónapig pihenésre kényszerült, nagyon tehetséges Sahnoun is.

Tervei

Hidalgo a világbajnoki felkészülési terveit megbeszélte az első osztályú csapatok edzőinek nagy részével, s különösen sokat tárgyal ebben a kérdésben Jean Vincenttel, a Nantes mesterével, aki legalább féltucat játékost ad majd a csapatba. Hidalgo a már korábban lekötött válogatott mérkőzéseknél nem akar többet játszani. Először Nápolyban léptek a pályára 1978-ban, s a Portugália elleni mérkőzés után a Brazíliával játszott 90 perc jelentette a befejezést (1:0).

Hidalgo május 4-én kezdi a közös felkészülést, azokkal a játékosokkal, akik nem érdekeltek a francia kupa hajrájában, majd később, a lehetőséghez képest mindenki bekapcsolódik a munkába. Május 25-ig maradnak Franciaországban, s valószínűleg leszállás nélkül repülnek Argentínába, ahol még 2–3 napot tudnak edzeni a bemutatkozás előtt. Hidalgo nem akar játszani még edzőmérkőzést sem helyi csapatokkal, az a véleménye, a 22 játékos pontosan kiad két együttest, s egymás ellen olyan taktikai formációkat gyakoroltat, amilyent éppen akar. Ő maga egyébként a tavasz folyamán minden csoportbeli és további várható ellenfél mérkőzését megtekinti, kellően akarja magát felvértezni a hasznos tudnivalókkal Argentínára. Bárhogyan végződik számukra az út, Hidalgo szeretné, ha játékosai szereplésük befejezése után még Dél-Amerikában maradnának, és később utánuk utazó feleségeikkel egy hetet, nyári vakációként Brazíliában töltenének. Ebben a tervben csak az okoz zavart, hogy az újabb francia bajnokság július 11-én kezdődik, s a csapatok mielőbb vissza szeretnék kapni a válogatottban szerepelt labdarúgóikat. Dehát biztosan erre is találnak majd megfelelő megoldást. Különösen akkor, ha minden jól sikerül. Az elgondolásoknak megfelelően...

A csapat erősségei

A francia válogatottnak is megvannak azok a játékosai, akik az igazi gerincet alkotják, általában őrajtuk áll vagy bukik minden. Nézzünk belőlük néhányat:

Andre Rey (FC Metz)

Kapus, s már 30 éves, hatszoros válogatott. Érdekes történetet mesélnek róla. Amikor még a Strasbourgban játszott, egy napon az edzésen odament hozzá Robert Domergue, a csapat szakvezetője, s kerek-perec kijelentette, nem tudja helyét tovább biztosítani a keretben, menjen oda, ahová akar, akár káposztát kapálni. Ahogyan mondják, fillérekért ment a Metzbe, hamarosan a legjobb francia kapusként tartották nyilván, s kopogtatott a válogatott portáján is. Nem hiába! 1,88 m magas, 80 kg-os testsúlyával igazi robusztus alkat, főleg a levegőben úr. Ha úgy védésre készülődik, olyan, mint egy, a szorítóban ellenfelét váró ökölvívó. Nagy a labdabiztonsága, bátor, s hogy még valaki legyen, azért mindent megtesz. Későn kezdte — mármint a válogatottban —, de az vigasztalja, hogy a kapusok sokáig bírják, s e tekintetben sokszor említi Jasin, Zoff vagy éppen Maier nevét, akik jóval túl a harmadik ikszen is sokszor bámulatba ejtették a világot.

Gerard Janvion (St. Etienne)

Védőjátékos, 12-szeres válogatott. 1953. augusztus 21-én született Fort-de-France-ban. Kiugró világbajnoki szereplést várnak tőle, ellenfelei semlegesítését. Az elmúlt két évben rengeteget fejlődött, s tulajdonképpen ebben az időszakban vált ismertté neve a nemzetközi életben. Többek között olyan neves játékosokat tett „hidegre", mint Blohin, Hoeness, majd sorban: Heighway (a Liverpool ír csatára), Heynckes, Denev, Rumenigge, Van de Kerkhof és még sokan mások.

Janvion nagyon népszerű játékos Franciaországban. Amikor arról faggatták, hogy milyen vágyai vannak még az életben, így válaszolt:

— *Gyermekkoromban az Antillákon mindig arról ábrándoztam, hogy futballista szeretnék lenni, aki vasárnap délutánonként nagy nézősereg előtt játszhat, s dobogtathatja meg a szurkolók, a lányok szívét. Meg arról is, de jó volna egyszer a St. Etienne-ben játszani. Mindkét vágyam teljesült, most már csak azt szeretném, ha ez a szépen beindult pályafutásom úgy 38–40 éves koromig tartana.*

Játékosideálja Beckenbauer, gépkocsimárkája a Maserati, ahová szívesen szeret utazni, Brazília és India.

Marius Tresor (Marseille)

28 éves, 35-szörös válogatott, 1,82 m, 80 kg. A világ egyik legjobb játékosa a libero szerepkörben. Minden képessége megvan ahhoz, hogy még tovább javítsa „minősítését". Az Ajaccio csapatában kezdte, ahol hamarosan kiemelkedett társai közül s nem is sokáig maradt a szigeten. Atletikus adottságai talán a legszembetűnőbbek, amíg nem kezd el játszani. Mert akkor csodálatos, amit csinál a labdával, s mindegy, hol zajlik a játék, a levegőben vagy éppen a földön. Sokáig bajlódott sérüléssel, már arra lehetett számítani, hogy félbeszakad pályafutása, de azután minden rendbe jött, s ma Tresor Hidalgo kapitány egyik szemefénye az argentínai világbajnokságra. Tavaly nyáron a Rio de Janeiro-i Maracana stadionban a 2:2-re végződött brazil–francia mérkőzésen a mezőny legjobbja volt, pedig a másik csapatban rúgta a labdát Luis Pereira.

Michel Platini (Nancy)

Középpályás, 22 éves, 1,79 m és 71 kg, valamint a francia labdarúgás mai legnagyobb csillaga. Eddig 13-szor volt válogatott és addig lesz, amíg akar, ha nem áll be törés egyenesen felfelé ívelő pályájában. Azt mondják, Kopa és Fontaine óta nem volt ilyen nagy talentuma a francia futballnak. Amióta helyet kap a válogatottban, szinte nincs olyan mérkőzés, amelyen ne rúgna gólt. Amellett, hogy igen eredményes játékos, s jelentős szerepet kap a támadások befejezésénél, a játékszervezésben is kitűnik, s ma már fiatal kora ellenére csapata és

a válogatott karmestere, meghatározója a mindenkori játéknak és eredménynek. Félelmetes biztonsággal lövi a szabadrúgásokat. Ezzel kapcsolatban elmondotta, hogy ez jó is, meg rossz is a számára, hiszen ha ő áll a labda mögé, akkor a közönség már elvárja a gólt. Ha nem sikerül, csalódnak. Lassan már azt mondják a kapusok: Platini szabadrúgását nem lehet védeni... Csak akkor nem lesz gól belőle, ha netán elhibázza... 1976 és 1977 legjobb francia játékosa volt, közel járt az „aranylabdához" is. Népszerűsége óriási, s máris nehéz elképzelni, hogy mi lesz akkor, ha netán külföldre távozik. Mert már szó van róla. 1979 júniusában jár le a szerződése mostani csapatánál, s már bejelentette, hogy nem akarja megújítani. Természetesen a nagy francia klubok is kivetik rá hálójukat, de jóval alulmaradnak a külföldről kapott ajánlatoknak. Az olaszok és a spanyolok máris mesés összegeket ígérnek érte, s Mazzola, az Inter technikai igazgatója kijelentette: Platini az övék lesz abban a pillanatban, amikor Olaszországban feloldják a külföldi játékosok szerződtetésének a tilalmát. Nagyon úgy fest, hogy akkor is találnak rá megoldást, ha ez nem így lenne. Máris túl sokat beszélnek arról, hogy Platini anyai ágon tulajdonképpen olasz származású, s mindez előreveti annak a lehetőségét, hogy ha másként nem megy, Platini olasz állampolgárként rúgja majd a labdát Itáliában.

Egyelőre azonban őt is az argentínai út foglalkoztatja:

— *15 éves voltam, amikor a mexikói VB eseményeit otthon televízión követtem. Egy percet sem hiányoztam a készülék mellől, csak azt sajnáltam, hogy nem láthatom ott a francia csapatot. Aztán jött 1974 és én már arra is gondoltam, hogyha a mi válogatottunk kiharcolta volna a részvételt, esetleg már én is ott lehetnék közöttük. Most? Persze, hogy nagyon készülök a Mundialra, hiszen ez számomra is nagyon fontos esemény. Én a Nancyban játszom, ez egy kis csapat, külföldön nem sokat tudnak róla, hiszen nincsen alkalma a nemzetközi porondon való szereplésre. A válogatottal sem olyan sok az igénybevétel, tehát most jutok ki először igazán a világ szeme elé. Mégpedig akkor, amikor úgy hiszem, hogy pályafutásom töretlenül megy előre. Nagyszerű alkalom lesz Argentína a francia válogatott, de a magam képességei bizonyítására is!*

És két csatár

Bernard Lacombe (Lyon)

25 éves, középcsatár, 12-szeres válogatott, kitűnő góllövő. Először 1973. szeptember 8-án volt válogatott a Parc des Princesben Görögország ellen. Nős, egy kisfia van. A Lyonban kezdte a labdarúgást, s nem is szándékozik innen elmenni. Bár hozzáteszi, ha egyszer a St. Etienne hívná... Nagyon gyors játékos, talán ez egyik legnagyobb erénye. 11.5 mp-re is futotta már a 100 métert. A külföldi csapatok közül a Borussia Mönchengladbach játéka tetszik neki leginkább, honfitársai közül Fleury Di Nallo tette rá a legmélyebb benyomást. Érdekes, hogy nyugatnémet játékos az ideálja a külföldiek közül is, mégpedig Bonhof és Gerd Müller. Vágya? Minél tovább kerülni a válogatott csapattal a világbajnokságon, s jó játékkal, gólokkal hozzájárulni sikeréhez. Más sportágak közül a kerékpár és a rugby eseményei érdeklik a legjobban. Sok barátja van a legjobbak közül.

Dominique Rocheteau (St. Etienne)

23 éves, jobbszélső, 1,76 m, 68 kg. 10-szer volt válogatott. Személyi lapja:

Születési év: 1955. január 14., Saintes. La Rochelle-ben kezdte a labdarúgást, ifjúsági, utánpótlás és katonai válogatott is volt.

Első profi mérkőzése: 1974. április 16-án Nancyban. Nancy—St. Etienne 1:1.

Ideálja: Cruyff, s ehhez, mint mondja, nem kell különösebb kommentár.

Rocheteau

Rossis

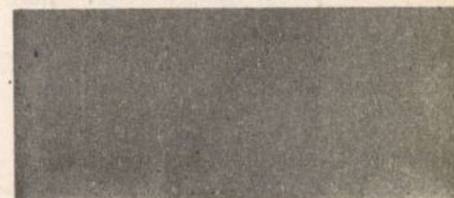
Kedvenc külföldi csapata: Az Ajax Amszterdam nagy napjaiban.

Kedvenc közönsége: Az angol, egészen más, mint a francia vagy éppen a latinok.

Álma, vágya: Minél több siker a St. Etienne-nel és a válogatottal.

Kedvenc lemeze: Amerikai számok.

Érdeklődési köre: Dél-Amerika. Che Guevara élete.

Argentína hadművelet

Az olasz labdarúgásban ez az 1978. évi labdarúgó világbajnokság „fedőneve". Ebben benne van minden, ami egykori rettegett ellenfeleink hozzáállására jellemző. Országos mozgósítás egy háború jelentőségével felérő nemzetközi erőpróba előtt.

Vannak persze enyhébb hasonlatok is, amelyek *olasz bárkáról* beszélnek, s amelyet legutóbb a nápolyi öbölben komoly veszély fenyegetett. „*Ha nincs közel a partot jelentő bírói sípszó, akkor szégyenszemre saját vizeinken süllyedhettünk volna el...*" — írta a La Gazzetta dello Sportban Giorgio *Mottana*, miközben arra keresett választ, hogy a franciákkal elért 2:2 arányú döntetlen mit ért. Nos, azok szerint, akik azt mondják, hogy a franciák 5 gólt lőttek — két érvényeset és három érvénytelent: kettőt lesről, egyet pedig szabadrúgásból — a döntetlen jó eredmény; akik azonban abból indulnak ki, hogy az „azzurri 11" saját otthonában lépett pályára, és csak egyetlen szabályos gólt ért el — mert a javára ítélt 11-es nem volt jogos —, azok számára valóban veszély fenyegette ezt a „bárkát"...

Az igazság azonban a középúton jár. Vonjuk le barátaink — mert az olaszok sportbarátaink, nemes ellenfeleink, akikkel kölcsönösen tiszteljük és irígyeljük egymást —, szóval vonjuk le barátaink déli származását, latin vérű forróságát és akkor megkapjuk a lényeget: az olasz válogatott bizony gyengécskén játszott a II. félidőben! A kétgólos vezetés birtokában beleesett régi hibájába, és Enzo *Bearzot*, az ősz hajú szövetségi kapitány minden igyekezete ellenére — bekkelni kezdett. A játékosok gondolták: szereztek két gólt, nem kell tovább kísérteni az egeket... Jöjjön a „catenaccio", az már sokszor bevált. Most nem! A *Platini* és *Tresor* vezérelte francia válogatott ugyanis szünet után kezdett el komolyan játszani. Talán megérezte, hogy eljött a megfelelő pillanat az ellentámadásra — és ezzel a nápolyi közönség rohamosan emelkedő vérnyomását egy kicsit leszorítani... S Platini kétszer is bevette az olasz hálót, amíg ki nem egyenlített. Szóval a mérkőzés utolsó negyedórájában már az „alacsony vérnyomástól" szenvedtek az addig lelkes nápolyi szurkolók.

Mi az igazság? Ezt vitatják, keresik azóta is az olaszok és miután a világbajnokság előtt ők már több erőfelmérő nemzetközi mérkőzést nem játszanak, kénytelenek az eddigi találkozókból leszűrni a megfelelő tanulságot. Menjünk tehát sorjában, s nézzük végig, hogyan alakult ki az az olasz válogatott, amely végül is júniusban, Argentínában, a mi utunkat is szeretné megállítani.

AZ OLASZ LABDARÚGÁSBAN a bajnokságnak döntő jelentősége van. A klub- és a nemzeti érdekek teljesen egybevágnak. Az olaszok büszkék a történelmükre, kulturális eredményeikre és — természetesen — a futballistáikra. S ez nem véletlen, hiszen Olaszország kétszeres világbajnok, ezüstérmes, bronzérmes, azonkívül Európa-bajnok, és számtalan klubsiker birtokosa, tehát van mire büszkének lennie. Az egyesületi szempontokat mindig alá tudták rendelni az egyetemes olasz érdeknek. S a világbajnokság annak számít! Ilyenkor rosszul válogatni vagy játszani — szinte egyenlő a hazaárulással.

MARCO TARDELLI
ITALIA

GIANCARLO ANTOGNONI
ITALIA

A játékosok tulajdonképpen a bajnokság éles küzdelmeiben készülnek fel a válogatott találkozókra, ezért hát a szövetségi kapitányok mindig a bajnoki táblázattal a fejük alatt álmodoznak. A ténvektől elszakadni egyébként is életveszélyes kockázat lenne... Ezt legutóbb az 1966-os angliai világbajnokság véste mindenki fejébe, amikor az olasz labdarúgók egy koreai „naraneshéjon" csúsztak el. A válogatott csapat és vezetői a kiesés után nem mertek hazautazni, mert — féltek! Igen, *Fabbri* kapitány és világhírű fiai — *Facchetti*, *Rivera*, *Mazzola* stb. — titokban repültek Milánóba, de így sem tudták elkerülni a paradicsom- és tojás-esőt — s ki tudná mindazt felsorolni, ami még rájuk hullott a repülőtéren — amikor kiléptek a Jumbo jet-ből. A vezetők pedig napokig nem bújtak ki otthonról, mert életveszélyes fenyegetéseket kaptak. A fő beszédtéma a Rivera vagy Mazzola? — kérdés körül forgott. A közönség szerint súlyos hibát végett az „olasz Napóleon"-nak nevezett apró termetű és akaratos Fabbri kapitány, amikor Riverát kihagyta... Dehát ez már a múlté, csak a figyelmeztetés nagyon is mai, élő probléma. Enzo Bearzot ugyanis közel járt ahhoz, hogy szembe kerüljön a közvéleménnyel, amikor „újítani" akart...

Miért? Nos, az olasz labdarúgásban már hosszú évtizedek, mondhatnám a Vittorio *Pozzo* által kialakított — és *Combi*, *Foni*, *Rava*, *Allemandi*, *Ferraris IV*, *Meazza*, *Piola*, *Biavati* és *Colaussi* által fémjelzett — válogatott óta nem voltak vérbeli csatárok, tehát a támadó futballt megcsúfoló védekező játékfelfogás kerekedett felül. A már ismert „svájci retesz" az olaszok tökélyre emelték, s „catenaccio" néven bevezették a futballvilágba. A „gólt nem kapni" elmélet elsöpörte a „több gólt rúgni" felfogást, s azóta senki sem tudta ezt a betegséget kiűzni az olasz klubok vezetőinek a fejéből. Azért mondom, hogy a vezetők fejéből, mert végső soron mindig ők bizonyultak türelmetlennek minden újszerű és korszerű kezdeményezéssel szem-

Áll (balról): Gentile, Mozzini, Zoff, Tardelli, Graziani, Benetti. Guggol: Causio, Facchetti, Antognoni, Zaccarelli, Bettega

ben, s négy-öt vereség után útilaput kötöttek a legkiválóbb edzők talpa alá is. S így alakult ki aztán az a szakmai felfogás, hogy – nem nyerni kell, hanem veszíteni nem szabad!

Talán egy kicsit messzire mentem az olasz labdarúgók népolyi döntetlenjétől, de erre szükség volt, hogy tiszta képet festhessek. Enzo Bearzot szövetségi kapitány korábbi nyilatkozataiból – és nyilvánvaló elképzeléseiből – ugyanis arra lehet következtetni, hogy ő mást akar játszatni a válogatottakkal, mint amire őket a klubokban tanítják. Tehát szakmai ellentmondásba bonyolódik, ha nem látja be idejében, hogy pár hónap alatt még válogatott szinten sem lehet kiforrott játékosok felfogását megváltoztatni. Igaz, ő már korábban megpróbálta megfiatalítani az olasz nemzeti tizenegyet, s az első lépései jól is sikerültek. A csoportelsőség birtokában, a belgák elleni első felmérő mérkőzésre bedobott több új játékost is. A kapus *Conti*t, a középcsatár *Rossi*t, s tulajdonképpen közéjük sorolhatjuk még a milánói *Malderá*t, a római *Manfredóniá*t és a torinói *Bettegá*t is. S a Liége-i 1:0 arányú győzelem azt mutatta, hogy jó úton jár. A csapat igen erőteljes, harcos felfogásban játszott, s ahhoz viszonyítva, hogy az olaszok idegenben csak ritkán tudnak több góllal nyerni, ez az együttes is megtette a magáét. Sőt, megemlíthetem azt is, hogy a korábban hátvéd *Tardelli* (Juventus) előrevitele összekötőbe, és Claudio *Sala* (Torino) beállítása is új színt vitt az olaszok támadójátékába, tehát éppenséggel volt ok a bizakodásra.

A SZÖVETSÉGI KAPITÁNY megerősítve látta elképzeléseit, ezért a második világbajnoki edzőmérkőzésen, Madridban, már ez év januárjában, ugyanazt a csapatot küldte pályára. Igen ám, de *Kubala* László, a spanyol válogatott magyar származású szakvezetője nagyon is jól ismerte az olaszokat ahhoz, hogy ne tudta volna: elég rájuk ijeszteni és már rohannak vissza a védekezésbe. Így is tett! A spanyol játékosokat előre feloldozta a felelősségvállalás alól azzal, hogy megmondta nekik: *Az olaszok ellen a támadójátékunkat akarom vizsgáztatni, nem számít tehát, hogy mi lesz az eredmény!*

S a spanyolok elsöpörték az olaszokat, bátor játékkal 2:1 arányban legyőzték őket. Kiderült tehát, hogy a fiatalokra épített és támadó szelleműnek tervezett csapat nem képes még folyamatos csatárjátékra. Nincs benne több, mint amit a játékosok a klubokban felszívtak. Vagyis: vigyázni a védekezésre, gólt nem kapni és semmit nem kockáztatni... S 24 órával a vereség után már öles betűkkel olvashattuk, hogy sürgősen új válogatottra van szükség. A már említett olasz sportlap közvéleménykutatást rendezett az első osztályú klubedzők körében, tehát minden játékos maximum 16 szavazatot kaphatott. Az eredmény: *Zoff* (1) – *Cuccureddu* (9), *Maldera* (13), *Oriali* (5), *Manfredonia* (14), *Scirea* (12) – *C. Sala* (12), *Tardelli* (7), *Rossi* (13), *Antognoni* (11), *Bettega* (10).

Az olasz szövetségi kapitány arról ismert, hogy a sajtóval a lehető legjobb kapcsolatra törekszik. Mindjárt nyilatkozott, és kijelentette: „A következő erőpróbán, a franciák ellen, megszívlelem a tanácsot". Ezt a találkozót egyébként sok bírálat előzte meg. Minek játszani a franciákkal, ha egy csoportba került a két válogatott? Miért kell kiadni az ütőkártyákat a franciáknak? S ha megtévesztésükre készül Bearzot, hogyan veszi majd alapul ezt

Zoff

az utolsó felmérési lehetőséget? Ilyen és ehhez hasonló kérdések özöne öntötte el az olasz sajtót, sőt, a francia újságírókat is hatása alá vonta. Párizsban is felütötte fejét a kételkedés: kinek jó ez a találkozó? A két kapitány, a francia *Hidalgo* és az olasz Bearzot azonban bízott magában annyira, hogy hasznosnak véljen egy ilyen erőpróbát is. Február 8-án tehát Nápolyban sor került az argentínai világbajnokság első és minden valószínűség szerint egyetlen „próbamérkőzésére". A százezres stadionban a két ország válogatottja a következő összeállításban lépett pályára:

Olaszország: Zoff — Gentile, Maldera — Benetti, Bellugi, Scirea — C. Sala, Tardelli, Graziani, Antognoni, Bettega.

Franciaország: Rey — Janvion, Bossis — Rio, Tresor, Bathenay — Dalger, Guillou, Lacombe, Platini, Rouyer.

Az olaszok tehát más összeállításban játszottak, mint azt a közönség várta. Bearzot meggondolta az újságíróknak tett ígéretét (amivel talán csak elhallgattatni akarta őket...), és merész elhatározással beállította a rendkívül harcos és fáradhatatlan Benettit, a sérüléséből alig felgyógyult bolognai Bellugit, és kihagyta Rossit. A mérkőzés mégis jól kezdődött számukra, mert már a 13. percben megszerezték a vezetést — 11-esből — Graziani révén. Erre az esetre mondják sokan, hogy a spanyol Martinez tévesen ítélt büntetőt Tardelli felbukásáért. Tresor, aki becsúszott, előbb a labdát rúgta el... Kilenc perccel később azonban Sala elfutásából a keresztbe ívelt labdát a berobbanó Graziani már jogosan és védhetetlenül küldte Rey hálójába. A kétgólos vezetés birtokában az olasz csapat végigtámadta a félidőt. A szünet után azonban minden megváltozott: felhagytak a rohamokkal, és a fordulat a franciákat juttatta 2 gólhoz. Természetesen ez azt is jelentette, hogy átvették a játék irányítását, s az utolsó percekben akár a győzelmet is megszerezhették volna az egyre jobban beszoruló olasz csapattal szemben.

MI TÖRTÉNT A SZÜNETBEN? És szünet után? A szövetségi kapitány, Bearzot egyszerű magyarázattal szolgált: „A játékosok fejében előtérbe került a következő bajnoki forduló gondolata, és úgy érezték, hogy már tartalékolhatják az erejüket jövő szerdára, mert egyébként 3—4 nap alatt nem tudják kipihenni magukat. S ez az, ami elgondolkoztató számomra! De a világbajnokság előtt bőven lesz idő a pihenésre. Elégedett vagyok!" Ennek ellenére a lapok mind benyújtották a „hibajegyzéket" a kapitánynak, továbbra is záporoztak a kérdések az újságírók szájából. Az igazság az, hogy ezúttal ők „látták" jobban a mérkőzést és nem Bearzot. Persze a szövetségi kapitány mondhatott volna mást is, de esze ágában sem volt bírálni a játékosokat, hiszen úgyis csak rájuk számíthat a világbajnokságon.. De végül annyit el kellett ismernie, hogy „az erőnléttel több játékosnál is baj van"; „futás nélkül ma nincs futball!"; „a bajnokság túl nagy teher"; „csak tapasztalt játékosokkal szabad Argentínába utazni!" A lényeg tehát egy: az olasz válogatott csak 45 percig tudott kielégítő játékot nyújtani, és amikor szükség lett volna arra, hogy újítson — nem tudott!

A franciák ugyanakkor elégedetten nyilatkoztak, és Hidalgo kijelentette: „Ha Nápolyban 0:2-ről tudtunk egyenlíteni, akkor Argentínában sincs mitől tartanunk! Az én csapatom jobb együttes, mert idegenben tudott felülkerekedni..." Platini is véleményt mondott: „Tardelli kitűnő játékos, de csak 45 percig bírta velem a tempót... Az olasz csapat nem sebezhetetlen, most már világos előttünk!" S ezek a szavak is igazolják azt a véleményt, ami az „azzurri" válogatottról kialakult a szakemberekben: távolról sem képez ütőképes egységet!

A KAPUBAN ZOFF a biztonságot és a reményt jelenti. A Juventus kitűnő kapusa kétségkívül a legmegbízhatóbb, és miután Bearzot többször is leszögezte, hogy a három világbajnoki edzőmérkőzés legfontosabb tapasztalata: nem szabad fiatalokkal kísérletezni Argentínában — ő az első számú jelölt. A helyettese a fiatal Conti, a Roma kapusa lehet, de megint kirobbanó formában van Albertosi (Milan), akinek változatlanul sok a híve. A védelemben három játékos szerepelt az utóbbi időben rendszeresen: a Gentile—Cuccureddu hátvédpár a Juventusból, és az utóbbi helyére pályázó Maldera a Milanból. Van azonban olyan elképzelés is, hogy Maldera a jobbhátvéd helyén szerepelne, miután mindkét oldalon egyformán tud játszani. A két szélsőhátvéd helyén a legkevesebb a gond, de Bearzot nem hagyhatja egészen figyelmen kívül Canutit (Inter) és az „öreg" Salvadorét sem. Közülük Cuccureddu marcona fegyőr hírében áll, míg Maldera és Gentile támadó szellemű játékot mutat egyesületében. Az említettek közül Canuti számít még szoros fedezésre alkalmas játékosnak...

Ami a söprögetőt illeti — és erre a szerepkörre az argentínai mérkőzéseken is nagy súlyt helyez az olasz szövetségi kapitány —, a Juventus „libero"-ja, Scirea a legesélyesebb. Tartalékban van még Facchetti, akiről azonban csak májusban dönt a szövetségi kapitány. Ő már nem fiatal gyerek, egyedül is tudja, hogyan kell felkészülnie egy látványos „világbajnoki búcsúra", amit elsősorban ő és a hívei terveznek. Véleményem szerint Scirea az alkalmasabb erre a szerepkörre, feltéve ha erőnléte rendben van. Az első számú beállós jelölt: Manfredonia (Lazio). Ha Scirea játszik, akkor valószínűleg Manfredonia lesz a stopper, őket mindig párban említik. De számolni kell a rendkívül szívós, harcos bolognai Bellugival is! A középpályán a jobb oldalon Oriali vagy Benetti (Juventus). Ez attól függ, hogy Tardellinek milyen mértékben kívánnak támadó szerepet adni. A bajnokjelölt Juventus fő mozgatóereje ő, aki a saját kapujától az ellenfél kapujáig számtalanszor megteszi az utat, oda és vissza. Kulcsembernek számít, s az elhelyezkedése meghatározó taktikai elem.

AZ OLASZ VÁLOGATOTT gyengéje a csatársor. Claudio Sala (Torino) 7-es számmal szokott játszani, de hátrahúzódva, szervező szerepkörben, akárcsak Causio (Juventus), a másik szélsőesélyes. Nem valószínű, hogy egy harmadik ember (Damiani vagy B. Conti) velük szemben előtérbe kerülhetne. Fontos szerepkört töltenek be az olasz válogatottban az összekötők, akikre a csapatrészek összefogása és mozgatása vár. Tardelli az első számú jelölt, sőt, biztos ember, és mellette Zaccarelli vagy Benetti a legesélyesebb erre a feladatra. Ők hárman a legmunkabíróbbak, fáradhatatlanok!

A karmesteri szerepkörre a firenzei Antognonit szemelte ki a szövetségi kapitány. Az általunk is jól

ismert és nagyra értékelt játékos azonban erősen visszaesett a formájában, s Madridban és Nápolyban is le kellett cserélni. Bearzot azonban ezt azzal magyarázta, hogy a Fiorentina a kiesés ellen küzd, ami ideigleg erősen igénybe veszi a fiatal játékost, s ezért nem tud 90 perces teljesítményt nyújtani. Meg lehetne ezt fordítani is: azért áll a kiesés szélén a Fiorentina, mert Antognoni nem alkalmas a karmesteri szerepkörre, illetve nem elég állóképes és harcos. De ez legyen Bearzot gondja, bár úgy tűnik, ő eltökélte magát Antognoni mellett. A Tuttosport is biztosra veszi, hogy három ember helye végleges: Zoff, Tardelli és Antognoni. Majd kiderül... Az igazság az, hogy ha nem őt választanák, akkor nem lenne kit megbízni ezzel a feladattal, mert a mai olasz labdarúgásban Rivera-szerű irányító észjátékos rajta kívül nincs! Játszani fog! Argentínába azonban alighanem elviszik majd a torinói P. Salat is, de csak tartaléknak, mert ha arra szükség lesz, inkább Tardellire bízzák majd a karmesteri pálcát.

A támadókat külön kell választani a csatároktól, mert ezek a játékosok számítanak az ékeknek. A jobb oldalon a már említett két jelölt közül Causio látszik támadóbb szelleműnek, de ő is hátulról indít. A balszélen Pulici (Torino) és Bettega (Juventus) harcol egy helyért. Nem elképzelhetetlen, hogy a jobbszélső rovására mindketten helyet kapnak a támadósorban. Ide kívánkozik még az ugyancsak perugiai Speggorin, aki főleg a jobb oldalon jöhet számításba. Középen viszont három jelölt is van: Graziani (Torino), Rossi (Vicenza) és Savoldi (Napoli). Ez utóbbi azonban komoly térdsérüléssel bajlódik, s bár ő a legdrágább olasz játékos — 2 milliárd líráért vásárolták 2 éve! —, lehet, hogy ha akarnák, akkor se játszhatna Argentínában, mert nem gyógyul meg addig.

Hogyan is néz ki a közvélemény vagy az újságírók csapata? Zoff — Cuccureddu, Maldera — Benetti, Manfredonia (Bellugi), Scirea — C. Sala, Tardelli, Rossi, Antognoni, Bettega. És ekkor nem jutott a kezdő csapatba Gentile, Causio, Graziani és Pulici, akik viszont a rutint képviselik. Szóval, Enzo Bearzot nem irigylésre méltó, noha ő mindig derűlátóan nyilatkozik. Biztosra veszi például, hogy a magyarokat legyőzik, s a legrosszabb esetben az argentinokkal és a franciákkal döntetlenül mérkőznek. Csak éppen azt felejti el, hogy már első mérkőzésükön szembe kerülnek a franciákkal, és nem lehet „okos" döntetlenre játszani. Ott mind a két félnek a győzelemre kell mennie! A második találkozón sem lesz könnyebb dolga az olasz csapatnak, hiszen velünk játszik, s mi erre a 2 pontra számítunk a legjobban! Ha tehát az első két mérkőzésen nem szereznek az olaszok legalább 3 pontot, akkor az argentinok elleni utolsó

Graziani (a labdával), az olasz válogatott és a Torino egyik gólzsákja

90 percükben sem számíthatnak „békés megegyezésre" — kettőjük továbbjutása érdekében.

Szó, ami szó: szép lehet az olasz válogatott, de okos nem! Illetve még egy lehetősége van — az, hogy jól, azaz jobban játszik, mint az eddig említett három kísérleti mérkőzésen, s akkor minden előzetes számítgatás nélkül is legalább két ellenfelét legyőzheti a három közül. Erre azonban legalább ennyi esélye van a csoport másik három tagjának, elsősorban Argentínának, aztán a „titkos esélyesnek" tartott Franciaországnak, és nem utolsósorban a magyar válogatottnak.

SOKKAL NEHEZEBB HELYZETBEN VAN tehát az olasz labdarúgás, mint azt gondolnánk. A klubcsapatok védekező felfogásban játszanak még mindig, s csupán a Juventusra lehet azt mondani, hogy egyszerre harcos, technikás és támadó is. Ezt persze Bearzot is tudja, s ezért van nagy gondban. A legszívesebben a „zebrákat" játszatná, s az ő együttesüket erősítené meg 3—4 poszton. Ehhez azonban nincs mersze, mert túl sokat veszíthetne... Köztudott, hogy az olasz labdarúgásban a Milano—Torino párharc létkérdés sok szakember számára, ezért nem is lehet figyelmen kívül hagyni a válogatásnál. A két város nagyhatalom!... S Enzo Bearzot bármennyire is az utóbbi idők legszerencsésebb kezű szövetségi kapitányának számít, legalább ketten-hárman várnak már az ő helyére, talán éppen Milánóban, ahol egyelőre kénytelenek tudomásul venni, hogy az olasz labdarúgás pillanatnyilag „torinói" tájszólással beszél.

A magyar és az olasz válogatott múltja bővelkedik drámai találkozókban, sőt, világbajnoki döntőt is vívtunk már egymás ellen. Az utóbbi huszonöt évben azonban nem tudtak bennünket legyőzni, ahogyan azt megelőzően mi vártunk 28 évig arra, hogy végre legyőzzük az „azzurri 11"-et. Argentínában sem lesz kisebb a tét.

II. CSOPORT: NÉMET SZÖVETSÉGI KÖZTÁRSASÁG

A világbajnok új csapattal

A Német Szövetségi Köztársaság labdarúgócsapata a világbajnokság egyik esélyeseként nyitja meg június 1-én Buenos Aires-ben a tornát. Az NSZK az 1974-es VB harmadik helyezettjével, a bronzérmes Lengyelországgal mérkőzik. Az eredménytől függetlenül aligha kétséges, hogy a második csoportból ez a két csapat jut tovább, a legjobb nyolc közé. Talán még Mexikó szólhat közbe. Tunézia már azt is nagy sikernek tekintheti, hogy egyáltalán ott lehet a 16 között. Nem játékereje, hanem a FIFA „fejlesztési futball-politikája” nyitotta meg a VB kapuját az afrikai és ázsiai országok legjobbjai előtt. Helmut *Schön* a sorsolás után mindenesetre így nyilatkozott: „Egy világbajnokságon minden mérkőzést komolyan kell venni. Látszólag valóban esélyesek vagyunk, nem érhet bennünket baj, de azért jó lesz vigyázni”.

Ezt az inkább derű-, mint borúlátást alátámasztja a nyugatnémetek jelenlegi játékereje. Az 1977. évi mérlegük: 11 mérkőzés, 7 győzelem, 3 döntetlen, 1 vereség. Egyedül a franciáktól kaptak ki 1:0 arányban. Figyelembe kell azonban vennünk, hogy ez az előkészület éve volt. Egyetlen tétmérkőzést sem játszottak. Az új csapat kialakítására törekedtek, függetlenül az eredménytől. Schön szövetségi kapitány több mint 60 új játékost próbált ki az 1974-es világbajnokság óta.

Megvolt rá a lehetősége. Egyrészt — mint világbajnok — az NSZK nem kényszerült idegölő selejtező mérkőzésekre. Ugyanakkor olyan játékosanyaggal rendelkezik, amelyet bármely más ország irigyelhetne. Nemcsak azért, mert az NSZK-ban 3,2 millió az igazolt játékosok száma, hanem — vagy talán éppen ezért — a Bundesliga a világ egyik legerősebb első osztálya, ahol jóformán egyetlen mérkőzésnek sincs biztos esélyese. Hamarjában két olyan majdnem egyenértékű NSZK-válogatottat is össze lehetne állítani, amely esélyesként szerepelhetne Argentínában. Íme a két (önkényes) összeállítás:

Maier; Vogts, Rüssmann, Kaltz, Dietz; Bonhof, Flohe, Neumann; Abramczyk, Fischer, Hölzenbein.

De a második csapat is majdnem egyenértékű. Csupa válogatottból áll:

Kargus; Tenhagen, Kliemann, Nogly, Zimmermann, Bongartz, Burgsmüller, Beer, Rummenigge, D. Müller, Heynckes.

És még egy harmadik csapatot is össze lehetne állítani, olyan klasszis játékosokból, mint *Franke, Schumacher, Burdenski, Nigbur, Kleff* (kapusok); *Fichtel, Schwarzenbeck, Horsmann, Kapellmann* (védőjátékosok); a középpályás *Dürnberger, H. Müller, Geye, Seliger, Hoeness;* s a csatársorban: *Geyer, Topmöller, Frank, Volkert, Seel.* Közülük csak Horsmann, a Bayern játékosa és a stuttgarti nagy tehetség, a 19 éves H. Müller nem szerepelt a válogatottban. (A B-csapatban igen.)

Közülük kerül ki az a 22 játékos, akiket Helmut Schön magával visz Argentínába.

Schön, a sikerek kovácsa

A felsoroltak között nem szerepelnek olyan játékosok, akik az elmúlt évtizedben szinte megszabták az NSZK játékának stílusát és ma is aktív labdarúgók. Mi több, még jobbak azoknál, akik most a világbajnokságon részt vesznek. Szinte nem is lehet őket ez idő szerint helyettesíteni. Franz *Beckenbauer*, Gerd *Müller*, Paul *Breitner*, Herbert *Wimmer*, Jürgen *Grabowski*, Uli *Stielike* — valamennyi világklasszis. Csapataikban bizonyítanak hétről hétre. Igaz, Beckenbauer a New York-i *Cosmos*, Stielike pedig a *Real Madrid* csapatában, Schön tehát nem veheti számításba őket. Mégis felmerülhet a kérdés: hogyan is engedhet meg egy labdarúgóország, még ha ez az NSZK is, ilyen fényűzést, ilyen pazarlást magának?

Az 1974-es világbajnoki csapatból ez idő szerint csupán hárman maradtak: *Maier, Bonhof* és *Hölzenbein.* (Vogst nem játszott a hollandok elleni döntő mérkőzésen, Hoeness esetleg visszakerülhet.) Új csapatot kellett tehát felépíteni. Kitűnő játékosanyagból, de nagy csillagok nélkül. És új stílust kialakítani. Ráadásul a dicső múlt minden terhével és az esélyesek lélektani hátrányával. Éppen ezért, ha valakit ki kell emelni az NSZK Argentínába készülő válogatottjából, az nem játékos, hanem elsősorban maga a szövetségi kapitány, Helmut Schön, az eddigi sikerek kovácsa.

A Dresdner SC egykori csatára (16-szoros válogatottsága idején 17 gólt lőtt), a 62 éves Helmut Schön 1964. június 7-én, a finnek elleni válogatott mérkőzésen ült először egyedül a kispadon. (Az NSZK 4:1-re győzött.) Azóta több mint 130 alkalommal irányította és alakította ki azt a nemzeti tizenegyet, amely rekordot állított fel az európai labdarúgásban. Amióta ő áll az élen, az NSZK válogatottja valamennyi világ- és Európa-bajnokságon érmes helyezést szerkezett. Csupán legnagyobb fegyvertényeit említjük: Anglia, 1966: VB-ezüst; Mexikó, 1970: VB-bronz; 1972: EB-arany; 1974: VB-arany; 1976: EB-ezüst. És most az NSZK minden valószínűség szerint ismét ott lesz a legjobbak között. Schön célja, mind mondotta, bekerülni legalább az első négy közé.

Hasonló sorozatot eddig egyetlen szövetségi kapitány sem mondhat magáénak.

Sepp Herberger 67 éves volt, amikor visszavonult. Ő 1936 és 1964 között irányította Németország, majd az NSZK válogatottját. Schön rövidebb idő alatt őt is fölülmúlta. Igaz, neki nem voltak háborús évei, viszont feledtetnie sem lehetett azt, aki 1954-ben — éppen ellenünk — világbajnokságra vezette csapatát. Schön 1956 óta dolgozott asszisztensként Herberger mellett. Sokat tanult tőle. Ez kétségtelen. De minden további siker az ő műve volt. Joggal mondhatta: „Soha nem akartam Sepp Herbergert utánozni, mert a legjobb másolás is rosszabb, mint az eredeti”.

Mindezt szükséges említeni. Mert hol van még egy válogatott a világon, amelynek az elmúlt majdnem 30 esztendőben (sőt 1936-ig visszamenően) mindössze két szövetségi kapitánya volt? Ez a folyamatosság mindenképpen egyik nagy előnye és erénye az NSZK labdarúgásának.

Sepp Maier és társai

Aligha akad még egy ország, amely olyan kiváló kapusokkal rendelkezne, mint az NSZK. Sepp Maiert bemutatni ma már közhely. Az FC Bayern München kapuvédője minden idők egyik legsikeresebb játékosa a maga posztján. Majdnem-kortársai közül talán csak Jasin volt különb, vagy legalábbis hozzá mérhető. De ő sem állított fel olyan rekordot, mint az NSZK cerberusa. Immár 400 alkalommal védte megszakítás nélkül a Bayern kapuját, s a válogatottban is túl van a nyolcvanon, amikor e sorok megjelennek. Gyakran sérülten védett. Előfordult, hogy lázasan vagy törött ujjal állt a kapuban. Mindig lehetett rá számítani. Ráadásul móka-

Áll (balról): Maier, Bonhof, Rüssmann, Kaltz, Beer, Volkert. Guggol: Vogts (csapatkapitány), Abramczyk, Hölzenbein, Fischer, Dietz. A kép a világ legnagyobb labdarúgó-stadionjában, a riói Maracanában készült, ahol ez a csapat 1-1-et ért el Brazília ellen

mestere is csapatának és a válogatottnak. A lelkileg ingatag játékosok rendszerint az ő szobatársai az edzőtáborban vagy a szállókban. Annyiban is hasonlít Jasinhoz, hogy évei sokasodtán változatlanul az élvonalban maradt. Esze ágában sincs visszavonulni. 34 éve ellenére. A kapusoknál különben sem számít az életkor olyan mértékben, mint a mezőnyjátékosoknál. Bár az ő esetükben is hivatkozhatnának példaképekre. A feltétel: a sportszerű életmód, a rugalmasság megtartása, és a fejlett reagálási ösztön. Évek folyamán ezt kiegészíti a tapasztalat, a helyzetfelismerés és az idegileg összpontosított nyugalom. Sepp Maier mindezzel rendelkezik. Nem olyan látványos mutatvány-művész, mint a nagy elődök voltak, a rutin és a megbízhatóság jellemzi.

Helmut Schön tavaly, a délamerikai túra után azt mondotta, hogy „jó lenne, ha minden helyen olyan jól állnánk, mint kapusban". Így igaz. Az NSZK öt-hat olyan kapuvédővel rendelkezik, akik bármely ország válogatottjában megállnák a helyüket. Hiába bizonyítanak hétről hétre a bajnoki mérkőzéseken. Maier mellett rendre elsorvadnak a válogatott kispadán.

Pedig micsoda ladbavédők várnak már évek óta, hogy kibéreljék helyüket a válogatottban. A kivételes képességű hamburgi, 24 éves Rudi Kargus, azután Franke (Braunschweig), Nigbur (Hertha BSC Berlin), Gross (Schalke 04), Burdenski (Werder Bremen), Kleff (Mönchengladbach). Karguson kívül a legtöbb reménye még Harald Schumachernak lehet. Az 1. FC Köln kapusa ugyanis még csak 23 éves és a középpályásokon kívül nagy része van csapata jó szereplésében a Bundesligában. Hennes Weisweiler, a Köln tapasztalt edzője egyébként már most őt tartja a legjobb nyugatnémet kapusnak.

Vogts a védelem élén

Beckenbauer távozása után Berti Vogts, a tavalyi bajnok Borussia Mönchengladbach jobbhátvédje vette át a válogatott csapatkapitányi tisztét. Maieren kívül ez valóban őt illeti meg leginkább. Ugyancsak több mint 80-szoros válogatott, s 31 éves kora ellenére a motor szerepét tölti be. Védekezésben, támadásban egyaránt a világ legjobbjai közé tartozik. Alig 168 cm magas, de rugalmassága fölér egy fejjel. Rendkívül nagy a munkabírása. Gyors, erélyes, sőt erőszakos, nem ismer elvesztett labdát. Azonkívül persze nagy tudású játékos, kifogástalan a technikája, s szeme van minden labdájának. Mégsem olyan karmester, mint aki Beckenbauer volt. Nem képes úgy áttekinteni az egész pályát. A védelem másodhegedűseként lépett a (védelmi) négyes élére, és ha már szólista nem lehet, az ő feladata, hogy a quartett összhangját biztosítsa. Hans-Huber (Berti) Vogts kétségtelenül az NSZK válogatottjának egyik legnagyobb erőssége.

A védő-támadó négyes másik három tagja egyénileg ugyancsak képzett, megbízható játékos. Ha nem is világ-, mindenesetre európai klasszis. Schönnek valóban válogatnia kell, hogy kit válasszon. Talán a legbiztosabb pont Bernhard Dietz, a bal oldali hátvéd, az MSV Duisburg 29 éves játékosa. Viszonylag későn figyelt fel rá a szövetségi kapitány, még csak tizenkilencszer szerepeltette, ami nem az ő fogyatékossága. Egyszerűen: Breitnert nem lehetett kiszori-

tani. De ha a Madridból visszatért, s a Braunschweighez szerződött világklasszis számításba is jönne, egy hellyel valószínűleg előre rukkolna, a középpályás sorba, ahol most is elsőrangúan játszik csapatában. Dietz helyére legnagyobb eséllyel, föltéve ha megsérülne, Herbert Zimmermann, az 1. FC Köln 23 éves szélsőhátvédje pályázhatna. Bernhard Dietz nagy erénye, hogy jól helyezkedik, egyaránt jól fejel és rúg, s ami ma egy szélsőhátvédnél ma már nélkülözhetetlen: szélsebesen tör előre. Egykor balszélsőt játszott, vérében van tehát a támadás. A tavaszi idényben például egymaga négy gólt lőtt a Bayernnek (Maiernak!), az emlékezetes 6:3-as mérkőzésen. Ezt előtte még senki sem vitte végbe a Bundesligában, mint szélsőhátvéd. Tanult mestersége, a kovács s képletesen az állandó kiesési gondokkal küzdő Duisburg sikereinek is kovácsa. „Kétszer annyit kell dolgoznom, mint a többieknek — mondotta nemrég —, hogy állandó tagja legyek a válogatottnak. Akik a vezető csapatokban játszanak, azoknak sokkal könnyebb."

Nehezebb viszont Schön helyzete a védelem tengelyében. Itt csak Beckenbauer segíthetne, aki máig is pótolhatatlan, de vele éppúgy szaporodnának a gondok, hiszen távozása óta a válogatott játékstílusa megváltozott. (Erről szó lesz az alábbiakban.) Körülbelül egyforma képességű négy játékos közül szerepeltethet kettőt, esetleg felváltva mind a négyet. Manfred *Kaltz* (Hamburger SV, 25 éves); Franz-Josef *Tenhagen* (VfL Bochum, 25), illetve Rolf *Rüssmann* (Schalke 04, 27) és Peter *Nogly* (Hamburger SV, 29) jön számításba. Rajtuk kívül döngeti azonban a kaput a berlini *Kliemann*, a düsseldorfi *Zewe* és a frankfurti *Neuberger*, sőt az öreg harcos müncheni *Schwarzenbeck* is.

A múlt év nyarán, a latin-amerikai túra után Schön azt mondotta, hogy a hamburgi Kaltz személyében megtalálta Beckenbauer utódját. Az ezt követő válogatott mérkőzéseken nem volt vele különösebb baj, mert nem az edzőtáborban, hanem a bajnoki fordulókon kell bizonyítani. Kaltz ugyanis tulajdonképpen szélsőhátvéd. E poszton majdhogy nem felveszi a versenyt Vogts-szal és Dietz-cel. Középen nem tudja gyorsaságát és előretöréseit úgy érvényesíteni, mint nagy elődje. És az irányítás sem kenyere. Úgy gondoljuk, hogy itt az NSZK sebezhető pontja, ha Beckenbauer nem játszik. Mert Tenhagennel ugyanez a helyzet. Ha egyszer olyan csoda történne, hogy egy játékos rugná a szögletet, s utána ugyanő juttatná fejjel vagy lábbal a hálóba a labdát, akkor Tenhagen lenne ez az első ilyen játékos. A védelem tehát könnyebben kijátszható, mint korábban. Még akkor is, ha Rüssmann vagy Nogly fölöttébb megbízható.

Bonhof és Hoeness

A legjobbak a középpályások

A korszerű labdarúgás korában a legtöbb mérkőzés ma már többnyire a középpályán dől el. Itt van szükség olyan nagy munkabíró, mindent-tudó játékosokra, akik bejátsszák az egész pályát, támadásban, védekezésben egyaránt kiválóak, a kapu előtt éppúgy mentenek, miként már a félpályán rombolnak, s ha kell, átlövik a védőfalat, sőt a támadások befejezését is vállalják. Mindez természetesen minden posztra vonatkozik a totális futball idején, a terhek cipelője mégis ez a sor. Az NSZK e téren különleges képességű gárdával rendelkezik. Sőt kettővel. Rainer *Bonhof* (Borussia Mönchengladbach, 25), Heinz *Flohe* (1. FC Köln, 30), Herbert *Neumann* (1. FC Köln, 24), vagy a másik sor: Hannes *Bongartz* (Schalke 04, 26), Hans *Burgsmüller* (Borussia Dortmund, 25), Erich *Beer* (Hertha BSC Berlin, 30) majdnem egyenértékű. Mindannyiuknak ott lenne a helye Argentínában. És a többieknek, akiket már említettünk.

A nagy egyéniség kétségkívül Bonhof. Páratlan a munkabírása. E tekintetben talán a mi *Pintér*ünkhöz hasonlíthatnánk. Szabadrúgásai *Váradi* Béla bombáihoz mérhetők. Partdobásai vetekednek *Pusztai* íveléseivel. Azonkívül szeme van minden labdájának. Csapata, a Mönchengladbach Vogtson és a dán Simonsenen kívül elsősorban neki köszönheti, hogy kijutott a hullámvölgyből. Kemény, jó fölépítésű játékos. Nemigen hajlamos a sérülésre, ami ugyancsak a nagyok tulajdonsága. Talán ő a nyugatnémetek Platinija.

A középpályán Bonhoffal a legteljesebb mértékben elégedett vagyok, még egy hozzá hasonló játékos kellene — mondotta tavaly Helmut Schön. Azóta megtalálta. A kölni Flohe és fiatalabb klubtársa Neumann. „Ez a szárny csodákra képes" írták róluk legutóbb a nyugatnémet lapok. Nekik ugyancsak nagy részük van az 1. FC Köln sikereiben. Úgy harmonikáznak a pályán, mint-

ha csak maguknak játszanának. Hamarjában nem is tudnánk hibát találni bennük. Nagy erényük mindezen kívül az összeszokottság.

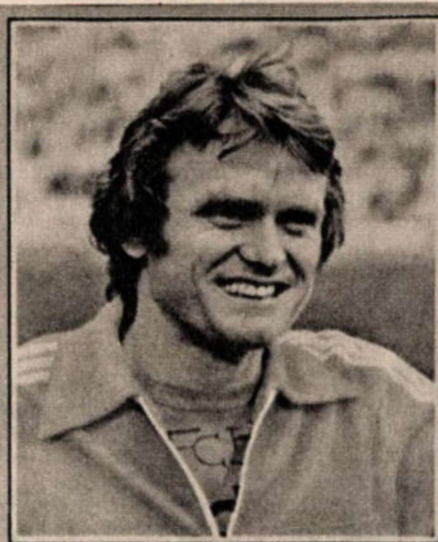
Abramczyk, Fischer és a harmadik

Ha valami közbe nem jön, az NSZK válogatottjának a jobbszárnya a támadósorban végleges: *Abramczyk–Fischer*. A Schalke 04 játékosai. Éppen olyan ikerpárt alkotnak, mint a kölni *Flohe–Neumann* kettős a középpályán. A 21 éves Rüdiger Abramczyk és a 28 esztendős Klaus Fischer különkülön is klasszis. Együtt azonban, jó formában verhetetlenek. Még inkább: védhetetlenek. Fischer Abramczykról: „Abi és én vakon is megértjük egymást. Ideális pár vagyunk. Azt hiszem, a szövetségi kapitány is így látja". Pontosan így látja. Fischer góljainak nagy részét a válogatottban ugyanúgy, mint a Schalke 04 csapatában, Abramczyk beadásainak köszönheti. Az ő ívelt labdáit, pontosan tálalt beadásait továbbítja fejjel, lábbal (jobbja és balja egyenértékű), vagy akár a kapunak háttal állva, ollózva a hálóba.

Rüdiger Abramczyk példaképe *Rahn* és George *Best*. Fiatal kora ellenére beérett profi. Ördöngős cselező, szélvészgyors, s nemcsak beadni tud, hanem a kapura is fölöttébb veszélyes. És fenegyerek, mint eszményképei. Emiatt máris meggyűlt a baja csapata vezetőségével. Szerződése a nyáron lejár. Nem hajlandó meghosszabbítani, ha nem biztosítják neki az évi 350 000 márka tiszta jövedelmet. Tudja, mi az ára. A Schalke 04 elzárkózik e követelés elől. Ezért nem lehetetlen, hogy Abramczyk a világbajnokság után új egyesületben, esetleg külföldön keres majd ennél is többet.

*Fischer*ről majdnem mindent tudunk. Ő az NSZK első számú középcsatára. 178 cm magas, 73 kiló, üvegfúvó tanult mesterségét üvegipari vállalkozással cserélte fel, nős, két gyermek apja. 1982-ig szerződött a Schalkehoz. Az elmúlt évben nyolc válogatott mérkőzésen 10 gólt lőtt. Vetélytársa, a kölni Dieter Müller több gólt lőtt ugyan a Bundesligában, amikor e sorokat írjuk, Schön mégis Fischerben bízik jobban. A szaksajtó és a közvélemény is. Tavaly őt választották az Év Játékosának. Megelőzte Maiert, Gerd Müllert és Flohét. Jellemző, hogy Európa „legjobbja", az Aranylabdás dán Simonsen csak az ötödik helyre került az NSZK rangsorában.

Dieter *Müller* is szerephez juthat természetesen Argentínában, de ez részben Fischertől függ. Az 1. FC Köln 23 éves gólzsákja méltán panaszkodik: „Mást nem tudok, csak gólt lőni". Ez persze csak részben igaz. Müllernek nincs olyan jobbszélsője, mint Fischernek. A holland Van Gool-lal nehezen értik meg egymást, s a japán Okudera is túl önző ahhoz, hogy Müllert besegítse a válogatottba.

JOSEF MAIER

HEINZ FLOHE

KLAUS FISCHER

A másik szélső helye egyelőre bizonytalan. Schön valószínűleg a tapasztalt Bernd Hölzenbein és a fiatal új csillag, a 22 éves Karl Heinz *Rummenigge* közül választ. De ugyanilyen esélyes a sérülésekkel bajlódó Jupp *Heynckes* (Borussia Mönchengladbach, 32), Georg *Volkert* (Hamburger SV, 32), és Rudi *Seliger* (MSV Duisburg, 26) is. Megint csak tollunkra kínálkozik a kérdés: hol van még egy ország, ahol egy-egy posztra ilyen nagy a választék? Jupp Derwall, Schön asszisztense és kijelölt utóda magabiztosan állapította meg: „Ha megtaláljuk a megfelelő balszélsőt, reszket tőlünk a világ."

Harcos játékfelfogás

Hát majd meglátjuk. Annyi bizonyos, hogy az NSZK-val számolni kell a legjobbak között.

Ha megvizsgáljuk az NSZK csapatának játékfelfogását ebben az évtizedben, sommázva azt mondhatnánk, hogy 1972-ben, amikor megnyerték az Európa-bajnokságot, játékuk látványosabb, brilliánsabb volt, mint ma. Két évvel később, 1974-ben a tapasztaltság és az eredményesség diadalmaskodott a világbajnokságon.

Schön igyekezett a szükségből erényt formálni. Beckenbauer tündökléséig mindenki őt kereste a labdával. Szinte jelszó volt, hogy „mindenki egyért". Persze az egész csapat hasznára. A nagy irányító kivételes képességeivel megszabta az egész nyugatnémet labdarúgás stílusát. Most már erre nemigen lenne módja, még ha visszatérne sem. Nemcsak azért, mert hiányzik egyetlen méltó partnere, Gerd Müller, de távozása óta megváltozott a játékfelfogás is. A harcias szellem, a küzdeni tudás mindenkor erénye volt ugyan az NSZK-nak, mégsem olyan mértékben, mint ma. A kiemelkedő egyéniségek ellenére kollektívabb lett a játék, a siker és a felelősség megoszlik. Most a jelszó: mindenkinek küzdenie kell az első pillanattól kezdve. A játékosok egy-egy mérkőzésen ma több-bet vannak mozgásban, mint bármikor korábban. Egyikük-másikuk teljesítményét egy hosszútávfutó is megirigyelhetné.

Visszatérés az erőfutballhoz? Korántsem. Hiszen a fokozott iram és küzdelem, a helyváltoztatás és a villámgyors továbbítás egyből még nagyobb technikát, labdaérzéket, tudást igényel. És természetesen keménységet, ami sohasem hiányzott a nyugatnémet labdarúgásból.

Schön egyebek között arról is híres, hogy mindig jól tud időzíteni. Csak április végén jelöli ki a 40-es keretet, amelyből 22 játékos utazik Argentínába. Hogy kik? Május második felében dől el. Egy héttel a kezdet előtt.

Érem után — újabb érem?

Tomaszewski csodálatos védései, *Gorgon* sziklakemény közbelépései, *Deyna* játékintelligenciája, *Lato* eredményessége, legjobb játékosa, *Lubanski* nélkül is az egekig emelte a lengyel labdarúgást az 1974. évi világbajnokságon. Az 1972. évi olimpiai aranyérem mellé letett világbajnoki bronz, majd 1976-ban az újabb olimpiai ezüst egyértelműen igazolja, hogy a hetvenes években új nagyhatalom jött létre labdarúgásban.

A *lengyel csoda* lényegében 1972. október 17-én, Londonban kezdődött, amikor a világbajnok *Anglia* feltüzelt legénysége sem tudta legyőzni a Wembley-aréna sok-sok előnyével sem a *Gorski*-együttest. Igen, Gorskiról, aki a londoni 1:1 idején 51 esztendős volt, feltétlenül szót kell ejteni. Kazimierz Górskit sokan *Herberger*hez hasonlították. A higgadt, megfontolt „pipázó szövetségi kapitány" soha nem látott és soha nem ismert játékosaiból olyan csapatot épített, amely szinte végigverte a világot.

Elég csak az 1974. évi világbajnokságnál időzni. Harminchat év után voltak újra VB-döntősök, s ahhoz, hogy ott lehessenek, Angliát kellett eltenni az útból. Az 1974. évi VB-döntőben aztán sikert sikerre halmoztak. A maximális 7 mérkőzést vívták, s karnyújtásnyira álltak a világbajnoki címtől. Egy találkozót veszítettek csak el, sokak szerint azért, mert az a bizonyos düsseldorfi, NSZK elleni 0:1 ugyanis nem labdarúgó-, hanem vízilabdamérkőzés volt... Olyan skalpokat gyűjtöttek be, amelyekről józan szurkoló álmodni sem mert volna. Ha egy-egy góllal is, de megverték Argentínát, Olaszországot, Svédországot, Jugoszláviát és Brazíliát, míg Haitit kitömték 7:0-ra.

S hogy mindez nemcsak a véletlen játéka, arról árulkodik az 1974. évi VB-döntő összesítése:

Lato lett a gólkirály 7 góljával, s a világbajnokság válogatottjába Deyna, Lato és Gadocha is bekerült.

Sok kérdés hangzott el azóta labdarúgóberkekben: tartósan betörtek-e a nemzetközi élmezőnybe, vagy szalmaláng volt az egész, vagy pedig tartósan helyet foglaltak a világ élvonalában? Eredményeik 1974-től bizonyos fokú választ adtak, főleg azok a mérkőzések, amelyekre valóban odafigyeltek. Így például a világbajnoki selejtező, hiszen például Portugáliát, a legnagyobb ellenfelet idegenben verték meg 2:0-ra 1976. október 16-án Portóban, a gólok szerzője természetesen Lato volt... Hat mérkőzésen mindössze egy pontot veszítve jutottak túl a selejtezőkön, s most Argentínával kapcsolatban fenik a fogukat: egy csoportban lesznek a világbajnoki címet védő NSZK-val, s ha száraz lesz a talaj, visszavágnak 1974-ért.

A sikeres legutóbbi világbajnoki szereplés nyomai egyéb területen is felfedezhetők.

Keresettek lettek a lengyel játékosok.

Egy januári összesítés szerint 27 lengyel kergeti a labdát külföldön, egyedül Franciaországban húszan játszanak a különböző együttesekben. A legismertebbek közülük Robert *Gadocha*, Joachim *Marx* a Legia Varsóból, illetve a Ruch Chorzowból. A „legnagyobb", Wlodzimierz *Lubanski* a belga bajnokság élmezőnyében levő Lokeren együttesében csillog újra, méghozzá annyira, hogy a lengyel szurkolók egyre hangosabban követelik vissza a csapatba. Ez ügyben már

Lubanski is megszólalt:

— *Nagy örömömre újra megy a játék. Több, mint tíz éven át játszottam a lengyel válogatottban, addig a legtöbbször voltam válogatott, a legtöbb gólt szereztem, sérülésem miatt egyszer csak összeomlott minden. Álom volt, amikor az Argentínáért zajló selejtezőkben újra magamra húzhattam a válogatott mezét. Ha elvisznek a világbajnokságra, a legnagyobb örömmel megyek, csatárnak.*

Ha elviszik... Egyelőre nem úgy áll a dolog. A Gorski helyébe lépett Jacek *Gmoch* elődjével ellentétben nem megfontolt, hanem

hirtelen, határozott.

Az a kijelentése, hogy „nem érdekelnek azok a játékosok, akik külföldön szerepelnek", feltűnést keltett, s sokakat gondolkodóba ejtett. A rendkívüli alapossággal dolgozó Gmoch (Blaud, Kulesza és Obrebski segíti munkáját) figyelme mindenre kiterjed, így arra is, hogy a távol levők nem készülnek szigorú rendje szerint, s ez megbosszulhatná magát. Mindenről tudni akarását tanúsítja, hogy januárban egész stábbal filmeztette a madridi spanyol—olasz mérkőzés 90 percét, pedig egyik csapat sem látszik közeli ellenfelüknek.

Gmoch, amint többször is kijelentette, kutat megfelelő kiegészítő emberek után. Elmélete szerint az a jó csapat, amely ravasz, tapasztalt rókák mellett éhes, fiatal farkasokat is felvonultat. És még valami: a világbajnokságra 22 közel egyforma képességű játékost akar, mert véleménye szerint az 1974. évi VB-n a lengyel válogatott felett lebegett Damoklesz kardja, megfelelő tartalékok hiányában egy-egy sérülés a csapat összeomlásához vezetett volna. *Nawalka*, *Boniek* és *Ivan* személyében már jelentkeznek is ezek a „farkasok", de az oszlopok változatlanul a kipróbált harcosok.

Kik is ezek a világhírű lengyel játékosok?

Jan *Tomaszewski*, „Wembley hőse". Az idén már 30 esztendős.

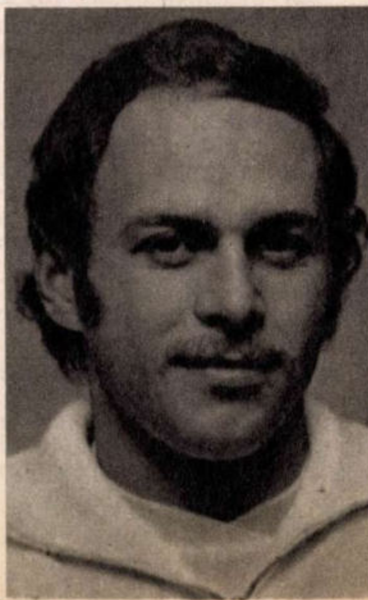
Gmoch, az új szakvezető. 1966-ban még mint játékos szerepelt a magyar válogatott ellen

Tomaszewszki, másodvirágzását éli, s erre külföldön is felfigyeltek

Lubanski felgyógyulásának minden lengyel szurkoló nagyon örül

Lato, az 1974. évi VB gólkirálya. Vajon hogyan folytatja Argentínában?

Áll (jobbról): Deyna, Tomaszewski, Zmuda, Kasperczak, Maculewicz, Rudy, Masztaler, Szarmach, Lato, Nawalka, Wawrowski

Óriás a lécek között: 193 centi magas, 85 kiló. Eddig 54 alkalommal védett a lengyel válogatottban, egyébként az LKS Lódz játékosa. Korát egyre inkább emlegetik, de nem jön zavarban

– *Mondok néhány nevet és évszámot* – jelenti ki ezzel kapcsolatban. – *Jongbloed 37, Zoff 35, Maier 34, Schrijvers 31 – és így tovább. Idősek és mégis a világ legjobbjai. Én még nem vagyok ahhoz öreg, hogy jól védjek, sőt ahhoz sem, hogy valami újat hozzak a kapus poszton. A kapusnak játszani kell a tizenhatoson kívül is, ez a véleményem, kidobásaival, kiöklözéseivel lényegében támadó szerepe is van.*

Tomaszewski is kifelé kacsingat,

a Borussia Dortmund felettébb érdeklődik utána...

Kazimierz *Deyná*t ki ne ismerné. Sztarogardban született 1947. október 23-án, bizony már ő sem fiatalember. A lengyel válogatottban 93 mérkőzést játszott és 41 gólt lőtt, mindenütt ott volt, ahol a lengyelek sikert értek el.

– *1978 talán az utolsó nagy lehetőség* – mondja. – *Századik válogatottságomat akarom ünnepelni a világbajnokságon. Bízom abban, hogy elérem, s abban is reménykedem, hogy gyűjteményem újabb éremmel gazdagodik. A világbajnokság után úgy tervezem, hogy elköszönök a válogatottól és csak a Legia Varsóban játszom tovább.*

Vladiszlav *Zmuda* az NSZK-ban, mindössze 20 évesen a védelem egyik oszlopának bizonyult. Lublinban, 1954. június 6-án született, 187 centi magas, 84 kiló, nős, a Slask Wroclaw játékosa, általános vélemény szerint

Lengyelország legjobb védője,

olyan, aki még nagyon messze van a csúcstól.

– *Igen, én is úgy érzem, hogy képességeimnek 70–80 százaléka jött*

A 22 éves Kasperczak (balról a labdával) 180 cm magas és súlya 75 kg

Az 1974. évi VB-n a lengyelek az addigi világbajnok, Brazília csapatával játszott a 3. helyért, s a lengyelek 1-0 arányban nyertek. Képünkön a két csapat a kezdés előtt, a himnuszok alatt. Most a lengyelek újabb nagy feladat előtt állnak. Ismét a világbajnok ellen! Ezúttal a megnyitó mérkőzést játsszák a világbajnoki címet védő NSZK ellen

eddig csak ki — mondotta. — *Negyvenegyszeres válogatott vagyok, három bronz- és egy ezüstérem tulajdonosa. Örömmel sorolom, honnan valók ezek. Sorrendben: a spanyolországi UEFA-tornáról, a 23 éven aluliak EB-jéről, az 1974. évi VB-ről a bronzok és az ezüst 1976-ból, Montrealból. Mit mondhatok még? Beckenbauer minden védő példaképe, itthon Gorgon óriási klasszis. Két csatár ellen nem szívesen játszom, Cruyff és Szarmach, azt hiszem, egyetlen védőnek sem álom-partnere.*

Antoni *Szymanowski* a nagy visszatérés lehet. Az 1951. január 13-án született, 180 centi magas labdarúgó egy időben még klubjából, a Wisla Krakkóból is kikerült. Gmoch azonban nem mondott le a 62-szeres válogatottról. Belelendült és már biztos pontnak látszik Argentínára.

— *Ott leszek* — mondotta határozottan. — *Javítanom kell feltétlenül a támadások befejezésén. Különben „leltároztam" — csak úgy kedvtelésből. Eszerint Tomaszewski, Beckenbauer, Benetti és Graziani az egyes posztok jelenlegi legjobbja, a Liverpool, a Juventus és a Mönchengladbach emelkedik ki a klubok közül. A labdarúgás történetének legjobb csapata szerintem az 1974-ben NSZK-ban szerepelt holland válogatott volt.*

Ennyit a játékosokról — és most valamit a lengyel labdarúgásról. Az ország 33,5 millió lakosából 188 ezer felett van az igazolt játékosok száma. A válogatott 1921. december 18-án,

Budapesten, az MTK-pályán

játszotta első hivatalos országok közötti mérkőzését, s ezen 1:0-ra kikapott Magyarországtól. Most már a 350-hez közelednek, az argentínai VB-év kezdetén mérlegük:

342 142 73 127 691 — 571

1919-ben alakult meg egyébként a Lengyel Labdarúgó Szövetség, az első bajnokságot 1921-ben a Cracovia nyerte. Világbajnoki döntőben az 1974. évi kivételével 1938-ban szerepeltek, a Brazília elleni 6:5 arányú vereség azonban gyors búcsújukat jelentette. Korábbi „erejüket" jellemzi, hogy az 1954. évi világbajnokság előtt visszaléptek a selejtezőktől, akkori vezetőik — korabeli nyilatkozataik szerint — restellték volna a súlyos vereségeket...

Áll (balról): Chetali edző, Dhouib Moktan, Djebali Amor, Gasmi Khaled, Kaabi Ali, Labidi Kemais, Tafouk gyúró, Sadok Gassi Attouga. Guggol: Akid Mohamed, Alli Manal, Ben Azize, Raoul Ghomid, Najib, Dhiab Tarak.

TUNÉZIA

„Jobban mint Marokkó és Zaire"

– Mi jó csapatot alakítottunk ki, amely megmutatta képességeit a selejtezőkben, s méltóan képviseli majd Afrikát az argentínai döntőben. Tudatos volt a csapatépítés, figyelembe vettük a játék kollektív jellegét, de azt is, hogy az egyéniségeknek ebbe nem kell kötelezően beleszürkülniük, sőt ők adhatják savát-borsát játékunknak, teljesítményeikkel emelkedhetünk ki a félhomályból, s erre soha olyan lehetőségünk nem volt, mint most. De vége az ünneplésnek, a legkomolyabb munkanapokban élünk, hiszen igazolnunk kell az afrikai földrész belénk helyezett bizalmát azzal, hogy nem vallunk majd szégyent a világ legjobb csapatainak júniusi, argentínai randevúján. Sőt, még ennél is tovább kívánunk menni, jobban akarunk szerepelni, mint előzőleg Marokkó és Zaire.

Mindezt *Abdelmajid Chetali*, a tunéziai válogatott szakvezetője mondta, 1960–65 válogatott labdarúgója, aki 1975-től tölti be jelenlegi tisztségét.

Nagy szenvedélyességgel vetette bele magát a munkába, s a pályafutása alatt tapasztaltakat, és a nemzetközi labdarúgásban szerzett ismereteit azonnal igyekezett hasznosítani a válogatott együttesnél a mindennapi tevékenysége során. Jó segítőtársa is akadt, az ugyancsak egykori válogatott Taoufik Ben Othman személyében. Kéz a kézben igyekeztek minél jobb, ütőképesebb együttest kialakitani. S ez sikerült is nekik, hiszen Tunézia, labdarúgó-történetében először jutott a VB 16-os döntőjébe a négy szakaszban megvívott selejtező után.

Érdekes az is, amit Slim Aloulou, a Tunéziai Labdarúgó Szövetség elnöke mondott válogatottjuk várható világbajnoki szerepléséről:

– Mi nagyon jól tudjuk, mit kell tennünk ahhoz, hogy megfeleljünk a várakozásoknak, azt azonban senkinek sem szabad elfelejteni, hogy nagy a lemaradásunk az európai és a délamerikai válogatottakkal szemben. Ezt a távolságot igyekszünk majd minél kurtábbra venni már argentínai szereplésünkkel is. Meg akarjuk mutatni, hogy nem hiába dolgoztunk keményen már évek óta.

Igen, Tunéziában sokat várnak válogatottjuktól, amelynek meg van a képessége a megfelelő szerepléshez, hiszen sok egyénileg kiválóan képzett játékossal rendelkezik. A kapuját például a 32 éves *Sassi Sadok*, becenevén *„Attouga"* védi, akit méltán tartanak ezen a poszton Afrika legjobbjának. Biztos kezű, jó szemű kapus, ragyogó reflexekkel és félelmetes bátorsággal. Egyformán megbízható a kapuvonalon és a kifutásban. „Bástya" a védelemben.

Ma, a tunéziai futball legnagyobb büszkesége azonban a 23 éves középpályás *Dhiab Tarek*, a tuniszi Esperence játékosa, akit 1977-ben Afrika legjobb labdarúgójának választották. Virtuózan technikás játékos, nagyszerű a játékot áttekintő képessége, ezért nem véletlen, hogy az ő kezében van a karmesteri pálca, a szakvezető Chetali jobbkeze. Védekezés után ő indítja az ellentámadást, van amikor befejezi, hogy azután a következő pillanatban saját kapuja előtt rendezze a sorokat.

Kitűnő szélső a jobb oldalon *Lahzami Temine*, Tarek játékostársa. Már 29. életévében jár, de semmit sem veszített szélvészgyorsaságából, hozzá hasonló lendületes játékost ma nemigen lehet találni Afrikában. Igazán a rövid vágtáknál van elemében, pillanatok alatt hagyja faképnél ellenfeleit, s rohamozza meg a kaput, rúgja a gólokat.

Chebali Kamel a tunéziai válogatott „libero"-ja. Nemcsak hatalmas termetével – 1,88 m, 82 kg – tűnik ki, hanem ésszerű, higgadt játékával is. A védelem igazi oszlopa, de igen gyakran megtalálja az utat az ellenfél kapujához is.

Rocca alaposan fiatalított

Meglepő, de így van: Mexikó eddig nyolc világbajnokságnak volt a részvevője — a tízből. A legmesszebb 1970-ben, otthonukban jutottak, amikor a Szovjetunió elleni 0:0-lal, az El Salvador és a Belgium elleni 4:0-lal, illetve 1:0-lal a negyeddöntőben játszhattak Olaszországgal. Carbajal kapus — a világ egyetlen olyan labdarúgója, aki öt világbajnokságon vett részt — azonban tehetetlen volt az azurri csatárokkal szemben, az 1:4-es vereség után a mexikói válogatottak már csak nézői lehettek a további küzdelmeknek. Ennyit a múltról. Ehhez még azért annyit: Mexikó válogatottja eddig összesen 21 világbajnoki mérkőzést játszott, ebből mindössze 10 pontot szerzett, 19:50-es gólaránnyal.

Az Argentína előtti selejtezőket meglepően biztosan vette az azték csapat, a volt válogatott hátvéd, a 49 éves José Antonio Roca irányításával. Ő maga két világbajnokságon szerepelt, 1950-ben Brazíliában és 1958-ban Svédországban. Edzőként bajnokságot nyert hazájában az America csapatával, a kupában is elsők lettek, majd az ugyancsak mexikói Atletico Espanolnál tevékenykedett, mielőtt átvette a válogatott szakvezetését. Itt azzal kezdte munkáját, hogy alaposan megfiatalította az együttest. Mai 22-es keretének 24 év a korátlaga, legidősebb a középhátvéd Javier Guzman, 32 éves, az egyedüli a mai csapatból, aki már játszott világbajnokságon, mégpedig 1970-ben.

Roca leggyakrabban 4—3—3-as felállásban játszatja csapatát. Amit eddig leginkább a javára írnak az, hogy elöl két igazi értelemben vett szélsőt és középcsatárt szerepeltet. Az Ortega, Rangel, H. Sanchez támadóhármas ontja a gólokat (Levszki Szpartak 3:0, Grasshopper 8:0, El Salvador 5:1).

Ami ugyancsak említésre méltó: a Jugoszlávia (5:1) és Magyarország (4:1) elleni csapatból Roca mai kezdő együttesében már csak V. Ayalát és Cuellart hagyta meg, a többiek kimaradtak vagy kevesebb játékalkalmat kapnak. A három csatárról még annyit kell megjegyezni, hogy közülük H. Sanchez a legfiatalabb, 19 éves, utána Rangel következik 20 esztendejével, majd Ortega, aki eddig 21 tavaszt látott. Eddig a csapat igazi góllövője az „aranygyerek" Rangel, a selejtező gólkirálya volt, az utóbbi mérkőzéseken viszont H. Sanchez lépett a helyére, ontja a gólokat. A három említett találkozón a 13 gólból kilencet ő rúgott.

A védelemben már inkább tapasztaltabb játékosokra számít Roca, hiszen az egyik kapus, Castrejon és a védő Trujillo 30. évében jár, utánuk már az ugyancsak hátvéd szerepkört ellátó Ramos és A. Vazques következik 27 évvel a hátuk mögött. A csapat esze és irányítója a 25 éves, bozontos fekete hajú Leonardo Cuellar, aki klubjában visszavontan balszélsőt játszik, míg a válogatottban Roca a középpályás sor tengelyében a támadásszervezést bízta rá. Az erősségek közé számít még: Antonio de la Torre (23) középpályás, Isidoria (24), A. Jimenez (26), mindkettő csatár. Az utóbbi időben egyébként az alábbi összetételben kezdett a mexikói válogatott, zárójelben a mezszám: Pillar (1) — Najera (2), Cisneros (4), Ayala (5, a kapitány), Ramos (3) — Mendizabal (6), Cuellar (10), Zarza (8) — Ortega (7), Rangel (9), H. Sanchez (11).

Roca így várja a VB-t:

— *Régi vágyunk, hogy az amerikai kontinensen a futballban felzárkózzunk Brazília és Argentína mögé. Soha ilyen lehetőségünk nem volt rá, mint most. Mindent a felkészülés szolgálatába állítottunk, sorra fogadjuk a különböző kontinensek csapatait, majd egy európai körúttal szeretnénk befejezni a munkát, amelynek során 15 nap alatt 5 mérkőzést tervezünk, igazi világbajnoki ütemben, Svédországban, Hollandiában, és esetleg Franciaországban. A mi erőnk most a csapategységben van, ez, valamint néhány igen tehetséges játékosunk szereplése adja meg számunkra most a megfelelő önbizalmat, hogy ne valamilyen kisebbségi érzéssel jelenjünk meg Argentínában. Bizakodunk és eredményt várunk!*

Áll (balról): De la Torre, Ramos, Cuellar, Cardenas, Gomez, Najera. **Guggol:** Reyes, Ortega, Rangel, Sanchez, Ayala

Az utolsó mohikánnal

A háromszoros világbajnok Brazília az egyedüli a FIFA tagországai közül, amely eddig valamennyi VB-n szerepelt. Eredménylistája csodálatosnak mondható, hiszen a három győzelemmel megvívott döntőn felül (1958: Svédország 5:2, 1962: Csehszlovákia 3:1, 1970: Olaszország 4:1), finalista volt még 1950-ben is (Uruguaytól kapott ki 2:1-re). 1930-ban a sorozat első szakaszából nem jutott tovább, Jugoszlávia előzte meg a II. csoport küzdelmeiben, négy évvel később Olaszországban a nyolcaddöntőben Spanyolország búcsúztatta 3:1-es győzelemmel a dél-amerikai csapatot. 1938-ban Franciaországban az elődöntőbe került, itt Olaszországgal szemben vesztett 2:1 arányban, majd kétszer a magyar válogatott állta útját, 1954-ben Svájcban és 1966-ban Angliában. Az NSZK-beli, 1974-es VB sem sikerült úgy a számukra, ahogyan szerették volna, ezt a csorbát gondolják most Argentínában kiköszörülni.

Egy kis történelem

Érdemes még egy kicsit a brazil futball történeténél maradni. Azaz pontosabban időben kicsit viszszább menni, hiszen a közvetlenül tegnap és a ma eléggé jól ismert már a legfiatalabb magyar szurkolók előtt is. A Brazil Labdarúgó Szövetség, portugálul Confederacao Brasileira de Desporte 1914-ben alakult meg, 1916-tól tartozik a dél-amerikai és 1924-től a Nemzetközi Labdarúgó Szövetséghez, a FIFA-hoz. A legutóbbi adatok szerint 269 profi klubban kb. 12 000 játékos keresi a mindennapi kenyerét a labdarúgással. A futball ebben az országban tulajdonképpen szenvedélynek számít, bódítóbb a mindennapi ember számára, mint a kávé, az ital vagy a kábítószer. A 8 500 000 négyzetkilométer területű országban egyébként rendkívül nehéz a bajnokság lebonyolítása, ennek megfelelően igen bonyolult is, kár volna mélyebben belemenni. Európai számára szinte kiismerhetetlen, oly sok szakaszban, menetben rendezik meg. Az első riói bajnok 1906-ban a Fluminense volt, majd 3 év múlva a Botafogo törte meg egyeduralmát. Sao Pauloban 1902-től 3 évig a Sao Paulo volt a legjobb. Aztán egyre-másra alakultak és fejlődtek ki a nagy klubok, gazdagították jelentős nemzetközi szerepléseikkel az ország futballsportját. Érdekes egyébként, hogy országos bajnokság csak 1959-től van. Olyan legendás hírű játékosok jelentek meg közben a világ legnagyobb stadionjaiban, mint pl. Léonidas, Brandao, Duarte, Mendoza, Juvenal, Bigode, Formiga, N. Santos, Bellini, Didi, Garrincha, Julinho, Pelé, majd hozzájuk csatlakoznak már a „maiak", Leao-val, Rivelinóval és a többiekkel. Hogy még néhány nagy egyesületről megemlékezzünk: világszerte ismert a Santos, a Palmeiras, a Corinthians, a Vasco de Gama.

Mamut stadionok

A sportág iránti óriási érdeklődés természetesen kihatott a minél nagyobb létesítmények építésére is, hiszen a brazil rajongó nem újságból vagy rádióból és tévéből akar értesülni kedvencei szerepléséről, hanem „élőben", a pályák lelátóin. Ezzel is magyarázható, hogy manapság még mindig Brazíliában találhatók a legnagyobb és legtöbb nézőt befogadó stadionok. 220 000 ezres a Rio de Janeiro-i Mario Filho, azaz a legendás Maracana, 178 000 ülő- és 42 000 állóhellyel, 330 000 wattos fényerősségű világítással. De a többi sincs sokkal alatta: Morumbi (Sao Paulo) 150 000, Magalhaes Pinto (Belo Horizonte) 110 000, Beira Rio (Porto Alegre) 110 000, Otavio Mangabeira (Salvador) 100 000, Rei Pelé (Maceio) 100 000. Ennél jellemzőbb adatot talán nem is lehetne említeni arra vonatkozólag, hogy milyen népszerű is a futball a világnak ezen a csodálatos tájékán. Fanatikusai vannak a klubcsapatoknak, „életüket-vérüket" képesek volnának adni kedvenceikért, el lehet képzelni, mennyire hatványozottan jelentkezik mindez, amikor a válogatottról van szó. Feljegyezték, hogy az úgynevezett nagy csalódások után napokig sírt a favellák népe, s volt olyan is, aki bánatában a Maracana tetejéről ugrott a mélységbe...

Sikervárás

1974-et már feledték, s most Argentínában az újabb diadalt várják.

A 16 közé eléggé könnyedén jutottak, bár az első mérkőzés, a Kolumbia elleni 0:0 után kissé megijedtek. Oswaldo Brandaót ekkor Caudio Coutinho váltotta fel a válogatott élén, s utána ment minden, mint a karikacsapás. Előbb Kolumbia és Paraguay maradt a vert mezőnyben, majd a három dél-amerikai csoportgyőztes küzdelmében ismét brazil sikerek következtek: Peru 1:0, Bolívia 8:0. A várakozás most már a sorsolást előzte meg, s a brazilok nem panaszkodhatnak. Csoportjuk játékereje ugyan elég kiegyensúlyozottnak látszik, Spanyolországgal, Ausztriával és Svédországgal szemben azonban biztosan kell venni az akadályokat a nyolc közé jutásba is. Bár...

Vannak borúlátók is — nem is kevesen

Hallatszanak ugyanis borúlátóbb hangok is.

Zagalo, az 1970-es világbajnoki aranyérem „kovácsa" pl. ezt mondja: „Sokat tanulmányoz-

Az előtérben balról Pereira és Ze Maria

Leao

tam az utóbbi időkben az európai futballt, s az a megállapításom, hogy jobb, mint 1974-ben. Ha a mieink komoly szerepet akarnak játszani, alaposan változtatniuk kell játékmódjukon. Túlságosan saját maguknak játszanak még mindig legjobbjaink, pedig ha ma egy csapat nemzetközi sikert akar aratni, a legszorosabb egységet kell képezze, amelyben 90 percig mindenki bírja a tempót és küzd egymással körömszakadtáig. Elmúltak azok az idők, amikor pl. Garrincha hat védőt is kicselezhetett. Ma a másodikon sem jutna keresztül. Egyébként be sem kerülhetne, a ma egészen modernül kényszerülni játszó csapatba. Ugyanaz a betegségünk, mint 1974-ben volt, s amelyen akkor én sem tudtam segíteni. Alatta vagyunk Európának a kollektív játékban és az atlétikai felkészültségben.

Még keményebbeket mondott az edzőről és a válogatottról N. Santos, a kétszeres világbajnok hátvéd:

Coutinho sem tudja sikerre vezetni csapatunkat Argentínában. Számolnunk kellene az esetleges csalódással is, nehogy még nagyobb legyen majd a keserűség a várt eredmény elmaradása miatt. Nem lehet mindent csak a pénzre építeni. Megvolna pedig a játékosanyag egy igazi nagy csapat kialakításához, a vezetés azonban rossz kezekben van. Mindezt azután mondja N. Santos, hogy a brazil válogatott 21 egymás utáni mérkőzésen veretlen maradt. Hiába, ebben az országban felette nagyok az igények.

Coutinho véleménye

S vajon mit mond Claudio Coutinho, ez a magasra nőtt, 41 éves, volt katonatiszt, aki nem kisebb feladatra vállalkozott, hogy visszafoglalja csapatával az eredményhirdető dobogó legfelsőbb fokát.

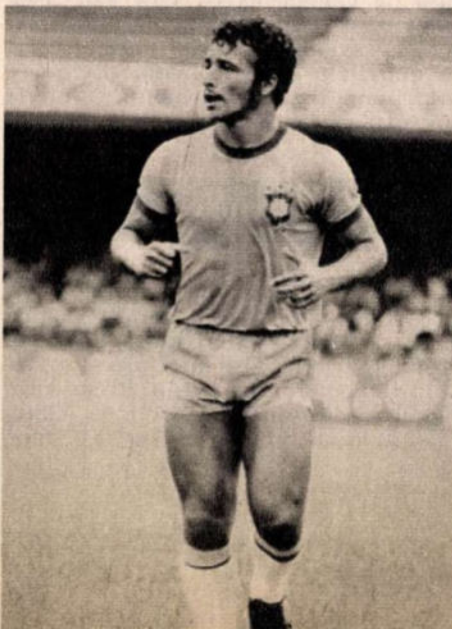
— Tanultunk az 1974-es leckéből. Minden akkor szerzett tapasztalatot igyekeztünk felhasználni az eddigi munkában. Nem ér bennünket felkészületlenül egyetlen válogatott stílusváltozása, még akkor sem, ha ez netán korszakalkotó volna.

— Kár volna mindig csak a régi szép időkről beszélni, a múltba merengés már egy jottányit sem visz előre. Hol vannak azok az idők, amikor Vicente Feolának olyan játékosok nem kellettek, mint pl. Pepé, Canhoteiro vagy mások. Igaz, akkor volt neki Garrinchája, Peléje, mellettük Didi, mögöttük sok más világhíresség. Abban az időben akár 2—3 csapattal és eséllyel indulhattunk volna egy világbajnokságon. Ma közel sem állunk ilyen jól. Kevesebb az akkori értelemben vett klasszis egyéniség, e tekintetben ma talán csak Rivelinóra vagy Zicóra hivatkozhatnék. Nem esünk azonban kétségbe. Nagyon sok tehetséges labdarúgónk van, belőlük jó csapatot lehet kialakítani, olyat, amely a hagyományainknak megfelelően állja majd meg a helyét Argentínában.

— Munkámat egyébként a Kolumbia elleni 0:0 után azzal kezdtem, hogy visszaállítsam játékosaim alaposan megcsökkent önbizalmát. Rendeznem kellett bizonyos dolgokat egyik-másik játékossal, így elsősorban Cerezzóval és Paulo Cesarral. A kisiklás után hamar rendbe jött minden, s a további eredményekre már senkinek nem lehetett nagyobb panasza. Persze a játék mindig hagy kívánnivalót maga után, ezen a téren mindenki maximalista. Az igaz, hogy nagyon messze vagyunk még a tökéletestől, de van még időnk ott javítani, ahol kell. Ezért is jártam Európában, s néztem meg mindent, amit csak lehetett. Előkészületeink a legpontosabb órarend szerint folynak, abban nincsen semmi fennakadás. Őszintén hiszem, hogy mindazt, amit megteszünk, elegendő lesz a világbajnoki cím visszaszerzéséhez. Ehhez még az is reményt nyújt, hogy Dél-Amerikában rendezett világbajnokságon más kontinens csapatának még nem termett sok babér. Az európaiakról alkotott véleményemet még tovább gyarapíthatom és gyarapíthatjuk tavaszi ottani vendégszereplésünk során. „Helyben" tudom majd felhívni játékosaim figyelmét olyan dolgokra, amelyekről eddig csak beszéltem nekik.

— Meggyőző véleményem ezenkívül, hogy a brazil labdarúgás továbbra is őrzi egyéni sajátosságait, elsősorban technikai tudását, amelyet megfelelő fizikai állapottal „ötvözve" tovább is „csodafegyverünknek" tarthatunk.

Gil, azaz Gilbert Alvez

Ennyi Coutinho tömör véleménye, amely után kijelölte 21 fős keretét az európai útra. Ezt a játékosgárdát tartja az „alapnak", amelyen természetesen még változtatni is lehet, idő van még bőven. A bizalmát élvező jelöltjei:

Kapusok: Leao (Palmeiras), Carlos (Ponte Preta);

Védők: Ze Maria (Corinthians), Oscar (Ponte Preta), Polozzi (Ponte Preta), Abel (Vasco de Gama), Rodrigues Neto (Botafogo), Edinho (Fluminense), Toninho (Flamengo), Amaral (Corinthians);

Középpályások: Cerezzo (Atletico), Rivelino (Fluminense), Batista (Internacional);

Csatárok: Gil (Botafogo), Zico (Flamengo), Reinaldo (Atletico), Jorge Mendonca (Palmeiras), Tarciso (Gremio), Romeu (Corinthians), Nunes (Santa Cruz), Dirceu (Vasco de Gama).

Coutinho első választása nagy meglepetés, még akkor is, ha mindenki tudja, hogy noteszében még szerepel egy pár játékos a nevesebbek, a tapasztaltabbak közül. Így pl. Luis Pereira, Marinho, Falcao, Roberto és Palinha. Sokan tudják, hogy a brazil szakember az alábbi összetételű csapatot akarja összekovácsolni Argentínára:

Leao — Toninho, Oscar, Amaral, Edinho — Cerezzo, Rivelino, Tarcisco — Zico, Reinaldo, Dirceu. Hát...

A keret legidősebb játékosa a 31 éves Rivelino, utána az évek számát tekintve Leao következik 29 esztendejével. Újoncok: Tarcisco és Reinaldo, ez utóbbi csapatában, az Atletico Mineiróban 12 mérkőzésen 25 gólt lőtt, valamint a 24 éves „stopper" Oscar.

Az utolsó...

A brazil válogatottban amellett, hogy a legidősebb, a legnevesebb is: *Roberto Rivelino*. Rövid életrajza:

Áll (balról): Ze Maria, Leao, Amaral, Edinho, Toninho, Cerezzo, Rodriguez Netto edző. Guggol: Gil, Isidoro, Roberto, Rivelino, Marcelo

1945. január 1-én született Sao Paulóban. Testmagassága 1,69 m, súlya 73 kg. Nős, felesége Maisa, három gyereke: Roberta (5 éves), Marcio (4) és Rodrigo (3). 1964–1975 között a Corinthians Sao Paulóban játszott, majd a Rio de Janeiro-i Fluminense szerződtette. Kétszeres világ- és kétszeres brazil bajnokcsapat tagja. Hobbyja? Semmi, amióta Rióban él. Milyen zenét szeret? Mindent, ami dallamos!

Véleménye egyes kérdésekben.

— Meg tudják-e nyerni ismét a világbajnokságot?

— Voltak nehéz éveink az elmúlt időkben, túljutottunk rajta. Válogatottunk a világ egyik legjobbja maradt. Képesnek tartom az aranyérem újbóli megszerzésére. Bár, meg kell őszintén mondanom, bizonyos hátrányban vagyunk az európaiakkal szemben. Ők gyakran játszanak egymás között, mi viszont kicsit ki vagyunk rekesztve az igazi nemzetközi életből.

— Miért olyan gyakoriak a cserék a szövetségi kapitányi poszton Brazíliában?

— Három világbajnokság után is a sajtó és a közvélemény még mindig többet akar. Brandaóval 20 mérkőzést játszottunk anélkül, hogy kikaptunk volna, mégis mennie kellett. Claudio Coutinho véleményem szerint eddig jó munkát végzett, de ki tudja, mi lesz az ő sorsa? Számomra egyébként Zagalo maradt a legjobb szakember, akivel eddig dolgoztam.

— Mi a brazil válogatott erőssége és gyengéje?

— Fő erősségünk technikai képzettségünk, amely szerénytelenség nélkül mondhatom, magasfokú. Ami hiányzik, az a harcos küzdőszellem, s az ehhez szükséges fizikai erő, atlétikus felkészültség. Ennek megszerzésére egyébként nem is igen van időnk, hiszen hetenként két bajnoki mérkőzést játszunk, s ha éppen nem vagyunk pályán, akkor valahová utazunk...

— Kik a favoritok Argentínában?

— Brazílián kívül Argentínának, az NSZK-nak és Hollandiának adok még esélyt. Az argentínoknak főként azért, mert hazai környezetben szerepelnek, no meg, mert jó csapat is.

— Mely játékosok tették a legjobb benyomást eddig Önre?

— A mieink közül elsősorban Pelé, aztán Gerson, Tostao, az európaiak közül pedig Overath, Beckenbauer és Cruyff.

— Kik a brazil válogatott mai legjobb játékosai?

— A fiatalabbak közül Zico, Cerezzo és Falcao, de mindenekelőtt Luis Pereira. Véleményem szerint ma ő a világ egyik legjobb labdarúgója.

— Érez-e nosztalgiát az 1970-es mexikói nagy napok után?

— Azt az időszakot nem lehet egyszerűen feledni. Az első igazi nagy győzelem napjai voltak azok ott Guadalajaraban és Mexikóvárosban.

— Meddig játszik még?

— Szerződésem ez évben lejár a Fluminensénél, de még 1980-ig a pályán akarok maradni. Két évre meg akarom hosszabbítani szerződésemet itt Rióban, azután visszatérek Sao Paulóba, egyéni érdekeim ebbe a városba szólítanak.

— Melyik játékformációt kedveli leginkább?

— A 4—2—4 felelt meg legjobban a számomra, de az európaiak már nagyon tudnak ez ellen játszani. A 4—3—3-mal sincsen nagyobb bajom, könnyedén át tudok állni a taktikai formációkra.

— Van beleszólása a taktika megválasztásába?

— *Talán megtehetném, de erre semmi szükség. A válogatottnak mindig megvan a megfelelő képességű szakvezetője, az ő dolga a harci rend megválasztása, nekem a rámeső részt kell végrehajtani.*

— Mit sportol még a labdarúgáson kívül?

— *Gyakorlatilag semmit, de szórakozásból sokszor kosárlabdázok és röplabdázok.*

— Nem szeretett volna sohasem Európában játszani?

— *De igen, néhány évet szívesen eltöltöttem volna ezen a kontinensen. A családom azonban nem akarta ezt. Már pedig nálam ők számítanak elsősorban. De, ez ma már számomra nem kérdés!*

Rivelinóról több ízben írták, hogy már 106 válogatottság van mögötte. A „Mondial" című francia képeslap munkatársának, Michel Diardnak sikerült vele tisztázni, hogy valóban mi is a helyzet e tekintetben. Nos, hivatalos válogatott mérkőzésen eddig 85-ször szerepelt, az elírás azért történt, mert számos, klubok közötti nemzetközi mérkőzést is beleszámoltak ebbe a statisztikába. Ha azonban valami nem jön közbe, Rivelino is mihamar beléphet majd a „100"-asok klubjába. Főleg, ha jól szerepel majd a brazil válogatott Argentínában. Az előtte sorra kerülő európai mérkőzésekkel, no, meg az esetleges argentínai „hét"-tel egészen közel kerülne már ebben az esztendőben a bűvös számhoz. A 85 mérkőzés közül egyébként 56 győztes 90 perc volt Rivelino számára, 21 végződött döntetlenül, és csak 8 vereséggel. 19 világbajnoki mérkőzésen játszott és 26 gólt lőtt a brazil válogatott ma kétségtelenül legnagyobb egyénisége: *Roberto Rivelino.*

És a többiek?

Nos, közülük Coutinho is Zicót említette Rivelino után. Ki is ő? Hosszabb nevén Arthur Antunes Coimbra, és a Flamengo 24 éves középcsatára. 1,72 m magas, 69 kg és 26-szor volt eddig válogatott. Csodálatos a rúgótechnikája. Platini mondta róla:

— Úgy irányítja a labdát lábbal, mint más kézzel sem. Szabadrúgásai félelmetesek, és akármilyen szögből képes betalálni a kapuba. A 8:0-as mérkőzésen Bolíviának 4 gólt lőtt, a legváltozatosabb formában és helyzetből. A válogatottban azonban kis baj van vele. Klubjában középcsatár, itt pedig inkább szélen kell játszania, mivel Coutinhónak más jelöltjei is vannak a 9-es posztra, mégpedig többek között Reinaldo. Az európai kirándulás minden bizonnyal eldönti majd ezt a problémát.

Antonio Carlos *Cerezzo*, vagy ahogyan inkább nevezik, Toninho Cerezzo a VB-n fog igazán „kiugrani". Erre már most mindenki esküszik, hiszen olyan munkabírású labdarúgó, akit mindenképpen észre kell venni. Hasonló erényekkel a skót, kis vörös Bremner az NSZK-ban például, a legutóbbi VB-n mindig a legjobbak között szerepelt, ha éppen a forduló válogatottját állították össze vagy valami más rangsort készítettek. Cerezzo 23 éves, a középpálya az övé, neki szánja az egyik irányító szerepet Coutinho. Kitűnően tud indítani, hajszálpontosan adja a labdát a beinduló társának, akár 25—40 méterre is. Úgy tartják, óriási szükség van „zongora cipelésére", a sok labdabűvész között.

Öt éve védi a brazil kaput Emerson *Leao*, a 178 cm magas, 81 kg testsúlyú, ragyogó izomzatú „veterán". (29 évével!) 48-szoros válogatott. Nem voltak nagyon kiugró mérkőzései, de csalódást sem okozott soha. A megbízhatóság mintaképe. Ami nagy előnye az, hogy játékostársai és különösen a hátvédek bíznak benne, amit mond, gondolkozás nélkül megcsinálják.

Rivelino

Talán meglepetésnek számít, hogy Coutinho egyik legbiztosabb jelöltje a védelemben Jose Justino Amaral dos Santos, azaz egyszerűbben Amaral. A 23 éves „színes" labdarúgó gyenge fizikuma ellenére is az egyik legkeményebb játékos a csapatban (1,76 m magasságához mindössze 67 kg a testsúlya). Hidegvérrel és sportszerűen, ezenkívül brazil játékoshoz szokatlan fegyelemmel őrzi a rábízott ellenfelet. Ugyanolyan feltűnést kelthet majd játékával Argentínában, mint amilyent F. Marinho keltett az NSZK-ban.

A „főnök" csapata

A Brazil Sport Szövetség (C. B. D.) irányítja, koordinálja a labdarúgó szövetség tevékenységét is. Heleno Nunes az elnöke, ő jelentette ki egy alkalommal azt, hogy Brazíliának kevesebb igazán klasszis játékosa van, mint 10 évvel ezelőtt. Ennek ellenére a brazil válogatott világbajnoki esélyének a megítélésében egyáltalán nem borúlátó:

— *A felkészülési tervek jók, csak végre kell hajtani. Ha a vezetők és játékosok között meglesz a kellő összhang a nehéz napokon, akkor nem lehet különösebb baj. Még attól sem zárkózott el, hogy megmondja, véleménye szerint a brazil együttes milyen összeállításban állná meg leginkább a helyét. Nos, Nunes csapata ez lenne:*

Leao — Nelinho, Luis Pereira, Amaral, Marinho — Cerezzo, Rivelino, Zico — Gil, Roberto, Dirceu.

Hát igen, ez rendben levőnek is látszana, csak éppen Claudio Coutinhóé a felelősség!

Világrekorderekkel, légionistákkal

Gondolná valaki, hogy Svédország vagy húsz mérkőzést rávert a magyar válogatottra? Hogy a háromkoronás sárga-kékek a világ legtöbbször szerepelt labdarúgó-válogatottjainak élmezőnyébe tartoznak? S hogy a világbajnoki döntőkben is több mérkőzést játszottak a magyaroknál?

Igen, Svédország 540 országok közötti találkozóról indult az 1978-as világbajnoki idénynek. A magyar válogatottnál hét esztendővel később, 1908. július 12-én, Göteborgban, a Norvégia elleni gólzáporos, 11:3 arányú sikerrel indultak a nemzetközi pályára, az idén éppen hetven esztendeje. Mérlegük pozitív a megszerzett pontokban, továbbá az adott és kapott gólokban egyaránt. Az 540 találkozó lehetséges 1080 pontjából 644-et megragadtak és 436-ot engedtek át ellenfeleiknek.

A mérleg:

540 273 98 169 1308:889 644

Ezt a több mint félezer mérkőzést 47 ország ellen játszották. Természetszerű, hogy északi szomszédaik a legsűrűbb partnerük, de Norvégia, Finnország és Dánia után Magyarország az, amellyel a legtöbbször játszottak. Norvégia ellenében lassan a századik következik, most kilencvennél tartanak, Dániával 79, Finnországgal 67, Magyarországgal pedig 32 alkalommal találkoztak.

És az is igaz, hogy több mérkőzést vívtak a VB-döntőben, mint Magyarország — igaz, csak kettővel. Az 1934., 1938., 1950., 1958. évi világbajnokság szólította a svédeket a végküzdelembe, majd Chile és Anglia kihagyása után nagy sorozat következett: 1970, 1974 és most, 1978. A legutóbbi három világbajnokság tizenhatos döntőjében csak Brazília, az NSZK és Olaszország játszott rajtuk kívül, megszakítás nélkül. Mexikótól számolva hat ország reményeit oszlatták szét a selejtezőkben — 1973-ban az ellenük elvérzett csapatok között voltunk mi is, de kiütötték az osztrákokat, franciákat, norvégokat, svájciakat és a máltaiakat is.

Az argentínai rajtot 25 VB-döntős mérkőzéssel várják (11 győzelem, 5 döntetlen 9 vereség, 47—43-as gólkülönbség), s ehhez biztosan hozzájön három, a Brazíliával és Spanyolországgal közösen alkotott csoportban.

Lesz a háromnál esetleg több is? Mexikóban megrekedtek a 16 között, az NSZK-ban viszont Hollandiával továbbmentek (Bulgária és Uruguay előtt), és végül is a nem hivatalos ötödik helyet érdemelték ki. Különösen figyelemre méltó volt a legutóbbi VB-n, hogy az eléjük került csapatok közül az NSZK és Lengyelország csak óriási csatában verte meg őket, Hollandiától pedig pontot vettek el. Ez különösen értékes, hiszen Cruyffék az egész VB folyamán 3 pontot adtak le, kettőt a döntőben az NSZK-nak és egyet a csoportban.

A legutóbbi világbajnokságon — pontosabban már 1970 óta — a jelenleg 58 esztendős Georg Aby *Ericsson* a szövetségi kapitány, s ő dirigál most is, valószínűleg még a következő esztendőkben is. A svéd válogatott 69 országok közötti mérkőzést vívott Ericsson keze alatt (32 győzelem, 14 döntetlen, 23 vereség, 101—81-es gólkülönbség) s általános megelégedés kíséri tevékenységét.

Orvar *Bergmark* után lépett erre a nem túlságosan irigylésre méltó posztra nem valami csodálatos labdarúgó pályafutás után.

— *A Norrköpingben szerepeltem, balszélsőt játszottam, nem okoztam problémát a világválogatott összeállítóinak* — mondotta, amikor karrierjéről kérdeztük. — *Mivel magyarok kérdeztek, be kell vallanom valamit. Klubomban sokáig Czeisler Lajos volt az edzőm. A lehető legtöbbet tanultam tőle, csak hálás lehetek hajdani mesteremnek. Czeisler révén közelebbi barátságot kötöttem a magyar labdarúgással. Jól teszi az a szakember, aki minden időben figyel rájuk, mert sűrűn indul valami új, a labdarúgásban rendkívül nagynak számító kis országból.*

Ericssonnal elég

nehéz volt témát váltani . . .

Tehát: magyarok helyett inkább a svédekről.

Kezdjük a panaszokkal — mondotta. — *A valóban értékes 1974. évi világbajnoki szereplésben néhány labdarúgó kivételes képessége döntőnek bizonyult.* Hellström *a kapuban sokak szerint az egész VB legjobbja*

Áll (balról): Göran Hagberg és John Göras edzők, Magnus Andersson, L. Larsson, Hellström, H. Borg, Björn Andersson, Gröndhagen, Börjesson, Wendt, Ahlström, Térdel és guggol: Asp gyúró, Nordquist, Augustsson, Sjöberg, Linroth, Roy Andersson, Nordin

Magyarország—Svédország 3—0. A most már világrekorder Nordquist és Fazekas üdvözli egymást

volt. Nordquist *a megbízhatóság szobra volt akkor is, mint mindig.* Edström *meglepte az egész mezőnyt, csüngtek rajta a védők.* Bo Larsson *dirigált,* Sandberg *lőtte a gólokat, minden megmozdulása megremegtette a védelmeket. Nos, ebből az ötösből ketten biztosan hiányoznak. Nézzük sorjában.* Ronnie Hellström, *aki 1949. február 1-én született és 186 centi magas, válogatottságban már 60 felett jár, ezenkívül 14-szer szerepelt az utánpótlás és 9 esetben az ifjúsági válogatottban. A Hammarby IF-ből indult, az NSZK-ban a Kaiserslautern hálóját őrzi, hírnevéhez méltó színvonalon. Kitűnő formában van, rá biztosan lehet számítani.*

— *A 35 éves Bjorn* Nordquist *1977-ben eljutott a 106. válogatottságig. Immár másfél évtizede, 1963-ban indult az országok közötti mérkőzések tekervényes útján, ez lenne — lesz! — egymás után harmadik VB-döntő szereplése. Nordquist azt mondja, ott lesz Argentínában, méghozzá a labdarúgás világcsúcstartójaként! Még a VB előtt, Csehszlovákia ellen, májusban 109. alkalommal lehet válogatott, s ezzel megdöntené az angol Bobby* Moore *eddigi, nem hivatalos világcsúcsát. Sokan úgy vélték, a derék svédben már nem lesz elég erő erre a nekifutásra. Nordquist összeráncolta homlokát, a téli göteborgi terembajnokságon az egész mezőny kiemelkedően legjobb játékosának bizonyult, s készül, gőzerővel. Hihetetlen akaratát látva egész Svédország szurkol neki, hogy ne jöjjön közbe semmi zavaró körülmény, s Argentínában segítse a csapatot, egyben 110 fölé kerülő válogatottságával szerezzen újabb dicsőséget országának. Róla még csak annyit, hogy a svéd sportújságírók Fair Play-díjának örökös tulajdonosa, még sohasem állították ki.*

— *Ralf* Edström, *a levegő ura, aki 1972-ben első válogatott mérkőzésén a nemzetközi érdeklődés középpontjába került, amikor Stockholmban a 4:4-es svéd—szovjet találkozón három gólt fejelt Rudakovnak és Bannyikovnak. A 191 centi magas csatár vagy középpályás sikerrel megjárta a holland PSV Eindhoven együttesét, egy év óta újra otthon játszik. Ősszel, a Norvégia elleni VB-selejtezőn súlyos sérülést szenvedett, januárban még csak lábadozott, térd- és láberősítő tornákat végzett, de még a februári spanyolországi táborozásra sem tudott elmenni. Ralf 25 éves, most produkálhatná a legtöbbet, jelenléte uralmunkat jelentené a levegőben, kell, hogy rendbejöjjön.*

Mindent megteszek, hogy kikerüljek Argentínába. Bizonyítani akarom, hogy még messze van pályafutásom vége — mondta Edström.

Bo Larsson,

akit minden idők legjobb svéd labdarúgói közé sorolnak

még mindig a válogatott vezéralakja lehetne, de nem változtat korábbi elhatározásán. Egész Svédország sem tudja rábeszélni, hogy újra játsszon, családjának szenteli életét, elköszönt a válogatottól.

Roland Sandberg térdét nem tudták rendbehozni. Különböző műtéteket végeztek, hiába. Játékra már nem alkalmas. A gólgyáros elindult az edzői pályán, már elvégezte a szükséges tanfolyamokat.

Bo Larsson és Sandberg kiesett tehát a sorból, Edström szereplése is nagy kérdőjel. Hosszú évek tapasztalata azonban mutatja, hogy Svédország nem omlik össze, minden esztendőben kiugrik néhány tehetség, olyan, akikért neves klubok versengenek, s akik képesek főszerepre akár egy világbajnokságon is.

Svédország Argentínában a minden bizonnyal világcsúcstartó Nordquist mellett nyugatnémet, francia és svájci légionistákkal is felvonul. Hellström mellett az NSZK-ból a keret tagja lesz az ugyancsak Kaiserslauternben szereplő tank, az 1950. november 4-én született, 183 centi magas Sandberg-féle gólgyártó, Benny *Wendt*, aki Ericssontól már tízszer bizalmat kapott. Korábban szó sem volt róla, játékával viszont a Schalke 04-be került Lennart *Larsson* egyre inkább helyet követel.

Franciaországból, pontosabban az Olympique Marseille-ből Anders *Linderoth* lesz a vendégjátékos, akire nem kisebb feladat vár, mint az, hogy *Bo Larsson* elárvult helyét vegye át a középpályán. Sokak szerint az alacsony, de hihetetlen munkabírású Linderoth a VB egyik játékos-meglepetése lehet.

Svájcból egy jól ismert labdarúgó csatlakozik a svéd VB-csapathoz, a 28 esztendős Conny *Torstensson*, aki a Bayern München legjobban tündöklő sztár csapatában is vezéregyéniség volt, s most a Grasshoppers együttesében szerepel.

— *Csoportunk nyitott, továbbjutásra számítunk* — mondotta Tore *Brodd*, a Svéd Labdarúgó Szövetség elnöke. — *Újra lehetünk ötödikek, mint négy éve...*

A Világ-kupa

Nehéz út a döntőig

A spanyol csapat Európa legismertebb válogatott csapatai közé tartozik. Bár a nemzetközi tornákon nem szerepel akkora sikerrel, mint a nagy spanyol klubcsapatok — a Real Madrid, FC Barcelona, Atletico Madrid és a többiek —, mégis a legjobbak közé számítják a kontinensen, és egyetlen együttes sem számíthat biztosan a győzelemre vele szemben.

A spanyol válogatott a világbajnokságok régi résztvevői közé tartozik. Akárcsak a magyar csapat, távol maradt még az 1930-ban Uruguayban megrendezett első világbajnokságtól, de az 1934. évi olaszországi VB-től kezdve minden alkalommal részt vett a küzdelemben, ha nem is mindig jutott a végső szakaszba. Még egyetlen alkalommal maradt távol a selejtezőktől, 1938-ban, a polgárháború idején. Legsikeresebb szereplésük az 1950. évi brazíliai világbajnokságon volt, amikor az elődöntőkig jutott el.

A XI. világbajnokság selejtezőiben a spanyolok nagy becsvággyal és azzal az akarattal indultak, hogy mindenképpen ott kell lenniük a 16 között. Nemcsak azért, mert ez a legutóbbi két alkalommal (az 1970-es mexikói és az 1974-es NSZK-beli világbajnokságon) nem sikerült, hanem azért is,

mert Spanyolország lesz az 1982-es, a következő világbajnokság házigazdája.

Tehát Buenos Airesben nemcsak nézőként, hanem aktív részvevőként is akarnak tapasztalatokat szerezni.

A rendező argentinok is igen fontosnak tartották, hogy a spanyol válogatott a 16-os döntő egyik részvevője legyen, nem utolsósorban anyagi okokból. Ugyanis azon kívül, hogy

az egész dél-amerikai földrész át van hatva a spanyol nyelv és kultúra befolyásától,

Argentínában igen sok első és második generációs spanyol bevándorló él, és ez a két tényező eleve zsúfolt stadiont ígér a spanyol válogatott minden mérkőzésére. Ez az oka annak is, hogy a spanyol válogatottat, amikor elnyerte selejtező csoportjában az első helyet, valósággal elárasztották meghívásokkal a latin-amerikai országok, hogy náluk tartsa előkészületi mérkőzéseit. A spanyol labdarúgó szövetség legutoljára a venezuelai, a chilei és a paraguayi meghívást volt kénytelen elutasítani.

Nagy volt tehát a tét, de nem volt könnyű elérni, nem volt könnyű az út a 16-os döntőig. A spanyolok nehéz csoportba kerültek: a román és a jugoszláv válogatott ellenében kellett a Buenos Aires-i repülőjegyet kiharcolniuk.

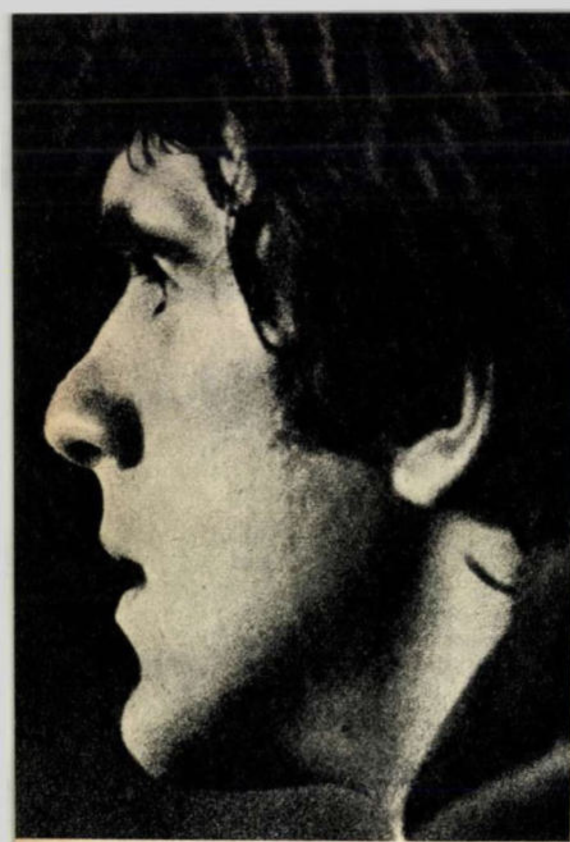
Az első mérkőzések. A jugoszlávokat otthon megverték, 1:0 volt az eredmény Madridban. A románoktól azonban

1:0 arányban kikaptak Bukarestben.

A második forduló, a visszavágó mérkőzéseken már jobban ment. A románokat Madridban 2:0-ra legyőzték és azt számítgatták, hány góllal kell Belgrádban győzniük, hogy megelőzzék román riválisukat. Bukarestben azonban a spanyolok számára kedvező, óriási meglepetés született, a fiatalokból álló jugoszláv válogatott nagyszerű küzdelemben 6:4 arányban legyőzte a ha-

Kubala László a fiaival. Balról (áll): Biosca edző, Leal, Miguell, Pirri, Asensi, Ruben Cano, Arconada, Anero, Olmo, Maranon, Kubala szöv. kapitány. Guggol: Pereda edző, Dani, Villar, Ufarte, Marcelino, Santillana, Carrete, Cardenosa

Arconada

zaiakat, ezzel a románokat elütötte a továbbjutás reményétől — és megnyitották az utat a spanyolok előtt, akiknek ugyan hátravolt még a visszavágó a győzelemtől fellelkesült jugoszláv labdarúgókkal szemben, de már olyan körülmények között, hogy még egy kis gólarányú vereséget is megengedhettek volna maguknak, akkor is ők jutnak tovább. A spanyol válogatott nagyobb rutinjával 1:0 arányban megnyerte a sorsdöntő mérkőzést, a nagy tétet idegileg nem bíró hazaiakkal szemben, és a botrányos jelenetektől tarkított mérkőzésen elért győzelmükkel biztosították a továbbjutást.

Spanyolországban határtalan volt az öröm. Az ünneplő szurkolók a válogatott hazaérkezésekor

összetörték az alig egy-két héttel előbb felavatott új madrid-barajasi nemzetközi repülőtér üvegajtajait is.

A győzelem után a spanyol labdarúgó szövetség jutalmazott: 6 millió pesetát (körülbelül másfél millió forint) osztott szét a selejtező mérkőzéseken részt vevő játékosok között és természetesen a siker kikovácsolójának, *Kubala* László szövetségi kapitánynak. Kubala László 8 éve irányítja a spanyol labdarúgóválogatott munkáját. A nehezen kivívott nagy siker után azonnal meghosszabbították szerződését további két esztendőre, jóllehet az csak júniusban járt volna le. Fizetését is megemelték 50 százalékkal. *Porta* úr, a spanyol labdarúgó szövetség elnöke a fizetésemelést bejelentve hozzáfűzte: a spanyol válogatottnak így is

„olcsó" szövetségi kapitánya van,

ha összehasonlítják tiszteletdíját a nagy spanyol profi klubcsapatok edzőinek fizetésével.

A belgrádi győzelem után azonnal intézkedéseket hoztak a spanyol bajnokság meggyorsítására, hogy május elejére befejeződjék a küzdelem, ne zavarja a válogatott világbajnoki felkészülését. A január 14-i sorsolás eredményének ismertté válása után pedig azonnal elkezdték a válogatott felkészítési tervének kidolgozását.

Az erősen irányított sorsolás a spanyol labdarúgókhoz sem volt túlságosan könyörületes. A Mar del Plata-i III. csoportba kerültek, amelyet az I. csoport után, amelyben a magyar válogatott szerepel, a legnehezebbnek tartanak. Igaz, elkerülték azt, amitől Kubala László szövetségi kapitány (nem tudni, miért) a legjobban félt. A sorsolás előtt ugyanis az argentin fővárosban olyan nyilatkozatot adott, hogy neki mindegy, melyik csoportba osztják a spanyol válogatottat, csak a magyarokkal nem szeretne egy csoportba kerülni. Nem is került. Ellenfeleik Brazília, Ausztria és Svédország.

Az esélyeket latolgatva a spanyol sajtó úgy véli, hogy a csoportelsőséget aligha lehet a többszörös világbajnok braziloktól elvitatni, még ha jelenlegi válogatottjuk gyengébb is a Pele-időszak nagycsapatánál.

Bíznak azonban abban, hogy a továbbjutást jelentő második helyet megszerzik,

bár igen éles küzdelemre számítanak a három csapat között.

Az előkészületeket barátságos mérkőzések sorozatával folytatják le. Az első találkozót január 25-én tartották. A nagy becsvággyal játszó spanyolok 2:1 arányban legyőzték a találkozót inkább csak edzőmérkőzésnek tekintő olasz válogatottat. A 90 perc igen tanulságos is volt, az első félidőben kitűnően játszó spanyolok a második félidőben kiengedtek,

a mérkőzés végére pedig elfáradtak

és nem sok hiányzott ahhoz, hogy a magukhoz tért azzurrik kiegyenlítsenek, sőt akár a győzelmet is megszerezzék.

A norvég válogatott után április 26-án Granadában Mexikó válogatottjával játszanak. Május 10-én gyűjtik egybe a világbajnokságra benevezett játékosokat Madridban. Május 20-án utaznak el Dél-Amerikába, itt előbb 24-én Montevideóban Uruguay válogatottjával mérkőznek, majd három nappal később ugyanitt egy első ligabeli klubcsapattal tartanak edzőmérkőzést. Innen május 30-án mennek Buenos Airesbe, ahol június 3-án játsszák első világbajnoki mérkőzésüket Ausztria válogatottjával.

A spanyol válogatott a Mar del Plata-i csoport tagja, de a rendezők, a korábban már említett anyagi okokból úgy intézték, hogy a három közül

két mérkőzésüket a fővárosban játsszák.

A spanyol labdarúgó szövetség ezért Buenos Aires környékén keresett szállást a csapatnak. A kiválasztott hely a főváros környékén fekvő La Sofia magánnyaraló, amely egy spanyol származású milliomos szállodatulajdonos birtokában van és igen kedvező feltételekkel bocsátotta a spanyol labdarúgók rendelkezésére. A birtokon csak a spanyol válogatott tagjai lesznek elszállásolva és megérkezésükig a tulajdonos az edzőpályák berendezéséről is gondoskodik.

Magát a világbajnokságon részt vevő válogatott keretet hivatalosan nem jelölték ki, erre csak közvetlenül a nevezési határidő lejárta előtt kerül sor. Spanyol sportújságíró körökben azonban biztosra veszik az eddigiek alapján, hogy a következő 19 játékos azok között lesz, akik Argentínában

felöltik a vörös mezt és a kék nadrágot,

hacsak valamilyen váratlan sérülés, hirtelen formaromlás nem kényszeríti változtatásra a szövetségi kapitányt. Ezek a játékosok: *Miguel Angel* és *Arconada* kapusok, *Marcelino*, *San José*, *Migueli*, *Pirri* (a csapatkapitány), *Benito*, *Camacho* védőjátékosok, *Dani*, *Villar*, *Asensi*, *Del Bosque*, *Ruben Cano*, *Rojo I*, *Santillana*, *Cardenosa*, *Leal*, *Churruca*, *Juanito* csatárok és középpályások.

Idegenlégiósok + Merkel

Ausztria labdarúgó-válogatottja a legutóbbi VB selejtezőiben Málta, Magyarország és Svédország együttesével játszott egy csoportban. A svédek mögött a második helyen végeztek. Az 1978-as világbajnokságra Málta, az NDK és Törökország válogatottja előtt kivívott csoportgyőzelmükkel szereztek jogot.

A jelenleg 44 esztendős Helmut *Senekowitsch* szövetségi kapitány sikere elsősorban a 16-os döntőbe jutás. Senekowitsch eleinte ezt hangoztatta:

— *Idegenlégiósok nélkül, csakis a hazai bajnokságban játszókra támaszkodva állítom össze az osztrák válogatottat.*

A kijelentés elsősorban a sovinisztа érzelmű szurkolóknak tetszett, s bemutatkozásként valóban jó volt. A gyakorlat azonban mást hozott s hamarosan szinte a legtöbb idegenlégiós helyet kapott Ausztria válogatottjában. Sőt szinte valamenynyien kulcsemberekké váltak. Később maga Senekowitsch magyarázta meg elvei feladásának alapvető okát:

— *Eleinte azt gondoltam, hogy a külföldi csapatokban játszók szerepeltetése, illetve a velük kapcsolatos huzavona — engedik őket a klubjaik vagy nem — árt majd a csapat egységének, harci szellemének. Közben azonban meggyőződtem róla, hogy a külföldről hazahívottakat nem nélkülözhetjük. Nagyszerű erőnlétük, remek állóképességük, fizikai felkészültségük révén az együttes erősségei. Bár a keret valamennyi játékosa olyan erőben lenne, mint a külföldön játszók. Az az igazság, hogy szükségünk van ezekre a játékosokra.*

Senekowitsch a külföldön és Ausztriában játszókkal egyaránt meg tudta értetni: milyen fontos az osztrák válogatott jó szereplése a világbajnokságon. Az idegenben játszóknak azért, mert az illetőknek az osztrák válogatott jó VB-szereplésével egyenes arányban növekszik az ázsiója (jobb szerződéshez juthatnak), az otthon játszóknak pedig azért, mert Ausztriában szívrepesve várják őket s bizonyos, hogy aztán jobb anyagi körülményeket biztosítanak számukra.

A szövetség irányításában bekövetkezett más változások is elősegítették a fejlődést. *Karl Sekanina* elnök személyében olyan ember került a szövetség élére, aki jelentős politikai személyiség, s így erkölcsi súlyával is tud segíteni. A másik erősödést *Max Merkel*, a hírneves szakember szerződtetése jelentette. A többfelé járt Merkel és Senekowitsch kapitány együttműködésének eleinte nem sok sikert jósoltak, de a közös eredmények lélekben is közel hozták őket egymáshoz. A világbajnokság után különben — az elnökség döntése szerint — Merkel kizárólag az utánpótlás irányításával foglalkozik majd. Szükség is lesz erre, hiszen az ifjúsági labdarúgás jelenlegi helyzete — enyhén szólva — nem valami rózsás.

A szövetségi kapitánynak nagyon sok problémával meg kell küzdenie. Úgy tűnik, az idegenlégiósokkal kapcsolatos gondok megoldódnak s minden — számításba jövő — labdarúgó rendelkezésre áll majd. Gondot jelent azonban a kapitánynak az, hogy a válogatott csapat szinte már évek óta nem vett részt jelentős portyákon, komoly nemzetközi tornákon. Senekowitsch — nem tagadja — kissé aggódik is emiatt.

— *Úgy megyünk majd Argentínába,· mint egy vadidegen országba* — mondja. — *Remélem, a gárdán nem uralkodik el olyan érzés, hogy turistának érkezünk Argentínába.*

Senekowitsch terveiben szerepelt is egy argentínai portya — január első felében —, három mérkőzésre, de nem találván ellenfelet, le kellett mondaniuk a portyáról.

Hetekig tartó vita a szövetség és a játékosok között — magyar szemnek és fülnek valóban rettentően furcsa: a reklám körül. A VB-ig lejátszandó mérkőzéseken a válogatott játékosok trikóján milyen hirdetések lehetnek? És ki kap belőle pénzt? Olyan döntés született, hogy ha a játékos szerzi a hirdetést, akkor az övé a bevétel, ha a szövetség hozza, akkor a szövetségé. Aztán az is hamarosan kiderült, hogy öszszesen öt játékos jöhet szóba e tekintetben: *Krankl, Koncilia I, Prohaska, Pezzey* és Robert *Sara*, a csapatkapitány.

Hosszas vita (!) után eldőlt az is, hogy a játékosok mennyi prémiumot kapnak pontonként a 16-os mezőnyben, mennyi jár nekik, ha nyolc között lesznek. Arról nem volt szó, hogy pontonként mennyi a rápénz, ha netán a legjobb négy közé kerülnek.

Akadnak persze Senekowitschnak szakmai problémái is. Ilyen például az, hogy az inssbrucki Friedl Koncilia mögött ki legyen a második számú kapus. Fleischmann-nak, az Admira Wacker kapuvédőjének a teljesítménye rendkívül hullámzó. Baumgartner, az Austria Wien egyébként tehetséges kapusa mindössze 20 esztendős és még alig-alig rendelkezik nemzetközi tapasztalattal.

Ez csak egy az összeállítási gondok közül. Persze minden ország szövetségi kapitányának megvannak a maga hasonló problémái, s az Argentínába történő utazásig nyilvánvalóan Senekowitsch gondjai is lényegesen enyhülnek.

Komoly fejtörést okoz viszont — függetlenül a világbajnokságtól — az egyesületek szegénysége, a szinte megdöbbentően alacsony nézőszám a bajnoki találkozókon. A régi „jó" időkben egy-egy rangadón 60 000 fizető néző jelent meg, ebben a bajnokságban az Austria—

(Folytatás a 39. oldalon)

FRIEDRICH KONCILIA ÖSTERREICH

ROBERT SARA ÖSTERREICH

HANS PIRKNER ÖSTERREICH

WILLY KREUZ ÖSTERREICH

MOBIL
JÁRMŰ ÉS ALKATRÉSZ KERESKEDELMI VÁLLALAT

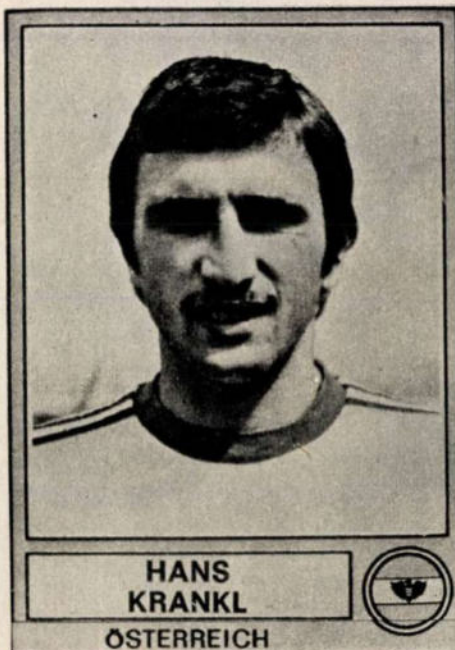
Balról: Sara, F. Koncilia, Pezzey, Krieger, Kreuz, Krankl, Breitenberger, Hattenberger, Hickersberger, Jara, Stering

Rapid mérkőzésnek 4098 fizető nézője volt! Az Admira Wacker—Linzer ASK kiesési helyosztót decemberben 478 (az egyik bécsi lap betűvel is kiírta a nézőszámot: négyszázhetvennyolc) fizető néző látta. Az osztrák szakértők sem találják a magyarázatát a nézőszám ilyen nagymérvű csökkenésének, hiszen az osztrák válogatott nemzetek közötti találkozói iránt napjainkban is igen nagy az érdeklődés. Csak egy ok lehet a sok közül: az Austria Wien, a tavalyi második helyezett előnye olyan nagy a bajnok, az SSW Innsbruck előtt, hogy azt már szinte lehetetlen behozni. Persze, az Austrián kívül azért más csapatok is játszanak az osztrák első osztályban.

Visszatérve a szövetségi kapitány szakmai gondjaira, érdemes megemlíteni, hogy Baumgartner, a már említett fiatal kapus mellett csak egy újonc kap helyet a 22 fős, szűk keretben, éspedig Happich, a Wiener SC középpályása. Az idegenlégiósok közül viszont elsősorban Alfred Riedlre, az Austria-WAC Wien volt és jelenleg Belgiumban (Liège) játszó csatárára számít a kapitány. Riedl szorgalmasan lövi a gólokat Belgiumban, s a kapitányhoz nagyon jó jelentések érkeznek róla.

Happich nagyszerűen mutatkozott be a görögökkel vívott mérkőzésen. A huszonkettes keretben az eddigiek szerint a következő játékosok jönnek szóba elsősorban: kapus: *F. Koncilia, Baumgartner;* hátvéd: *Sara, Persidis, Pezzey, Strasser, Krieger, Breitenberger;* középpályás: *Prohaska, Weber, Happich, Hattenberger, Hickersberger;* csatár: *Oberacher, Krankl, Riedl, Jara, Stering, Kreuz.*

A szakemberek véleménye igencsak eltérő, ami az esélyeket illeti. Abban megegyeznek: hogy a „magyar"-csoport mellett az övéké a legerősebb és számukra feltétlenül a legnehezebb. No persze... Spanyolország, Svédország és Brazília jelenléte valóban szinte klasszikussá teszi a harmadik csoportot. Senekowitsch és a többi szakember természetesen inkább örülne gyengébb csapatok jelenlétének.

— *Nem az esélyekről kell vitatkoznunk és a csoport nehézségéről siránkoznunk* — szögezi le (helyesen) Senekowitsch —, *hanem minden eddiginél alaposabb felkészüléssel megteremtenünk a jó szereplés feltételeit.*

Max Merkel véleménye:

— *A kis Havelange fiú alaposan melléfogott, amikor a neveket kihalászta. Brazília és Spanyolország valóban futballnagyhatalom és csak Svédországgal tudunk — papíron — pariban játszani. A labda azonban azért gömbölyű, hogy mindenkinek legyen joga a bizakodásra.*

Hans Krankl, a legjobb osztrák csatár így beszél:

— *A spanyolok és a brazilok kétségkívül technikailag ragyogóan képzettek, de ha az ember nem őket hagyja játékba lendülni és a saját játékukat játszani, akkor hamar idegessé válnak.*

Karl Sekanina, a szövetség elnöke tárgyilagos:

— *Hagyjuk a sorsolást, törődjünk csak a felkészüléssel és gondoljunk az ellenfeleinkre.*

Az előkészületek nem mindenben folynak a tervek szerint, hiszen egy-két tervbe vett edzőmérkőzést nem tudtak lejátszani. Fontosnak tartják a holland válogatottal vívandó barátságos mérkőzést. Az edzőtáborozás május 9-én kezdődik és kéthetes közös munka után búcsúznak majd el hozzátartozóiktól a válogatottak. A tervek szerint május 26-án repülnek Argentínába.

Argentínában a Buenos Airestől 35 km távolságra levő Morenóban laknak, pompás szakszervezeti üdülőben. A szobákat június 14-ig rendelték meg...

1978-BAN ÉRETTSÉGIZŐK FIGYELMÉBE!

A gyógyszeripar a legdinamikusabban fejlődő iparág. A gyógyszergyártás jól képzett szakembereket kíván.
Várunk benneteket az érettségi után kétéves, esti vegyipari szakközépiskolába.

A munka és a tanulás egy helyen van!
Művelődési, sportolási, szórakozási lehetőséget nyújtanak az ifjúsági klub rendezvényei és a különböző sportszakosztályok.

Érdeklődni és jelentkezni lehet:

Chinoin Gyógyszergyár

oktatási osztály,

Budapest IV., Tó u. 1—5.
telefon: 292-900 (531-es mellék) és

Chinoin Nagytétényi Gyáregység

személyzeti osztály,

Budapest XXII. (Nagytétény), Bányalég u. 2.
Írásbeli jelentkezés: 1325 Budapest Pf. 110.

IV. CSOPORT: HOLLANDIA

Csak a reménykedés töretlen

A legutóbbi világbajnokság ezüstérmes csapatát, a holland válogatottat — a FIFA által derekasan „sugalmazott" Fortuna — az Argentínában sorra kerülő világbajnokságra ugyancsak a kegyeibe fogadta. A hollandok is elismerik: válogatott együttesük sorsolása valóban szerencsésnek mondható. A holland lapok egyöntetű megállapítása szerint „egész Holland a hálás Neubergernek a remek csoportbeosztásért". S bár a labdarúgásban általában nincs előre lefutott mérkőzés, nincs biztos két pont, a narancssárga trikós csapat — a papírformát tekintetbe véve — máris a legjobb nyolc között érezheti magát.

Az 53 éves, osztrák származású *Ernst Happel*, a holland válogatott „megbízott" szakvezetője szerint nem az ellenfelek jelentik a fő gondot.

— *Csak az esetleges túlzott elbizakodottság jelent veszélyt számunkra* — hangoztatta. — *Irán és Peru igazán nem lehet kérdéses egy jó formában játszó holland együttes számára. Mivel pedig egyetlen nagy ellenfelünkkel, a skótokkal utoljára játszunk, már gondolkozni is ráérünk.*

Nem mondta ki, de nyilvánvalóan arra gondolt, hogy mi lenne jobb majd nekik: elsőként avagy másodikként végezni a csoportjukban.

Persze, a kedvező sorsolás ellenére sincs túlságosan rózsás helyzetben a szövetségi kapitány. A holland válogatott felkészülése egyáltalán nem zavartalan. Erről beszélgettünk — először Amszterdamban, majd Budapesten — John Linse kollégával, a „Voetbal International" szerkesztőjével, Hollandia egyik legtekintélyesebb sportújságírójával. (Linse ugyanis nemrégiben tíz napot töltött Budapesten, a magyar élcsapatok bajnoki mérkőzéseit és edzéseit figyelte, hogy aztán hazatérve, otthon cikksorozatban számoljon be olvasóinak a magyar labdarúgásról.)

— *A nemzeti színeket Argentínában képviselő sportküldöttség körül sok a zavar* — hangoztatta John Linse. Ennél még keményebb szavakat is használt s ezeket mi ebben a cikkben némileg tompítva közöljük.

— *Amikor a szövetség és Knobel, a válogatott edzője között kitört a „belháború"* — folytatta Linse —, *köztudomású lett hamarosan, hogy szerződésbontás lesz a vége. Az is lett, s az az igazság, hogy a szövetségi edző végleges utódját a mai napig sem találták meg.*

Nos rendben, ez már a múlté, de azt nem mindenki tudja, hogy a továbbiakban szép számban akadtak jelentkezők, de megegyezés senkivel sem történt. És akkor valakinek — Hágában — eszébe jutott Ernst Happel neve. És a belga bajnokcsapat jelenlegi edzőjének lakásán máris csengett a telefon. A vasszigoráról ismert szakember neve igen jól cseng Hollandiában. Happel 7 esztendőn át Hágában, majd 4 évig a rotterdami Feyenoordnál dolgozott. Mindkét helyen rendkívüli megbecsülést vívott ki magának. Aztán később Spanyolországba tette át a székhelyét. Köztudomású, hogy Spanyolországban 2—3 vereség elegendő ahhoz, hogy egy edzővel „soron kívül" szerződést bontsanak. Így történt Happel esetében is, négy hónap múlva mennie kellett. Öt évvel ezelőtt Belgiumban folytatta s ott újból felragyogott a szerencsecsillaga. A holland szövetség nemrégen — ez köztudott — Happelnek a válogatott csapat edzői — vagy mondjuk így: szövetségi kapitányi — tisztét, a szakmában roppant szokatlan módon, másodállásként ajánlotta fel. Más megoldás nem kínálkozott, hiszen a kitűnő szakember a belga bajnokcsapat, az FC Brügge szerződtetett vezetőedzője. Maga Happel sem mutatkozott hajlandónak arra, hogy régebben vállalt kötelezettségét újabb — talán hízelgőbb — ajánlatra megszegje. A holland szövetség lépését a belga szövetség még így is roppant barátságtalan lépésnek tekintette s kezdetben meg is vétózta. Happel viszont barátságos úton megegyezett az FC Brügge vezetőségével és „másodállásként" elfogadta a hollandok ajánlatát. Mindjárt hozzátehetjük: Ernst Happel e kettős munkát úgy végzi, hogy a valóban szokatlan helyzetre lényegében egyik fél sem fizet rá. Az FC Brügge — Happel jóvoltából — Belgium legjobban irányított profi egyesülete, elejétől kezdve vezet a bajnokságban és csatársora magasan a legtöbb gólt lőtte eddig. Úgy fest, hogy ebben az idényben is megnyerik a bajnokságot. A holland válogatott viszont

éppen a belgákkal szemben

csoportgyőztesként került ki a világbajnokság selejtezőiből és most Argentínára készül.

Ernst Happel hetenként egyszer (hétfőn) a holland sport központjába, az Utrecht közelében levő Zeistbe utazik s itt meghallgatja helyettese, Jan Zwartkruis beszámolóját. (Zeist egyébként olyan sportközpont, mint nálunk a tatai edzőtábor.) Happel itt a helyettesével, valamint a szövetség illetékeseivel a válogatottat érintő minden apró kérdést megtárgyal. Problémák pedig mindig akadnak . . .

A hollandok — a szabályoknak megfelelően — 40 játékost neveztek a VB-re, de név szerint csak 39-et jelöltek ki. A szűkített keretből is

egy név még mindig hiányzik.

A „névtelen" jelölt ugyanis nem más, mint a mind ez ideig következetesen „nem"-et mondó Johan Cruyff.

A világ egyik legnagyobb labdarúgójának tartott (úgy véljük, joggal annak tartott) Cruyff személye körül — tudjuk — hónapok óta a legkülönbözőbb és legfantasztikusabb hírek keringenek. A mendemondák jórészt Cruyff apósától származnak, aki a holland profi labdarúgók jó részének menedzsere, és aki a hírverésre mindig minden eszközt és alkalmat megragad, felhasznál.

— *Nem megyek Argentínába és ezt az elhatározásomat senki és semmi nem változtathatja meg* — hangoztatta legutóbb is Johan Cruyff s a legutóbbi külföldi lapokból is ismeretes: elhatározása valóban hosszabb ideje véglegesnek mondható. Ennek ellenére ilyen hangokat lehet hallani még napjainkban is fanatikus holland szurkolók, de talán inkább Cruyff-rajongók szájából:

Ernst Happel

Rensenbrink

— Mindent Johan Cruyffért! Ott kell lennie Argentínában. S ha szükséges, még a királynőnk segítségét is kérnünk kell!

Persze, az ilyen és ehhez hasonló vélemények nem a holland szakvezetés véleményét tükrözik. Éppen ezért mi is a legilletékesebb szakember véleményére kell hogy támaszkodjunk. Ernst Happel, aki egyáltalán nem szokott dobálódzni a szavakkal, éppen a legutóbbi napokban mondotta:

— Johan a holland labdarúgás legnagyobb egyénisége. Személye, jelenléte igen sokat jelent a válogatott csapat számára, de ha Johan nem változtat álláspontján és nem kíván velünk Argentínába jönni, fájó szívvel ugyan, de lemondunk róla. Biztos vagyok benne, hogy a holland válogatott még Cruyff nélkül is ütőképes lesz.

Ezt mondta nekünk — többek között — a magyar rádió és sajtó számára mindig készségesen nyilatkozó, egyébként rendkívül szűkszavú Happel s búcsúzóul még hozzátette:

— Megegyeztünk Cruyff-fal, hogy márciusban még egyszer, négyszemközt, beszélgetünk. Szerintem olyan megoldás is elképzelhető, hogy Johan csak akkor csatlakozik a csapathoz, ha az elődöntőbe kerülünk.

Ez utóbbi megoldás különben a szakvezető szerint sem ideális, hiszen példátlan eset lenne, hogy mások összmunkájának gyümölcsét a közös erőfeszítéstől magát addig visszatartó játékos is élvezze. Ezt talán még a valóban kivételes tudású Cruyff esetében sem fogadnák el a játékostársak. Persze, a profik világában sok minden elképzelhető...

Ami viszont még Cruyff eseténél is furcsább, a bajnokság listavezetőjének, a PS Eindhovennek két erőssége — Van Beveren és Van den Kuylen — —, valamint az Ajaxbeli gólrekorder, Ruud Geels, továbbá a válogatott második és harmadik kapusának — Treytel és Jongbloed — lemondása. Geels ügye ismeretes. A jelenlegi holland gólrekorder nemrég az FC Brügge játékosa volt s Happel elégedetlenkedett a játékával. Geels most „törleszteni" akar. A többi „lemondó" viszont arra hivatkozik, hogy nem hajlandók majdnem egy hónapra elszakadni a családjuktól. Ezt az indokot, bár ez így hivatalosan nem került napvilágra, sokan nem fogadják el. Valószínűleg e mögött is a holland profi labdarúgók felett uralkodó Coster (Cruyff apósa) sugallatai állnak. Coster a legtöbb játékosnak még azt is megtiltotta, hogy a sajtónak, rádiónak, tévének nyilatkozatot adhasson.

A szövetségnek különben ezen a területen nagyon kevés a beleszólása, hiszen a játékosok csupán a klubokkal — no és természetesen Coster úrral — szemben van szerződésbeli kötelezettségük. Furcsa világ ez kétségkívül, több szót talán nem is érdemes reá fordítani.

Linse kollégánk szerint még

ennyi zavaró körülmény ellenére sincs okuk félelemre

a hollandusoknak. A holland labdarúgás — szinte megmagyarázhatatlanul — olyan gazdag játékosokban, hogy akár a legjobb tíz játékosát is könnyen pótolni képes. Ő maga is legalább tíz, majdnem a mostaniakkal egyenértékű játékost tudna például ajánlani a középpályás sor három posztjára. Nem akartunk vitába szállni rendkívül rokonszenves holland kollégánkkal, de úgy véljük, kicsit talán túloz. Béres András, a Belgiumban élő, s a holland labdarúgást ugyancsak kitűnően ismerő, magyar származású szakember szerint az az igazság, hogy a négy évvel ezelőtt szerepelt holland válogatott ma is játszó tagjai — négy esztendővel idősebbek. A mai fiatalok pedig még nem érik el egészen a régiek klaszszisát. Ismervén persze Happel szakértelmét, határozottságát, keménységét, természetesen nagyon is elképzelhető, hogy igen erős, ütőképes csapatot tud összekovácsolni a VB kezdetéig.

Hollandiában ismert egy közmondás, amely szerint a hiányzók mindig tévedésben vannak. S ez — a holland válogatott esetében — feltétlenül igaz. Cruyff, Van Beveren, Geels stb. szívesen látott tagjai lehetnek a válogatottnak, de Happel szerint — Cruyff kivételével — egyiküknek sincs bérelt helye a legjobbak között. Ez az edzői megállapítás elég sokat mond.

Izraelben így állt fel a holland válogatott:

Schrijvers — Suurbier, Krol, Rijsbergen, Hovenkamp — W. Van de Kerkhof, Peters, Van Hanegem — Tsen la Ling, Van Leeuwen, Rensenbrink.

A második félidőben Peters helyett Jansens, Van Hanegem he-

Van Hanegem (jobbról) a Hollandia—Észak-Írország VB-selejtezőn

Áll (balról): Hovenkamp, Neeskens, Suurbier, Dusbaba, Krol, Jongbloed. Guggol: W. Van de Kerkhof, Cruyff, R. van de Kerkhof, Jansen, Rensenbrink

lyett R. Van de Kerkhof szerepelt. Ezen a mérkőzésen különben a kezdőrúgást Joao Havelange, a FIFA elnöke végezte el.

A játékosokról

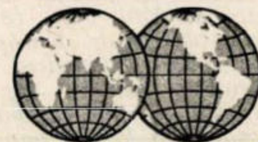
és a szűkebb keret többi tagjáról... Schrijvers, az FC Ajax kapusa 31 éves, remek formában van. Ha a 37 éves Jongbloed mégis jelentkezik, Happel bizonyára visszaveszi a csapatba. Suurbier, a jelenleg a Schalke 04-ben játszó sokszoros válogatott immár 32 éves, de még mindig kitűnő. Krol, az Ajax 27 esztendős sepregetője szintén nagyon jó. Rijsbergen, a Feyenoord 26 éves beállósa csapata legjobbjai közé tartozik a bajnoki mérkőzéseken. Hovenkamp, az AZ 67 (Alkmar) 23 esztendős balhátvédje egy-két éve szerepel az élvonalban. Tehetséges, gyors, kétlábas játékos. Willy Van de Kerkhof, a PSV 26 éves középpályása a jobbszélen is remek teljesítményre képes s klubcsapatában tulajdonképpen jobbszélsőt játszik. Jan Peters, az AZ 67 középpályása mindössze 22 esztendős, őt lényegében most próbálja ki Ernst Happel. Van Hanegem, az AZ 67 középpályása már a 33-ik életévében jár, játéka kissé lelassult. Tsen la Ling, az Ajax kínai származású csatára a jobbszélen és a középcsatár helyén jöhet szóba. Van Leeuwen, az FC de Haag 25 éves csatára a múltkor először játszott a holland válogatottban. Egy nagy helyzetet kihagyott az Izraellel vívott mérkőzésen, egyébként tehetséges labdarúgó. Robert Rensenbrink, az Anderlechtben szereplő, sokszoros válogatott 31 éves, a támadások szellemi vezére és a csapat irányítója, aki emellett rendkívül gólképes. Érdekes, hogy a Hollandia–Izrael találkozón Suurbier és Rensenbrink volt a holland válogatott kimagaslóan legjobb játékosa.

A szűk keret tagja még Arnsz, az AZ 67 fiatal, mindössze 21 esztendős jobbhátvédje, Jansens, a Feyenoord 31 éves középpályása, René Van de Kerkhof, a PSV Eindhoven játékosa (ez utóbbi a másik Kerkhof ikertestvére). Számításba jöhet a veteránnak tartott Rep, azután Kist, az AZ 67 alig 22 éves középcsatára, aki gólratörő, gyors csatár, tele energiával, robbanékonysággal. Jelenleg is ő vezet a holland góllövő-listán. A bővebb keretben található még Nuninga, Dykers, Overweg, Lubse és Zuidema.

A holland bajnokság április 30-án fejeződik be. A válogatott keret — természetesen már a leszűkített keret — május 8. és 14., valamint május 16. és 22. között kétszer lesz edzőtáborban. Előzőleg és közben április 4-én Svédország, május 20-án Ausztria válogatottjával játszanak, továbbá francia és belga klubcsapatokkal is.

A holland szurkolók természetesen bíznak csapatukban, bíznak Happel szakértelmében s azt várják, hogy válogatottjuk feltétlenül bekerül a legjobb nyolc közé. A derűlátóbbak négy közé várják az együttest, a legoptimistábbak véleménye szerint pedig Hollandia válogatottja döntős lesz az idei világbajnokságon.

A FIFA a Nemzetközi Labdarúgó Szövetség egyik emblémája

FIFA

Hétmillió dolláros biztosítással

Sokat mesélnek a skótok skótságáról. A mondások szerint felettébb nagy értéket tulajdonítanak minden pennynek is. Ezt elöljáróban azért tartottuk szükségesnek megemlíteni, mert a jelenlegi legjobb skót labdarúgókkal kapcsolatban közel sincs szó takarékosságról. Még pontosabban: *Jordan*, *Dalglish*, *McGrain*, *McQueen* és a többiek mindent megérnek, s ezt mellbevágó számokkal is igazolni tudjuk.

Ally *McLeod*, szövetségi kapitány világbajnoki kerete, sőt talán még a kezdőcsapata is kialakult. Az argentínai világbajnokságra utazó 22 labdarúgó 7 millió dolláros biztosítással indul a tengerentúlra. A kezdő tizenegybe legnagyobb eséllyel pályázó 12 labdarúgó átigazolási díja pedig együttvéve 3 millió font, vagyis 6 millió dollár.

Ez a két száraznak látszó adat is illusztrálja, hogy Skócia labdarúgó-válogatottja sokat ér, pénzben és játéktudásban egyaránt. Rangos, magasra törő és sokra hivatott társaság. Alan *Rough* kapustól a balszélső *Johnstonig* nem is annyira a skót, mint inkább az angol pályák, pontosabban klubok legékesebb csillagai, akik óriásokká válnak, ha levetik az angol csapat mezét és felveszik Skócia nemzeti trikóját.

Ally *McLeod*, aki Tom *Docherty*, majd Willie *Ormond* után átvette a karmesteri pálcát,

nem a titokzatosság embere.

Bárki kérdezheti, nyíltan válaszol, s amit felel, el is lehet fogadni. Nem beszél mellé. Világbajnoki együttesével kapcsolatban például így vélekedett:

— *Kialakult, összeszokott, megállapodott, állandóan javuló, csodálatosan akaró gárdánk van. 1977-ben megvertük Angliát, az Európa-bajnok Csehszlovákiát, döntetlent értünk el Argentínában. Mindez, így együtt kitűnő jel. Nincs szándékomban változtatni, csapatom készen van.*

Lássuk azokat a játékosokat, akik Ally McLeod szavai szerint Argentínában képesek meghalni is Skócia diadaláért:

Alan *Rough*, a kapus, kivételesen skót csapat tagja, a Partick Thistleben véd. Pályája keservesen indult. Klubja tartalék gárdájában az első két mérkőzésen tíz gólt kapott. Zavarni akarták más tájakra, nem ment. Aztán bizonyított. Két éve állandó tagja a skót válogatottnak, a poszt legjobbjának tartják a híres *Brown* (Tottenham) óta.

Nincs olyan skót, aki a jobbhátvéd Danny *McGrain*-t ne sorolná a világ öt legjobb labdarúgója közé. Súlyos lábsérüléséből — négy hónapig szenvedett emiatt — már teljesen felépült. Hűséges tagja a Celticnek, hűségét megfelelően honorálta a klub öt évvel ezelőtt, amikor koponyasérülése idején hat hónapig teljes fizetést adott neki. Átigazolási díja legalább 350 ezer font lenne. Vinnék — de nem megy.

ANDY GRAY

ALAN ROUGH

KENNY DALGLISH

Willie *Donachie*, a balhátvéd glasgowi születésű. A Manchester City tagja, hűségben nem említhető együtt McGrain-nal. Ő egyenesen követelte átigazolását a Celticből három esztendeje. Gyengesége, hogy sűrűn, gyorsan ítélkezik a pályán, már többször kiállították.

Gordon *McQueen* áll szilárd bástyaként a védelem tengelyében. A szigetország legjobban fejelő játékosa, aki a VB egyik legkiemelkedőbb védője lehet. Apja nyomdokain kapusként kezdte ezt a sportágat, a Clydebank II. ligás együttesből elküldték. A Rangers egyetlen próbajáték után nem tartotta megfelelőnek. Egy időre az St. Mirren vette magához, majd 20 éves korában a Leeds United igazolta le, 30 000 fontért. A Clydebank, a Rangers és az St. Mirren szakemberei azóta sűrűn és mélyen pirulnak, ha McQueen neve szóba kerül. Február első napjaiban a Manchester United 450 000 fontért vette meg a Leeds Unitedtől.

Martin *Buchan* (Manchester United). Egyszerűség, hasznosság, nyugalom jellemzi játékát. Különben több nyelven kiválóan beszél, s Argentínában más feladata is lesz: akár egy príma zenekarban is játszhatna, olyan kitűnően gitározik. Szabadidőben, szólóival Skócia szórakoztatása is rá vár.

A középpályás játék a skót válogatott erőssége. Don *Masson* az együttes karmestere. Idő kellett, amíg bizonyított, 28 éves koráig a II. ligában, a Nottinghamban kergette a labdát, innen vitte el a QP Rangers, most pedig a Derby County oszlopa. Közeledik 33. évéhez, másodvirágzását éli, teljesítménye alapján 10 évvel fiatalabbnak látszik. Kiváló taktikus. Bruce *Rioch*-ot ifjúsági korában Tom Docherty elküldte egy kis csapattól, most a Derbyben összejöttek, s „Doc" elnézést kért tőle. Ballábas lövéseiről, csupa szív, odaadó játékáról híres. Asa *Hartford*-ot négy évvel ezelőtt útjára engedte a Leeds United, mert szívzavarokat észleltek nála. A Manchester City orvosa másként ítélt, s az alacsony, kemény labdarúgó sikereik egyik kovácsa lett.

A csatársor közepén Joe *Jordan* maga a veszedelem. A Morton után a Leeds Unitedben játszott, a télen igazolta át 350 000 fontért a Manchester United. Gólratörő játékával, főleg pedig fejeseivel már az 1974. évi világbajnokságon tekintélyt érdemelt ki, azóta rengeteget fejlődött minden vonatkozásban. Ken *Dalglish*, akit a Celtictől 440 000

Áll (balról): Dalglish, Johnstone, Rough, Donachie, McGrain. Guggol: Buchan, Macari, Gemmill, Hartford, Masson, Forsyth

fontért vásárolt meg a Liverpool, méltó társa, kiválóan szervez, előkészít és rendkívül eredményes. Nem szükséges nagyobb dicséret annál, hogy Liverpoolban feledtette a Hamburgba távozott *Keegant*. A balszélső Billy *Johnstone* (West Bromwich Albion) Anglia egyik leggyorsabb szélsőcsatára, de gyakran elveszíti a fejét, ősszel „jubilált": tizedszer állították ki.

Ally McLeod rendelkezésére további kiválóságok állnak. Lui *Macari* (Manchester United), Archie *Gemmill* (Nottingham Forest) sokoldalú, technikás játékosok. A tartalék kapus David *Harvey* (Leeds United), John *Robertson* (Nottingham), Andy *Gray* (Aston Villa), Eddie *Gray* (Leeds) mind kiváló labdarúgó, csakúgy, mint Graeme *Sounes*.

Amint a játékosok jelenlegi klubjából is kitűnik,

a skót ligából csak ketten

pályáznak az Argentínára elképzelt együttesbe, a többi angol klub tagja. Ez példa nélküli a skót labdarúgás történetében, de egyáltalán nem meglepő, mert az angol liga magas színvonalához az úgynevezett „skót-angolok" óriási mértékben hozzájárulnak.

Ezzel magyarázható az is, hogy az angol szurkolók óriási tábora szurkol majd Skóciának, ellentétben az 1966. évi világbajnoksággal, amikor sokak szerint gyászba borult a skót sziget — mert Anglia lett a világbajnok. Ma már Manchester, Leeds, Derby, Nottingham ugyanúgy ünnepelné a skótokat, mint Glasgow vagy Edinburgh — ha Argentínában célhoz érnének.

Ezt a célbaérkezést a Buenos Aires-i sorsolás után nagyon is elképzelhetőnek tartják, azon egyszerű okból, hogy a csoportjukba osztott

Perut és Iránt felfalják,

s nem ismétlődhet 1974, amikor veretlenül is kiestek, pedig ugyanannyi pontjuk volt, mint a legjobb nyolc közé került Brazíliának és Jugoszláviának.

Sten Cullis, a Wolwerhameton egykori híres menedzsere jövendölt:

— *Skócia főszereplő lesz a XI. világbajnokságon, mert rendelkezik a nemzetközi kiugráshoz szükséges három fő tényezővel. Ez pedig: technika, tapasztalat és akarás. Aggódom viszont egyes játékosok — hiába, skót vér! — temperamentuma miatt. Sok függ attól, miként reagálnak majd azokra a forró helyzetekre, amelyekkel Argentínában szembekerülnek. Talán nem lesz baj, mert a fegyelemért olyan személy felelős, mint McLeod, aki óriási hatással van minden játékosra és nagyszerű egyéni példával is szolgál.*

A Wolwes hajdani menedzsere említette a tapasztalatot. Hát ebben valóban nem lesz hiány, hiszen a jelöltek közül egy játékos kora sincs huszonöt esztendő alatt. Nagyon valószínűnek látszik, hogy Skócia vonul fel a mezőny legidősebb csapatával, 29—30 év lehet az átlag.

A kemény, hozzáértő, köztiszteletben álló McLeod diplomatának is jó, mert senki kedvéért nem hajlandó egyénileg bárkit is kiemelni keretéből.

— *Olyan ez a gárda, mint egy testvéri közösség, egy mindenkiért, mindenki egyért* — mondja. — *Az egység, a győzniakarás vitt előre bennünket, erre építünk Argentínában is. Vágyunk, hogy a keserű 1974. évi pirulákért valamivel édesebbet érdemeljünk ki Argentínában, vagy, ha úgy tetszik, nyújtson nekünk igazságot a sors a legutóbbi világbajnokság igazságtalanságáért. Nem vagyunk elbizakodottak, de a legjobb nyolc közé jutást lényegében elkönyvelhetjük, s ott egyáltalán nem kívánunk lestoppolni.*

Más, skót szakértők — persze felelősség nélkül — szívesen kiemelnek játékosokat. Mindenekelőtt a Dalglish, Jordan kettős formájától, ütőképességétől csodát vagy csalódást képzelnek el. Ha kijátsszák magukból mindazt, amit tudnak, Skóciát nehezen állíthatják meg, a bizakodók szerint még talán a döntőben sem.

Skócia — itt a skót emberekre gondolunk — érez valamit. Fittyet hányva a várható jelentős kiadásokra, szervezkednek, utazni készülnek Argentínába. Lehet, hogy kiszámolták: megéri...

Még mindig 1970-ről álmodoznak

Ez volt számukra a beteljesülés, hiszen a brazil Didi vezérletével a negyeddöntőbe verekedték magukat, nem is akármilyen játékkal és nem is akármilyen labdarúgókkal. Nagy tehát a nosztalgia a perui futballberkekben, hiszen nyolc éve egy kicsit rájuk tekintett a világ. Chumpitaz, Cubillas, Sotil, Gallardo neve egycsapásra az érdeklődés középpontjába került, most meg mindenki esélytelennek véli őket a nagy erejű 16-os mezőnyben. Nincs tehát könnyű dolga Marcos Calderonnak, hiszen Didi örökében, az ő eredményeivel nehéz csatába indulnia.

Azt viszont nagyon örvendetesnek tartja mindenki, hogy Peru válogatottja a selejtezőkben mindössze Braziliától szenvedett 1:0 arányú vereséget a küzdelemsorozat második szakaszában, s mondhatni, eléggé simán masírozott a legjobb 16-ba. No, meg azt is, hogy jó egy éve, a selejtezők kezdete előtt összefogott mindenki, hogy vigyék haza a külföldön játszó sztárokat, hiszen szükség van rájuk a nagy cél, a harmadik világbajnoki részvétel (1930 volt az első) kiharcolásához. Ester de Bentin, a limai Cristal klub elnöke volt a szószóló, s nem kis dollárösszegért kapták vissza legjobbjaikat, Rojast, Chumpitazt, Ramirezt, Navarrot, Soriat, Oblitast és még másokat Argentínából, Mexikóból és Európából.

A nagy akarást mi sem jellemzi jobban, hogy a bajnokság januárban befejeződött, Calderon kijelölte keretét és öt munkatársa segítségével hamarosan megkezdte az előkészületeket a Lima melletti Miraforesban. Kikkel? Idősebb nagyságokkal és feltörekvő fiatalokkal. Az előbbiekhez tartozik Hector Chumpitaz (34), Teofilo Cubillas és Hugo Sotil (29—29), a másikba a nagy hátvédígéret, German Leguia, a limai FC Municipalból, a 22 éves Jaime Duarte (Alianza), José Gorritti (Sporting Cristal — 23), a csatár Freddy Ravello (Alianza — 22) és még sokan mások, az Európában ma még nem sokat jelentő nevek.

Annak viszont mindenki nagyon örül, hogy Cubillas végre visszanyerte igazi formáját, kitűnő bajnoki évet zárt, 22 gólt lőtt, s nemegyszer volt csapata, az Alianza s a mezőny legjobbja. A ma 29 éves játékos kulcsembere lehet a perui válogatottnak, s valószínűleg most ő is mindent megtesz majd ezért, hiszen az már eldöntött, hogy a VB után a New York-i Cosmoshoz szerződik 1,5 millió dollárért. Ha azonban Argentínában még jobban felhívja magára a figyelmet, akkor ezt az összeget még „keveselheti" is... Sajnálják viszont, hogy Hugo Sotil, aki Cubillas mellett egy másik ásza lehetne a válogatottnak, erősen visszaesőben van. A Barcelona egykori sztárja Peruba visszatérése óta erősen öregszik, már ami a játékát illeti. Kényelmes és lassú lett, csak kéri a labdát, megszerezni már nemigen tudja, s hol van már régi gólerőssége? Szólni kell még José Munante-ról is, aki Mexikóban játszik a fővárosi egyetemi csapatban és Carlos Oblitasról, a Cristal játékosáról. Ez a két csatár a legnagyobb reményeket kelti a perui szurkolók szívében. Mindketten félelmetes cselezők, gyorsak, gólveszélyesek, egy pillanatig sem hagynak nyugalmat a védőknek. Különösen a „Kobra"-nak becézett Munante ígér sokat, tőle sokan amolyan „1970-es kiugrást várnak...

*

Calderon a felkészítés során a legnagyobb gondot játékosai fizikai felkészítésére fordítja. Az a véleménye, hogy ha ezen a téren valamennyi kerettag „egálban" lesz, könnyebbé válik a taktikai elképzelések megvalósítása, hiszen idős és fiatal, Peruban és külföldön szereplő játékosokról van szó. A tengerparti homok a fő gyakorlóhely, rengeteg a vágta, a hosszútávú futás, ami bizony nem könnyű a süppedős talajon, főként ha ötkilós mellényt is felvetet játékosaival a kérlelhetetlen Calderon. Az a véleménye, hogy egyik játékoson sem lehet még grammnyi súlyfelesleg sem, hiszen a perui csapatok és a válogatott már sokszor estek a gömbölyded alkat áldozatául.

Áll (balról): gyúró, J. Navarro, Velasquez, Diaz, Chumpitaz, Melendez, Quiroga, két vezető. Guggol: segédedző, Leguia, Munante, Sotil, Cubillas, Oblitas

ÉN MÁR VÁLASZTOTTAM

MALÉV
Hungarian Airlines

Bizonyítani akar

A világbajnokság 16 csapata közül talán Irán tette meg a leghosszabb utat ahhoz, hogy eljusson a legnagyobb nemzetközi minősítést jelentő tornára. 11 mérkőzést vívott a hosszúra nyúlt selejtezőben — Szíria egy találkozóról visszalépett — s veretlen maradt. Mindössze két 90 perce végződött döntetlenül, a többit megnyerte imponáló 18-4-es gólkülönbséggel. A fő elégtételt az jelenthette számukra, hogy Ausztrália előtt masírozhattak be a 16-os mezőnybe, Óceánia képviselője ugyanis az 1974. évi selejtezőkön éppen Iránnal szemben kerekedett felül, utazhatott az NSZK-ba.

Iránban rengeteg történt az utóbbi időkben a futball sport felfejlesztéséért. Külföldi edzők — köztük magyarok tanítgatták a perzsa fiataloknak a sportág alapelemeit — egyre több nemzetközi szereplést biztosítottak a legjobbak számára, s most már évek óta, mindig februárban, nemzetközi tornák rendezésével igyekeznek belejönni a nagy események lebonyolító munkájába. Közben alaposan górcső alá veszik a Shirazban, Ahvazban, Teheránban szereplő külföldi csapatok játékát. Mindent eltanulnak tőlük, ami előbbre viheti saját labdarúgásukat. A szép fejlődés mellett is megmaradtak azonban mértéktartónak, nem becsülik túl erejüket.

— *Tunézia és Irán nem sok esélyt kap Argentínában* — nyilatkozta az iráni válogatott szakvezetője, *Mohadjerani Hechmat*, a 39 éves rendőrtiszt, két gyerek atyja. *Mi valóban nem lehetünk világbajnokok, de azért mindenkit biztosítani szeretnék arról, hogy nemcsak egyszerű edzőtársai leszünk ellenfeleinknek Argentínában. Lehet, hogy sokan ma még nevetnek nagy igyekezetünkön, ne tegyék, mert abban máris bizonyosak vagyunk, hogy jobban szereplünk majd földrészeink képviseletében Dél-Amerikában, mint az előbbi VB-ken a KNDK, Izrael vagy éppen Ausztrália.*

Hechmat két éve irányítja az iráni labdarúgó-válogatottat, a munkát az ír Frank O'Fareltől vette át, ő rakta le az alapokat. Sokat tanult Dettmar Cramertől, a ma az Eintracht Frankfurtnál dolgozó nyugatnémet edzőtől is, részt vett az akkor a FIFA-nál szerződésben levő szakember egyik háromhónapos tanfolyamán is. Hechmat sokszor hivatkozik arra, hogy játékosai már megállták a helyüket több nagy nemzetközi tornán, Montrealban pl. csak nagy harcban szenvedtek vereséget a bronzérmes lengyelektől (2:3), a Real Madrid 75 éves jubileuma során rendezett nemzetközi sorozaton döntetlenül végeztek Argentínával — de, mint hangoztatni szokta — ezek az eredmények senkit sem kábítanak el Iránban, arra azonban nagyon jók, hogy igazolják, miszerint labdarúgóiknak megvannak azok a képességei, hogy mindenütt megfelelően megállják a helyüket, még a világbajnokságon is.

Iránnak az Argentínába elutazásig kész van a legpontosabban kidolgozott felkészülési programja. Nem hiányoznak ebből a nemzetközi mérkőzések sem, többek között nyugatnémet, angol, jugoszláv és francia csapatokkal. Még ezeken is tanulhatnak, tapasztalatokat szerezhetnek Parvine-ék. Igen, Ali Pervine ma az iráni csapat legjobbja, mondhatni karmestere. Szervezi a játékot, védekezik, támad, gólt lő és végigharcolja a 90 percet ez a ma már 32 éves, 1,70 m magas, 65 kg testsúlyú középpályás játékos.

De vannak megfelelő társai. Így pl. Hassan Nazari (23 éves, 1,70 m, 64 kg). 1975-ben az iráni tornán már nagyon kitűnt a mezőnyből, aztán 1977 tavaszán Madridban, a már említett Argentína elleni mérkőzésen olyan káprázatos játékot nyújtott, hogy csak ámult az összegyülekezett nemzetközi világ. A legbravúrosabb mozdulatokat is könnyedén, magától értetődően hajtotta végre, jobbal-ballal ura volt a labdának, védőjátékostól szokatlanul, technikai virtuozitásával is magára hívta a figyelmet. Vagy pl.: Hassan Rowchan, 23 éves, a legjobb iráni csatár. Nagyszerűen cselez, meglepetést fog kelteni Argentínában is. Ért a helyzetkidolgozáshoz s annak értékesítéséhez is. Játékintelligenciája emeli ki még társai közül.

Ebrahim Ghassempour szinte az utcáról került az Ázsia-kupát nyert ifjúsági válogatottba. Figyelemreméltó a technikai tudása, igazi modern középpályás labdarúgó, a totális futball képviselője. Vasfegyelmű labdarúgó — s ez az erénye a taktikai utasítások végrehajtásánál kamatozik a leginkább. Nasser Hedjazi kapus tartozik még ehhez a „körhöz", a többiek majd valószínűleg csak Argentína után...

Áll (balról): Kazerani, Hejazi, Ghassempour, Adelkhani, Eskandarian, Sadeghi. Guggol: Jahani, Abdolahi, Nazari, Nayibagha, Parvine

A XI. labdarúgó VB selejtezői

EURÓPA

1. csoport:

Ciprus—Dánia 1:5 (1:3), Portugália—Lengyelország 0:2 (0:0), Dánia—Ciprus 5:0 (0:0), Lengyelország—Ciprus 5:0 (3:0), Portugália—Dánia 1:0 (0:0), Ciprus—Portugália 1:2 (0:1), Dánia—Lengyelország 1:2 (0:1), Ciprus—Lengyelország 1:3 (1:2), Lengyelország—Dánia 4:1 (2:0), Dánia—Portugália 2:4 (1:2), Lengyelország—Portugália 1:1 (1:0), Portugália—Ciprus 4:0 (2:0).

1. Lengyelország	6	5	1	0	17:4	11
2. Portugália	6	4	1	1	12:6	9
3. Dánia	6	2	0	4	14:12	4
4. Ciprus	6	0	0	6	3:24	0

Továbbjutott: **Lengyelország**

2. csoport:

Finnország—Anglia 1:4 (1:2), Finnország—Luxemburg 7:1 (3:0), Anglia—Finnország 2:1 (1:0), Luxemburg—Olaszország 1:4 (0:2), Olaszország—Anglia 2:0 (1:0), Anglia—Luxemburg 5:0 (1:0), Luxemburg—Finnország 0:1 (0:0), Finnország—Olaszország 0:3 (0:1), Luxemburg—Anglia 0:2 (0:1), Olaszország—Finnország 6:1 (3:0), Anglia—Olaszország 2:0 (1:0), Olaszország—Luxemburg 3:0 (2:0).

1. Olaszország	6	5	0	1	18:4	10
2. Anglia	6	5	0	1	15:4	10
3. Finnország	6	2	0	4	11:16	4
4. Luxemburg	6	0	0	6	2:22	0

Továbbjutott: **Olaszország**

3. csoport:

Törökország—Málta 4:0 (1:0), NDK—Törökország 1:1 (1:1), Málta—Ausztria 0:1 (0:0), Málta—NDK 0:1 (0:0), Ausztria—Törökország 1;0 (1:0), Ausztria—Málta 9:0 (5:0), Ausztria—NDK 1:1 (1:1), NDK—Ausztria 1:1 (0:1), NDK—Málta 9:0 (3:0), Törökország—Ausztria 0:1 (0:0), Törökország—NDK 1:2 (0:1), Málta—Törökország 0:3 (0:2).

1. Ausztria	6	4	2	0	14:2	10
2. NDK	6	3	3	0	15:4	9
3. Törökország	6	2	1	3	9:5	5
4. Málta	6	0	0	6	0:27	0

Továbbjutott: **Ausztria**

4. csoport:

Izland—Belgium 0:1 (0:0), Izland—Hollandia 0:1 (0:1), Hollandia—Észak-Írország 2:2 (0:1), Belgium—Észak-Írország 2:0 (1:0), Belgium—Hollandia 0:2 (0:1), Izland—Észak-Írország 1:0 (1:0), Hollandia—Izland 4:1 (3:0), Belgium—Izland 4:0 (2:0), Észak-Írország—Izland 2:0 (0:0), Észak-Írország—Hollandia 0:1 (0:0), Hollandia—Belgium 1:0 (1:0), Észak-Írország—Belgium 3:0 (1:0).

1. Hollandia	6	5	1	0	11:3	11
2. Belgium	6	3	0	3	10:3	6
3. Észak-Írország	6	2	1	3	4:9	5
4. Izland	6	1	0	5	2:12	2

Továbbjutott: **Hollandia**

5. csoport:

Bulgária—Franciaország 2:2 (1:2), Franciaország—Írország 2:0 (0:0), Írország—Franciaország 1:0 (1:0), Bulgária—Írország 2:1 (1:0), Írország—Bulgária 0:0, Franciaország—Bulgária 3:1 (1:0).

1. Franciaország	4	2	1	1	7:4	5
2. Bulgária	4	1	2	1	5:6	4
3. Írország	4	1	1	2	2:4	3

Továbbjutott: **Franciaország**

6. csoport:

Svédország—Norvégia 2:0 (2:0), Norvégia—Svájc 1:0 (0:0), Svájc—Svédország 1:2 (0:1), Svédország—Svájc 2:1 (1:0), Norvégia—Svédország 2:1 (1:0), Svájc—Norvégia 1:0 (1:0).

1. Svédország	4	3	0	1	7:4	6
2. Norvégia	4	2	0	2	3:4	4
3. Svájc	4	1	0	3	3:5	2

Továbbjutott: **Svédország**

7. csoport:

Csehszlovákia—Skócia 2:0 (0:0), Skócia—Wales 1:0 (1:0), Wales—Csehszlovákia 3:0 (1:0), Skócia—Csehszlovákia 3:1 (2:0), Wales—Skócia 0:2 (0:0), Csehszlovákia—Wales 1:0 (1:0).

1. Skócia	4	3	0	1	6:3	6
2. Csehszlovákia	4	2	0	2	4:6	4
3. Wales	4	1	0	3	3:4	2

Továbbjutott: **Skócia**

8. csoport:

Spanyolország—Jugoszlávia 1:0 (0:0), Románia—Spanyolország 1:0 (1:0), Jugoszlávia—Románia 0:2 (0:2), Spanyolország—Románia 2:0 (0:0), Románia—Jugoszlávia 4:6 (3:2), Jugoszlávia—Spanyolország 0:1 (0:0).

1. Spanyolország	4	3	0	1	4:1	6
2. Románia	4	2	0	2	7:8	4
3. Jugoszlávia	4	1	0	3	6:8	2

Továbbjutott: **Spanyolország**

9. csoport:

Görögország—Magyarország 1:1 (0:0), Szovjetunió—Görögország 2:0 (1:0), Magyarország—Szovjetunió 2:1 (1:0), Görögország—Szovjetunió 1:0 (0:0), Szovjetunió—Magyarország 2:0 (2:0), Magyarország—Görögország 3:0 (2:0).

1. Magyarország	4	2	1	1	6:4	5
2. Szovjetunió	4	2	0	2	5:3	4
3. Görögország	4	1	1	2	2:6	3

Magyarországnak még Bolíviával is kellett mérkőznie, mint a dél-amerikai csoportgyőztesek tornájának 3. helyezettjével

Interkontinentális selejtező

Magyarország—Bolívia 6:0 (5:0), Bolívia—Magyarország 2:3 (0:2).

Továbbjutott: **Magyarország**

DÉL-AMERIKA

1. csoport:

Kolumbia—Brazília 0:0, Kolumbia—Paraguay 0:1 (0:1), Paraguay—Kolumbia 1:1 (0:0), Brazília—Kolumbia 6:0 (4:0), Paraguay—Brazília 0:1 (0:0), Brazília—Paraguay 1:1 (1:0).

1. Brazília	4	2	2	0	8:1	6
2. Paraguay	4	1	2	1	3:3	4
3. Kolumbia	4	0	2	2	1:8	2

Csoportgyőztes: **Brazília**

2. csoport:

Venezuela—Uruguay 1:1 (0:1), Venezuela—Bolívia 1:3 (0:1), Bolívia—Venezuela 2:0 (2:0), Uruguay—Venezuela 2:0 (1:0), Uruguay—Bolívia 2:2 (1:1).

1. Bolívia	4	3	1	0	8:3	7
2. Uruguay	4	1	2	1	5:4	4
3. Venezuela	4	0	1	3	2:8	1

Csoportgyőztes: **Bolívia**

3. csoport:

Ecuador—Peru 1:1 (0:1), Ecuador—Chile 0:1 (0:1), Chile—Peru 1:1 (0:1), Peru—Ecuador 4:0 (1:0), Chile—Ecuador 3:0 (2:0), Peru—Chile 2:0 (0:0).

1. Peru	4	2	2	0	8:2	6
2. Chile	4	2	1	1	5:3	5
3. Ecuador	4	0	1	3	1:9	1

Csoportgyőztes: **Peru**

A csoportgyőztesek döntői

Brazília—Peru 1:0 (0:0), Brazília—Bolívia 8:0 (4:0), Peru—Bolívia 5:0 (2:0).

1. Brazília	2	2	0	0	9:0	4
2. Peru	2	1	0	1	5:1	2
3. Bolívia	2	0	0	2	0:13	0

Brazília és Peru bejutott az argentínai döntőbe, Bolíviára még egy forduló várt, az európai 9. csoport győztesével, Magyarországgal kellett mérkőznie.

Magyarország—Bolívia 6:0 (5:0), Bolívia—Magyarország 2:3 (0:2).

AFRIKA

Előselejtező:

Sierra Leone—Nigéria 5:1 (1:1), Nigéria—Sierra Leone 2:1 (1:1), Felső-Volta—Mauritánia 1:1 (1:0), Muaritánia—Felső-Volta 0:2 (0:1).

1. forduló:

Algéria—Líbia 1:0 (0:0), Líbia—Algéria 0:0, Marokkó—Tunézia 1:1 (1:0), Tunézia—Marokkó 1:1 (1:0) (4:2 arányú 11-es rúgások döntöttek), Szenegál—Togo 1:1 (0:0), Togo—Szenegál 1:0 (0:0), Ghana—Guinea 2:1 (0:0), Guinea—Ghana 2:1 (0:0), Guinea—Ghana Loméban (Togo) 2:0 (2:0), Zaire—Közép-afrikai Köztársaság (Az utóbbi visszalépett.), Sierra Leone—Nigéria 0:0, Nigéria—Sierra Leone 6:2 (4:0), Kongó—Kamerun 2:2 (0:2), Kamerun—Gongó 1:2 (1:1). (A 82. percben félbeszakadt, a FIFA döntése alapján 0:2.). Felső-Volta—Elefántcsontpart 1:1 (0:1), Elefántcsontpart—Felső-Volta 2:0 (2:0), Szudán—Kenya (Szudán visszalépett), Zambia—Malavi 4:0 (2:0), Malavi—Zambia 0:1 (0:0), Egyiptom—Etiópia 3:0 (2:0), Etiópia—Egyiptom 1:2 (1:1), Uganda—Tanzánia (Tanzánia visszalépett).

2. forduló:

Tunézia—Algéria 2:0 (0:0), Algéria—Tunézia 1:1 (1:0), Togo—Guinea 0:2 (0:1), Guinea—Togo 2:1 (2:0), Zaire—Nigéria (Zaire visszalépett), Elefántcsontpart—Kongó 3:2 (2:1), Kongó—Elefántcsontpart 1:3 (1:2), Kenya—Egyiptom 0:0 Egyiptom—Kenya 1:0 (1:0), Uganda—Zambia 1:0 (0:0), Zambia—Uganda 4:2 (2:1, 2:1) hosszabbítás után.

3. forduló:

Guinea—Tunézia 1:0 (0:0), Tunézia—Guinea 3:1 (1:1), Nigéria—Elefántcsontpart 4:0 (3:0), Elefántcsontpart—Nigéria 2:2 (1:0), Egyiptom—Zambia 2:0 (1:0), Zambia—Egyiptom 0:0.

4. forduló:

Tunézia—Nigéria 0:0, Nigéria—Egyiptom 4:0 (1:0), Egyiptom—Nigéria 3:1 (2:0), Nigéria—Tunézia 0:1 (0:0), Egyiptom—Tunézia 3:2 (1:0), Tunézia—Egyiptom 4:1 (2:0).

1. Tunézia	4	2	1	1	7:4	5
2. Egyiptom	4	2	0	2	7:11	4
3. Nigéria	4	1	1	2	5:4	3

Továbbjutott: **Tunézia**

ÁZSIA

1. csoport:

Szingapúr—Thaiföld 2:0 (0:0), Hongkong—Indonézia 4:1 (0:1), Malaysia—Thaiföld 6:4 (4:1), Hongkong—Szingapúr 2:2 (1:1), Indonézia—Malaysia 0:0, Thaiföld—Hongkong 1:2 (0:0), Szingapúr—Malaysia 1:0 (1:0), Thaiföld—Indonézia 3:2 (3:1), Malaysia—Hongkong 1:1 (0:1), Indonézia—Szingapúr 4:0 (3:0), Hongkong—Szingapúr (döntő mérkőzés) 1:0 (1:).

1. Hongkong	4	2	2	0	9:5	6
2. Szingapúr	4	2	1	1	5:6	5
3. Malaysia	4	1	2	1	7:6	4
4. Indonézia	4	1	1	2	7:7	3
5. Thaiföld	4	1	0	3	8:12	2

Csoportgyőztes: **Hongkong**

2. csoport:

Izrael—Dél-Korea 0:0, Izrael—Japán 2:0 (1:0), Japán—Izrael (Izraelben) 0:2 (0:1), Dél-Korea—Izrael 3:1 (1:0), Japán—Dél-Korea 0:0, Dél-Korea—Japán 1:0 (0:0).

VB-MENETREND

I. csoport

Június 2., péntek
Magyarország—Argentína, Buenos Aires.
Franciaország—Olaszország, Mar del Plata.

Június 6., kedd
Argentína — Franciaország, Buenos Aires.
Olaszország — Magyarország, Mar del Plata.

Június 10., szombat
Olaszország — Argentína, Buenos Aires.
Franciaország — Magyarország, Mar del Plata.

Csoportgyőztes = A 1
Csoport 2. = B 5

II. csoport

Június 1., csütörtök
Német SZK — Lengyelország, megnyitó, Buenos Aires.

Június 2., péntek
Tunézia — Mexikó, Rosario.

Június 6., kedd
Lengyelország — Tunézia, Rosario.
Mexikó — Német SZK, Cordoba.

Június 10., szombat
Mexikó — Lengyelország, Rosario.
Tunézia — Német SZK, Cordoba.

Csoportgyőztes = B 6.
Csoport 2. = A 2.

III. csoport

Június 3., szombat
Spanyolország — Ausztria, Buenos Aires.
Svédország — Brazília, Mar del Plata.

Június 7., szerda
Ausztria — Svédország, Buenos Aires.
Brazília — Spanyolország, Mar del Plata.

Június 11., vasárnap
Svédország — Spanyolország, Buenos Aires.
Brazília — Ausztria, Mar del Plata.

Csoportgyőztes = A 3.
Csoport 2. = B 7.

IV. csoport

Június 3., szombat
Peru — Skócia, Cordoba.
Irán—Hollandia, Mendoza.

Június 7., szerda
Skócia—Irán, Cordoba.
Hollandia — Peru, Mendoza.

Június 11., vasárnap
Peru — Irán, Cordoba.
Skócia — Hollandia, Mendoza.

Csoportgyőztes = B 8
Csoport 2. = A 1

Elődöntő A-csoport

Ide tartozik: A 1, A 2, A 3, A 4.

Június 14., szerda: A 3 — A 4, Cordoba; A 2 — A 1, Buenos Aires.

Június 18., vasárnap: A 4 — A 2, Cordoba; A 1 — A 3, Buenos Aires.

Június 21., szerda: A 3 — A 2, Cordoba; A 4 — A 1, Buenos Aires.

Elődöntő B-csoport

Ide tartozik: B 5, B 6, B 7, B 8.

Június 14., szerda: B 6 — B 5, Rosario; B 7 — B 8, Mendoza.

Június 21., szerda: B 8 B 5, Rosario; B 7 — B 6, Mendoza.

A 3. helyért:

Június 24., szombat
A-csoport 2.—B-csoport 2., Buenos Aires

A döntő:

Június 25., vasárnap
A-csoportgyőztes — B-csoportgyőztes, Buenos Aires

---

1. Dél-Korea	4	2	2	0	4:1	6
2. Izrael	4	2	1	1	5:3	5
3. Japán	4	0	1	3	0:5	1

Csoportgyőztes: **Dél-Korea**

3. esoport:

Szíria—Szaúd-Arábia 2:1 (1:1), Szaúd-Arábia—Szíria 2:0 (1:0), Szaúd-Arábia—Irán 0:3 (0:1), Szíria—Irán 0:1 (0:1), Irán—Szíria 2:0 (2:0). Szíria visszalépett. A FIFA döntése: 2:0 (2:0), Irán—Szaúd-Arábia 2:0 (1:0).

1. Irán	4	4	0	0	8:0	8
2. Szaúd-Arábia	4	1	0	3	3:7	2
3. Szíria	4	1	0	3	2:6	2

Csoportgyőztes: **Irán**

4. esoport:

Kuvait—Bahrain 2:0 (2:0), Katar—Bahrain 2:0 (1:0), Kuvait—Katar 2:0 (1:0), Bahrain—Kuvait 1:2 (0:1), Bahrain—Katar 3:0 (1:0), Kuvait—Katar 4:1 (3:0).

1. Kuvait	4	4	0	0	10:2	8
2. Bahrain	4	1	0	3	4:6	2
3. Katar	4	1	0	3	3:9	2

Csoportgyőztes: **Kuvait**

ÓCEÁNIA

Ausztrália—Tajvan 3:0 (2:0), Tajvan—Ausztrália 1:2 (1:1), Új-Zéland—Tajvan 6:0 (4:0), Tajvan—Új-Zéland (Új-Zélandon) 0:6 (0:2), Ausztrália—Új-Zéland 3:1 (0:1), Új-Zéland—Ausztrália 1:1 (1:1).

1. Ausztrália	4	3	1	0	9:3	7
2. Új-Zéland	4	2	1	1	14:4	5
3. Tajvan	4	0	0	4	1:17	0

Csoportgyőztes: **Ausztrália**

ÁZSIA—ÓCEÁNIA

Az öt ázsiai és az egy óceániai csoportgyőztes körmérkőzése:

Hongkong—Irán 0:2 (0:1), Hongkong—Dél-Korea 0:1 (0:0), Dél-Korea—Irán 0:0, Ausztrália—Hongkong 3:0 (1:0), Ausztrália—Irán 0:1 (0:0), Ausztrália—Dél-Korea 2:1 (0:1), Hongkong—Kuvait 1:3 (1:1), Dél-Korea—Kuvait 1:0 (0:0), Ausztrália—Kuvait 1:2 (0:1), Dél-Korea—Ausztrália 0:0, Irán—Kuvait 1:0 (0:0), Hongkong—Ausztrália 2:5 (0:3), Kuvait—Dél-Korea 2:2 (0:1), Irán—Dél-Korea 2:2 (0:1), Kuvait—Hongkong 4:0 (3:0), Irán—Hongkong 3:0 (3:0), Kuvait—Ausztrália 1:0 (0:0), Irán—Ausztrália 1:0 (1:0), Kuvait—Irán 1:2 (1:0), Dél-Korea—Hongkong 5:2 (2:0).

1. Irán	8	6	2	0	12:3	14
2. Dél-Korea	8	3	4	1	12:8	10
3. Kuvait	8	4	1	3	13:8	9
4. Ausztrália	8	3	1	4	11:8	7
5. Hongkong	8	0	0	8	5:26	0

Továbbjutott: **Irán**

ÉSZAK- ÉS KÖZÉP-AMERIKA

Északi zóna

Kanada—USA 1:1 (0:1), USA—Mexikó 0:1 Kanada—Mexikó 1:0 (1:0), Mexikó—USA 3:0 (2:0), USA—Kanada 2:0 (0:0), Mexikó—Kanada 0:0.

1. Mexikó	4	1	2	1	3:1	4
2. USA	4	1	2	1	3:4	4
3. Kanada	4	1	2	1	2:3	4

Döntő mérkőzés Port-au-Prince-ben (Haiti): Kanada—USA 3:0 (1:0).

Továbbjutott: **Mexikó és Kanada**

Középzóna:

Panama—Costa Rica 3:2 (0:1), Panama—Salvador 1:1 (0:1), Costa Rica—Panama 3:0 (3:0), Salvador—Panama 4:1 (2:0), Panama—Guatemala 2:4 (2:0), Guatemala—Panama 7:0 (3:0), Salvador—Costa Rica 1:1 (1:0), Costa Rica—Guatemala 0:0, Guatemala—Salvador 3:1 (2:1), Guatemala—Costa Rica 1:1 (0:0), Costa Rica—Salvador 1:1 (1:0), Salvador—Guatemala 2:0 (2:0).

1. Guatemala	6	3	2	1	15:6	8
2. Salvador	6	2	3	1	10:7	7
3. Costa Rica	6	1	4	1	8:6	6
4. Panama	6	1	1	4	7:21	3

Csoportgyőztes: **Guatemala**

Karibi zóna:

Előselejtező:

Dominika—Haiti 0:3 (0:3), Haiti—Dominika 3:0 (2:0).

1. forduló:

Guyana—Surinam 2:0 (1:0), Surinam—Guyana 3:0 (2:0), Holland-Antillák—Haiti 1:2 (0:2), Haiti—Holland-Antillák 7:0 (4:0), Jamaica—Kuba 1:3 (0:1), Kuba—Jamaica 2:0 (1:0), Barbados—Trinidad 2:1 (0:0), Trinidad—Barbados 1:0 (0:0), Barbados—Trinidad 1:3 (1:1).

2. forduló:

Surinam—Trinidad 1:1 (1:1), Trinidad—Surinam 2:2 (1:1), Surinam—Trinidad (Francia-Guyanában) 3:2 (0:1), Kuba—Haiti 1:1 (1:0), Haiti—Kuba 1:1 (0:0), Kuba—Haiti (Panamában) 0:2 (0:0).

Befejező torna:

Guatemala—Surinam 3:2 (2:1), Kanada—Salvador 1:2 (0:1), Mexikó—Haiti 4:1 (1:0), Kanada—Surinam 2:1 (1:1), Mexikó—Salvador 3:1 (1:0), Guatemala—Haiti 1:2 (0:2), Mexikó—Surinam 3:1 (3:1), Salvador—Haiti 0:1 (0:1), Kanada—Guatemala 2:1 (2:0), Mexikó—Guatemala 2:1 (1:1), Salvador—Surinam 3:2 (1:0), Kanada—Haiti 1:1 (0:0), Mexikó—Kanada 3:1 (2:1), Haiti—Surinam 1:0 (1:0), Guatemala—Salvador 2:2 (0:1).

1. Mexikó	5	5	0	0	20:5	10
2. Haiti	5	3	1	1	6:6	7
3. Salvador	5	2	1	2	8:9	5
4. Kanada	5	2	1	2	7:8	5
5. Guatemala	5	1	1	3	8:10	3
6. Surinam	5	0	0	5	6:17	0

Továbbjutott: **Mexikó**

•

Az NSZK a világbajnoki cím védőjeként, Argentína pedig a rendező jogán selejtező nélkül jutott a 16-os mezőnybe.

IRÁNY ARGENTÍNA!

A **LABDARÚGÁS** 1978. évi tavaszi különszáma a Magyar Labdarúgó Szövetség lapja. Szerkeszti a szerkesztő bizottság. Felelős szerkesztő: **Tabák Endre.** Szerkesztőség: 1061 Budapest VI., Népköztársaság útja 47. Távbeszélő: 425-103. Különszámunk írói: Baróti Lajos, Boskovics Jenő, Hoffer József, Lehel Miklós, Mattanovich Béla, Mécs László, Szűcs László, Vámos Imre, Vándor Kálmán.

INDEX: 25 501 HU ISSN 0133—1221

Kiadja: Ifjúsági Lapkiadó Vállalat. Felelős kiadó: **dr. Petrus György** igazgató. Terjeszti a Magyar Posta.

78.2393 Egyetemi Nyomda, Budapest

Felelős vezető: **Sümeghi Zoltán** igazgató

LABDARÚGÁS

Buenos Aires-i látkép a River-Plate stadionnal

Gujdár

Nyilasi

Pintér

Váradi

